

САНДРА ДЖЕЙМС НА СЕВЕР ОТ РАЯ

Превод от английски: Людмила Верих, 1995

chitanka.info

На Валери, редакторът, за който мечтае всеки писател

ПРОЛОГ

Централен Орегон.

Краят на октомври.

По планинския път се плъзгаха призрачни сенки. Тъмна лимузина се носеше по осеяния с остри завой път. Навлизаше все по-навътре сред склоновете на планините Каскейд. В купето пътуваха трима мъже — един на предната седалка и двама отзад. Шофьорът — Том Филипс погледна в огледалото и рече на мъжа зад себе си:

— Много си тих, Гарет. Да не ти е домъчняло за леглото в затвора? Бъди спокоен. В Портланд те чака същото. Не, драги, сигурен съм, че няма да ти липсва проклетият затвор в Лейк Каунти.

Гарет мълчеше невъзмутимо. Големите му загрубели длани лежаха върху коленете. Дебела стоманена верига свързваше гривните на белезниците му. При всяко помръдване, железата на краката му леко подрънкваха. Мъжът отпрати поглед през прозореца, зениците му леко проблеснаха. Това бе единственият признак, че е чул думите на водача.

Лари Робъртсън се изкиска и се наклони към затворника до себе си. В отговор получи само пронизващият му поглед.

— На твое място, Гарет, не бих се опитвал да бягам отново. Много е тъмно вече. Не можеш да огледаш добре околността. След делото ще мине доста време, преди да зърнеш отново такива простори.

Настъпи тишина и Том Филипс съсредоточи вниманието си към тясната, изпъстрена със серпантини, лента на пътя. Изкачвайки билото на хълма, предницата на автомобила рязко се наклони надолу. Пръстите на мъжа стиснаха волана, в очакване на поредния завой. Дори не успя да зърне заледеното място, което стана причина за нещастиято.

Колата загуби управление и излетя от пътя. Колелата се отлепиха от земята, сякаш им пораснаха криле. Ударът в банкета бе ужасяващ. Подобно на миниатюрна играчка лимузината се преобърна напред и се плъзна надолу по късия, но стръмен наклон. Спря чак в един обгорен дънер.

Настъпи злокобна, потискаща тишина. Колелата продължаваха да се въртят и сякаш никога нямаше да спрат. На мястото на откъснатата се задна врата зееше нащърбен отвор.

Едва доловим стон наруши покоя.

Откъсна се от гърдите на Робъртсън, който бе излетял от смачканата кола и лежеше възник върху заснежената земя. Главата му се повдигна за миг и отново тупна долу.

Нечий тъмен силует се измъкна бавно и мъчително изпод разкривените тенекии. Опита се да се изправи, но безпомощно се олюля и падна. Доста по-късно, очевидно посъвзел се, човекът разтърси рунтавата си глава, раздвижи мускули и стави и с труд се надигна. Тогава забеляза недалеч от себе си проснатата фигура на Робъртсън. Запристъпва бавно със ситни крачки като спъната в пранги кобила. Тежката верига стържеше по каменистата повърхност. Мъжът коленичи. Тялото му изразяваше върховно напрежение. Пръстите трескаво започнаха да ровят из джобовете на Робъртсън. Изпод бухналата рижа брада устните се изкривиха — истинска пародия на усмивка. Беше намерил каквото търсеше.

С едно завъртане на ключа металните гривни на ръцете му се отвориха и изтракаха на земята заедно с прангите от краката. В следващия миг пръстите му се плъзнаха по хладната стомана на пистолетно дуло...

Разнесе се изстрел, разтърсил като гръмотевица смълчаната природа. Чу го единствено луната. Мъжът хвърли поглед назад към трептящите далечни светлини на цивилизацията.

И пак само луната видя, как той се обърна и впери поглед в планинската пустош. Към оцеляването... и свободата.

ПЪРВА ГЛАВА

Ноцта беше безкрайна. Или може би вече бе ден?

Искаше ѝ се да легне отново и да се отпусне, но трябваше да движи пръстите на ръцете и краката си, за да не замръзнат.

Кевин! Скочан от студ, той лежеше до нея неподвижно. Ставай, Кевин! Трябва да поддържаш кръвообращението си...

Мракът пред очите на младата жена се повдигна. Тънкият бял балдахин се люшна и се разтвори. Видя в съня си, как мъчително пълзи на колене и се навежда над неподвижно, безмълвно тяло, свито като в утроба.

Студът бе неописуем. Дори сълзите, които се стичаха по изтръпналите ѝ бузи, приличаха на ледени кристални капки.

Не ме оставяй, Кевин! Ще ни намерят... Знаем, че ще ни намерят... Обичам те, Кевин! Моля те, не ме оставяй. Вземи ме със себе си... Вземи ме, моля те...

Ледените сълзи секнаха. Сърцето ѝ замръзна. Видя се как ляга до своя любим, за да е с него във вечния сън...

Ранди Пиърс се събуди внезапно с разтуптяно от ужас сърце. Инстинктивно натисна с пръсти страните си с едничкото желание, да усети нещо, каквото и да е...

След миг бързо се измъкна от леглото. Краката я отведоха право до прозореца. Дръпна настрани дантелената завеса и погледна навън.

Орегонският изгрев изглеждаше величествен. Първите лъчи на слънцето пронизваха ниските облаци, надвиснали над хоризонта. Небето беше обогрено в невероятни нюанси от розово и лилаво. Погледът ѝ се спря на назъбения контур на Маунт Хоуп.

Маунт Хоуп — връх „Надежда“. Само мисълта за него я караше да потръпва. И преди гибелта на Кевин, винаги ѝ се бе струвало, че в названието на върха има някаква ирония. А сега за нея там нямаше друго, освен смърт. Други спомени не съществуваха.

Ранди пое дълбоко дъх — дано сърцето ѝ успокои това бясно биене. Отпусна ръце, завесата се върна на мястото си. Едва тогава си даде сметка, че цялото ѝ тяло лепне, а по челото ѝ са избили капки пот. Нощницата ѝ беше съвсем мокра.

Погледна към измачканите чаршафи. Не виждаше смисъл да ляга отново. Знаеше, че няма да заспи. Свали нощницата и тръгна към дрешника за халата си. Ала съзнанието ѝ бе все така тревожно.

Би трябвало да е изненадана, че след толкова време кошмарът отново се бе появил, но кой знае защо не беше. След последното трагично изкачване този сън я тормозеше с месеци. Не смееше да затвори очи, да не би виденията да изскочат от подсъзнанието ѝ. Едва през последната година се отказа да държи запалена нощната лампа до леглото.

Какво беше предизвикало нежеланата поява на нейното наказание? Неизбежното настъпване на зимата ли?

Ръцете ѝ загърнаха топлото кадифе на робата. Сграбчи в шепа плата, опитвайки се да отблъсне мъглявата тъмнина, която се плъзгаше към нея.

Нищо не помагаше. Снощи, докато затваряше магазина си за спортни стоки бе усетила странно безпокойство, като от приближаваща опасност. По-късно, вероятно към полунощ, чу зловещия вой на автомобилни сирени по посока извън града.

Съвпадение ли беше? Ранди въздъхна. Толкова ѝ се искаше това наистина да е само съвпадение, но не можеше.

Очите ѝ отново се насочиха към зъберите на небосклона. Беше време, когато и тя като всички останали бе очарована от зашеметяващата гледка.

Край.

— Някой ден — рече тя на глас. — Ще събера всичко и ще замина завинаги от тук.

Знаеше обаче, че едва ли ще го направи.

Обърна се и на устните ѝ се появи малко тъжна, но упорита усмивка. В момента в магазина работеше само Чък Хол. Предишните две лета бе наела един местен младеж да развежда туристическите групи. Това бе последната му година.

В началото на седмицата Чък демонстрира пред трима младежи най-новите модели ски екипировка. Едно от момчетата беше

споменало, че възнамеряват да направят изкачване в края на седмицата. Преди да се развали времето те смятаха да покорят един от най-красивите и най-опасни върхове над самия Бенд.

Спомни си, че ги бе взела за търсачи на силни усещания. Нито тя, нито Чък си спестиха усилието да ги разубедят. При това — доста енергично.

— Дори за опитен планинар, изкачването е много тежко — строго ги предупреди тя.

Лека тръпка премина по кожата ѝ. Дано това болезнено предчувствие не е свързано с някой от тримата младежи, помисли си тя.

Ранди не се изненадваше от копнежа им по трескавата възбуда на такова приключение, по опасността и тръпката на победата. Познаваше до болка усещането. Планините са мистерия и магия. Привличат с вълнението и страха, които пораждат. Тази част на Орегон имаше славата на нещо като зимен полигон, лятно царство на курортистите и рай за спортистите.

Но дори и раят е имал змия.

Закари Корбет глътна последната таблетка и изруга. Гаденето го омаломощаваше. Висок бе цели два метра. По-близо бе до небето от повечето хора. За по-близо и не мечтаеше. Чувстваше се така от деня, когато усети страх от Бога и от височините. Внуши му го една жена, пред която злата мащеха на Пепеляшка изглеждаше като светица. Зак затвори очи и съсредоточено пое въздух.

Би предпочел да пътува от Портланд до Бенд в колата на някоя агенция, но нямаше никакво време за губене. На всяка цена трябваше да спре един потенциален убиец. Корбет взе първия самолет сутринта.

Стисна мрачно устни при мисълта, че в продължение на цял месец Джон Гарет се бе забавлявал с банкови обири из целия щат. Това бе приключило преди няколко дни. Бяха го заловили в Лейк вю, недалеч от границата между двата щата. Несъмнено бе възнамерявал да се измъкне или в Калифорния, или в Невада.

Том Филипс и Лари Робъртсън се заеха да придружат Гарет от Лейк вю до Портланд, където щеше да бъде изправен пред федералния

съд. Тази на пръв поглед рутинна дейност, обаче, се бе оказала далеч по-сложна от очакванията им.

Тръгването се бе забавило заради повреда в мотора на колата им. Трябваше да пристигнат около десет часа вечерта. В единнасет Зак едва потискаше тревогата си. От часове нямаше никаква връзка е двамата си колеги. Щатската полиция бе вдигната на крак.

Обадиха се от канцеларията на шерифа в областта Дешутас. Разбитата кола на Том и Лари била открита съвсем близо до Бенд. Не се знаеше дали катастрофата е случайна, или не. Съобщиха му, че Филипс е мъртъв, а Робъртсън е прострелян. От Джон Гарет нямаше и следа.

Дланите на Зак бяха влажни от стискане на дръжките на седалката. Най-сетне малкият самолет докосна пистата и мъжът си даде сметка, че всяко мускулче по тялото му е напрегнато до скъсване.

Когато прекоси посипаната с чакъл алея и влезе в летището, Зак вече не усещаше признаци на слабост. Гърбът му бе изправен, стойката силна и уверена. Излъчваше решителността на съдия от миналия век.

Зак огледа коридора и мярна кафеникавата униформа на шерифа, който приближаваше.

— Зак Корбет?

— Вие сигурно сте шерифът Паркър — рече Зак и подаде ръка. Мъжът пред него приближаваше шейсетте. Имаше стоманеносини очи, а жестовете му бяха резки и издаваха напрежение. Беше с няколко сантиметра по-нисък от Зак, но някак по-жилав.

Ръкуваха се. Дан Паркър бе свалил шапка, но преди отново да я сложи, угрижено потърка слепоочието си. Нещо в този жест подсказа на Зак, че този човек, също като него, бе прекарал кошмарно дълга нощ.

Проблемите обаче не бяха свършили. Те тепърва започваха.

Двамата излязоха от летището и се отправиха към спряла до тротоара полицейска кола. Слънчевото синьо небе беше пълна противоположност на гъстия слой облаци, които остави в Портланд. Въздухът беше студен, вятърът — остър.

— Какво е положението? — попита Зак вече в колата.

Шерифът запали мотора.

— Няма голяма промяна — рече той, поклащайки глава. — Белезниците на Гарет лежаха до тялото на Робъртсън. Явно не му е

било трудно да намери ключа и да ги свали.

— А оръжието?

Дан Паркър изкриви лице.

— Не беше открито — кратко отвърна той.

Зак тихо изруга. Не се съмняваше нито за миг, че Гарет го бе задигнал.

Колата потегли. По краткия път до тухлената сграда в центъра на града, където се помещаваше канцеларията на шерифа, Паркър го информира как върви издирването на избягалия престъпник.

Настана кратка пауза.

— А Лари Робъртсън? Какво е състоянието му? — въпросите костваха на Зак доста усилие. С Лари бяха близки приятели от години. Зак беше кръстник на по-големия му син — Тод.

Паркър се поколеба.

— Звънях в болницата, преди да потегля към летището. Още беше в операционната.

Зак гледаше с безизразно лице пред себе си.

— Жена му ще дойде по-късно тази сутрин.

— Женен е, така ли?

Зак кимна. Лично бе отишъл да ѝ съобщи миналата нощ, че Лари е прострелян. Недоверчивото ѝ напрегнато лице изникна пред очите му. Едва-едва процеди:

— Имат две момчета — на осем и на десет.

— По дяволите! — промърмори Паркър. — Толкова искам да оживее!

Питаш ли мен, рече си наум Зак.

Пресякоха мълчаливо диспечерския център и се запътиха към тесен кабинет в дъното на помещението. Паркър тъкмо закачаше шапката си на закачалката в ъгъла и на вратата се почука.

Зак долови само откъслечни фрази от разговора между шерифа и един от заместниците му. Когато свършиха бръчките по лицето на Паркър сякаш станаха по-дълбоки.

— Лоши новини — рече той. — Току-що се обадил Дейл Макмилан, живее в едно ранчо извън града. Около полунощ някой нахълтал с взлом в къщата му, заплашил го, завързал цялото семейство и ги изплашил до смърт. Един от работниците ги открил сутринта.

Всички били ужасно разстроени — той се поколеба за миг. — Макмилан направо бил смазан.

Размениха си разбиращи погледи.

— Гарет — рече само Зак.

— Описанието съвпада — потвърди Паркър. — И ранчото не е далеч от мястото на бягството.

— Изненадан съм, че не ги е използвал за заложници — сподели Зак.

— Целта му е била друга — промърмори Паркър и се отпусна на стола зад бюрото. — Знаел е точно какво търси. Храна, топли дрехи...

Настъпи многозначителна пауза.

— ... пушка и няколко патрона.

Лицето на Зак потръпна напрегнато.

— Струва ми се — замислено добави Паркър, — че знам накъде е тръгнал.

Зак присви очи. Имаше нещо в маниера на шерифа, което го разсейваше.

— Познавате ли Гарет? — усмихна се зловещо Дан. — Може да се каже, че не сме губили връзка през всичките тези години — той извади една папка и я подхвърли пред Зак. — Гарет е точно копие на баща си. Веднъж заради него лежах в болница две седмици. Старецът вече го няма, но дойдеше ли в града, обикаляше всички кръчми в областта и поне една ставаше на пух и прах.

По мършавата буза на Зак трепна мускул.

— А синът? — знаеше, че зад името на Гарет стои дълъг списък с арести, като започнеш от дребни кражби и стигнеш до побои от най-тежък характер. Случилото се с Лари беше поредното му геройство. Дано само не се добави и убийство, помисли си Зак.

— Джон винаги е бил истински дивак. Баща му му разрешаваше да прави каквото ще и никой не смееше да се опълчи нито на бащата, нито на сина. Нарушаваше законите от десетгодишен — шерифът се облегна назад с мрачно изражение на лицето. — Преди пет години едва не уби един горски пазач. Когато съдията го затвори, се надявах, че повече няма да го видим — гласът му стана глух. Сякаш говореше на себе си.

— Бягал е много пъти от областните затвори — процеди Зак. — Доколкото разбирам и два месеца не е изкарвал зад решетките. Но

няма да е дълго на свобода. Лично ще се погрижа за това.

— Така ли? — в очите на Паркър проблесна странно пламъче! — Лесно е да се каже, но... — той стана и пристъпи към прозореца. — Тръгнал е нагоре към планината — той посочи с ръка назъбения силует в далечината. — Знам. Усещам го.

Зак внимателно изгледа мъжа пред себе си. В думите му усети примирение.

— Гарет не е първият, опитал се да се измъкне от затвора — сети се за Пеги, за отчаяното ѝ хлипане снощи и устните му се стегнаха в тънка линия. — Където и да е, ще го открия.

— Мисля, че не ме разбра, синко — обади се шерифът. — Гарет е нещо като съвременен снежен човек — Йети.

Зак скочи гневно.

— И какво да правим според вас? — юмрукът му се стовари върху бюрото. — Стрелял е по федерален офицер — мой близък приятел, дявол да го вземе! Не можем да го оставим да се измъкне току-така.

— Знам — в гласа на шерифа се прокрадваше острота. — В момента хеликоптер от националната гвардия извършва дирене от въздуха, но трябва да ни е съвсем ясно с кого имаме работа. Горите са невероятно гъсти. Гарет няма да се движи така, че да бъде забелязан лесно. Ами ако времето се влоши? Да се лети в лошо време е истинско самоубийство. Ако видимостта намалее вероятността да бъде забелязан е колкото да различиш заек в снежна буря.

— Така значи! Излиза, че няма защо да си правим труда?

— Не, по дяволите! — скочи Дан от стола си. — Знам си работата, момче, нямам нужда от съвети!

Гърбът на Зак се скова.

— Нямах това предвид.

— Така ли?

Двамата мъже се изправиха един срещу друг. Настана напрегната тишина. Пръв отместил поглед, противно на очакването, Зак. Отпусна се обратно на стола.

— Добре — тихо рече той след кратка пауза. — Но да знаете, че няма да допусна Гарет да се измъкне, сякаш нищо не се е случило.

Прокара дългите си пръсти през косата, потискайки желанието да изскърца със зъби от нерви.

— Не е моя работа — опита се да обясни гнева си той. — Но Лари ми е приятел, много близък приятел.

Сякаш поомекнал Дан опря длани върху писалището.

— Добре е да разберете — започна сподадено той, — че трябва да сме реалисти. Сигурно има стотици места, където Гарет би могъл да се скрие.

Това беше последното нещо, което трябваше да му се казва. Зак стана и приближи до прозореца. Загледа се навън с ръце в джобовете.

— Длъжни сме да направим всичко възможно — промърмори той. — Сигурен съм, че не всичко е направено.

Виждайки мрачната безпомощност на своя гост, Дан почувства някакво странно родство. Той знаеше добре какво значи да чакаш и да се губиш в догадки. Когато заговори отново, в гласа му прозвуча едва доловима настойчивост.

— Наистина се прави всичко необходимо.

Очите на по-младия мъж просветнаха. Ако не беше това, Дан не би разбрал, че събеседникът му го слуша. Поколеба се, за да не усложни още повече нещата.

— Спасителният отряд на областта е на сто и петдесет мили на север. Търсят туристка, която се е отделила от групата си вчера. Изпратихме останалите от отряда още сутринта да претърсят горите и подстъпите към планината.

— Какви са тези отряди? — припряно попита Зак.

— Няколко групи от резервния щат и от скаутите. Изпълнявали са подобни задачи и преди — Зак мълчеше. Дан леко стисна устни. — Избягваме доброволците в случаи като този. Ако са въоръжени, има опасност някой да се изплаши и да стреля по първия размърдал се храст. Освен това... — едва удържаше гласа си спокоен — ... нагоре в планината теренът е много опасен — той махна към прозореца. — Ако не си опитен, лесно можеш да се нараниш или да се загубиш.

Или, нещо още по-лошо, нашепна му вътрешният глас. Дан потисна болезнен спазъм в стомаха си.

Съдията дълго мълча. До определен момент чувстваше някакво спокойно безразличие. Разбираше колебанието на Дан Паркър. Постът му не беше кой знае какъв. Тук очевидно не разполагаха нито с парите, нито с хората за провеждане на мащабно претърсване за неопределено време.

Без да се обръща, Зак заговори.

— Значи, според теб, Гарет е тръгнал към високите части на планина?

Дан присви очи.

— Точно така — кимна той.

— Тогава излиза, че нямам избор — рече тихо Зак и спря поглед върху възрастния мъж. — Тръгвам след него.

Колкото и да се въздържаше, Дан подскочи от изненада.

— Да вървиш след него! — той едва сега си даде сметка какво означаваше стиснатата челюст на Зак. — Но отрядът вече замина. За Бога, човече, не можеш да тръгнеш сам!

Очите на Зак проблеснаха още по-решително.

— Щом трябва, ще тръгна — гласът му се сниши сякаш говореше на себе си. — Пък и така може да е по-добре. Групата покрива по-голяма територия, но това невинаги е ефективно. Има и недостатъци. Приближим ли много, Гарет ще разбере, че го преследваме.

— Само ако приближиш, обаче — изсумтя Дан Паркър. — Гарет вече разполага с провизии. Но дори и да нямаше, хората говорят, че баща му имал десетки бърлоги в планината, където преди време скрил брашно и консерви. Би могъл да се окопае някъде за цяла зима. При това познава планината като пръстите на ръката си. Не чу ли какво казах току-що? Можеш да се загубиш и там да си останеш. Да паднеш в някоя пропаст и да загинеш. Радиовръзката въобще няма да ти помогне, щом не знаеш къде точно се намираш!

— Тогава ще ми трябва адски добър водач — обади се Зак. — Най-добрият!

Най-добрият, повтори на ум Дан Паркър. Би се изсмял, ако не усещаше, че всеки миг ще завие от яд. Защото най-подходящ човек за тази работа беше една жена. Дори самият той да одобряваше идеята, не беше сигурен, че някаква земна сила е в състояние да я накара отново да тръгне из планината.

Единственият човек, който познаваше района толкова добре, колкото и Гарет, беше Ранди Пиърс. Може би тя щеше да се досети къде би могъл да се приюти за зимата Гарет. А нищо чудно и да познава някой друг, също толкова добре обучен планинар, който би повел Зак Корбет по следите на Гарет.

— Е, шерифе? — гласът на Зак прекъсна мислите му. — Имаш ли нещо предвид?

Дан бавно изгледа Зак.

— Не — отвърна той кратко. Грабна шапката от закачалката и я нахлузи на главата си. — Но познавам един човек, който може би ще ни насочи към някого.

ВТОРА ГЛАВА

Ранди беше още с поизтъркания си кадифен халат, когато чу хрущането на чакъла по алеята пред къщата. Надникна от кухненския прозорец и видя, че отвън спира кафяво-бяла полицейска кола. Не се изненада, защото посещението само потвърждаваше тежките ѝ предчувствия за задала се опасност. Сърцето ѝ сякаш се качи в гърлото. Нервите ѝ се опънаха от напрежение.

Вървете си, трябваше да им изкрещи. Вървете си и не ме намесвайте, за каквото и да сте дошли.

Разбира се, веднага позна Дан. Двадесет и пет години от живота си бе прекарала в съседство с него и Мариан, жена му. Лицето на Дан познаваше почти колкото своето.

При всяка среща с него чувството на вина, че продаде голямата къща на „Елм Стрийт“ я жегваше. Преди да се преселят в Аризона, родителите ѝ я прехвърлиха на нейно име. След смъртта на Кевин Ранди реши, че остане ли да живее там и за Дан и Мариан, както и за нея самата ще е твърде болезнено.

Нямаше да издържи на всекидневните срещи с майката на Кевин. От онази сутрин преди три години, когато го бяха погребали, Мариан се държеше много хладно. Ранди я обичаше, както се обича майка, но дори когато миналата зима постъпи в болница за спешна операция, Мариан не ѝ позволи да я посети.

Мисълта, че жената продължава да я вини за смъртта на сина си, беше още един удар за и без друго нараненото ѝ сърце. Превърна се в най-тежкият кръст, който Ранди трябваше да носи.

Колкото и да се владееше, почувства забравеното усещане на напирасци сълзи. Премигна няколко пъти, преди да успее да прогони влагата и да различи чертите на мъжа, изкачващ стълбите редом с Дан. За разлика от шерифа, той не носеше маскировъчна униформа. Беше с пуловер и тъмно кадифено сако.

Ранди бе вече пред вратата, когато се почука.

— Здравей, Ранди. Радвам се, че си станала.

— Добро утро, Дан — отвърна тя с попресилена усмивка.

Ако преди само предчувстваше, че е станало нещо лошо, сега вече бе сигурна. Засмените иначе очи на Дан, които много приличаха на очите на Кевин, бяха необичайно сериозни.

Младата жена отстъпи и направи път на двамата мъже. Потисна желанието си да залепи гръб до стената. Със своите метър и седемдесет и пет Ранди съвсем не напомняше крехко цвете, което ще се прекърши при първия по-силен вятър. Но нещо във високия непознат я караше да се чувства дребна и незначителна.

Тя затвори вратата, преди студеният въздух да нахлуе вътре. Пристегна колана на халата си и си даде сметка, че се настройва отбранително. Странна, неочаквана реакция... Дали всъщност не се готвеше за точно обратното?

Непознатият оглеждаше скромно обзаведената дневна. Около този човек витаеше някаква опасност. Острият му профил създаваше впечатление на суровост. Доста издължен нос, силна брадичка, тънки устни. Ранди долови как в нея се надига отдавна забравено вълнение.

Тя се изкашля и погледна към Дан.

При този звук непознатият се обърна. За миг очите им се срещнаха. Неговите бяха със странен опалово сив нюанс, цветът на шистите. Ранди почувства, че я претеглят, измерват... Дали са констатирали недостатъци?

Отново погледна към Дан.

— Нещо ми подсказва, че не сте дошли само за да ме видите — тихо рече тя.

— Не — кимна неохотно той. После посочи с ръка първо нея, а после и непознатия. — Ранди Пиърс. Зак Корбет, съдия от Портланд.

Новодошлият гледаше към антрето. Задържа поглед няколко секунди и Ранди бе обладана от странното чувство, че този мъж очаква някого.

Време за мислене обаче нямаше. Умът ѝ вече трескаво работеше. Какво търси тук, в Бенд, човек от федералната служба? И защо, за Бога, Дан го води в дома ѝ?

Ранди изведнъж си даде сметка, че продължителното ѝ мълчание може да се изтълкува като грубост.

— Приятно ми е, господин съдия — измърмори тя.

Не смяташе, както е само по халат, да прекоси цялата стая, за да подаде ръка. Кой знае защо, почувства леко облекчение, когато той само кимна.

Дан остави шапката си на ниската масичка.

— Мисля, че е добре да седнем — предложи той и погледна към Зак. — Особено ти. Може би за дълго време напред, това е последната ти възможност да поседиш.

Зак обаче не помръдна и изведнъж настана многозначителна, почти мъртва тишина. Очите му гледаха Дан с укор.

— Чакай малко — рече той бавно. — Искаш да кажеш, че тя ще намери някой, който... — гласът му се сниши, очите му все така не се отделяха от лицето на шерифа, челюстта му се стегна.

Изведнъж Ранди се поколеба — не я интересуваше защо е дошъл федералният съдия Зак Корбет в Бенд. Нито защо Дан го е довел тук. Знаеше само, че, ще не ще, много скоро ще научи.

Разсеяно погледна как Дан стана. Имаше вид на човек, който всеки момент ще заеме стойка за юмручен бой.

— За твоє добро е — чу тя да казва Дан с леко предизвикателство в гласа. — Да се надяваме.

Зак не помръдна. Оценяваше внушаващото авторитет и компетентност поведение на Дан Паркър, но не можеше да се отърве от чувството, че току-що са го преметнали.

Продължи да гледа шерифа. Остава само да ми каже, че тя ще ме води по следите на Гарет!

Потисна надигащото се в гърдите му възмущение. Вече бе огледал Ранди Пиърс. Косата ѝ бе тъмна, почти черна. Имаше ръст над средния и съдейки по това, което се виждаше от тялото ѝ, тя беше по-скоро слаба. Робата ѝ бе стара и поизносена, но под дрехата личаха острите ѝ рамене. По дяволите, та тя е направо кожа и кости! Вероятно единственият начин да успее да прекоси една местност е, ако той я носи. Приличаше му на малка бедна църковна мишка. С тези огромни тъмносини очи и тясно скулесто лице имаше вид на дванайсетгодишно момиче. Дан сякаш прочете мислите му.

— Ако бях на твоє място — изсумтя той, — бих си избрал за водач единствено Ранди Пиърс. Работила е в спасителния отряд дълги години. Обучила е почти всички членове на сегашния отряд, включително водача.

Ясно беше, че Зак го бе настъпил по болното място. Но всеки път, когато си помислеше как Гарет стреля по Лари и го оставя да лежи като труп, гневът си казваше думата. Насочи поглед към жената. Можеше да се закълне, че по лицето ѝ пробяга уплаха, но гласът на Дан отново прикова вниманието му.

— Слава Богу — добави той, — не сме дошли за това.

Погледна към Ранди и замълча, сякаш да подбере внимателно думите си.

Напрежението във въздуха беше като острие на нож. Ранди стискаше ръце в скута си, за да не треперят. При други обстоятелства вероятно видът на невъзмутимия Дан Паркър, заел се да убеждава този тъмнорус непознат, би предизвикал усмивката ѝ.

В момента обаче беше сигурна, че лицето ѝ ще се разпадне на хиляди частици при най-малкото налягане. В стомаха си чувстваше тежък възел.

— По-добре ми кажете за какво става въпрос — рече с усилие тя и погледна към Дан.

Лицето му обаче не внушаваше никакво спокойствие. Напротив. Възелът в стомаха ѝ се увеличи и натежа.

— Така ще е най-добре — опита се да се усмихне той. — Съдията и аз цяла нощ сме на крак. Изглежда и двамата сме поуморени.

Ранди усети това, когато Дан прокара ръка през посивялата си коса. После той вдигна поглед и тя видя в очите му нещо, което никога не бе очаквала.

Съжаление.

Въпреки външното си спокойствие, тя изгаряше от нетърпение.

— Казвай, Дан — Ранди едва позна гласа си — толкова беше тих и тънък.

— Добре — рече той тежко. — Чела си вероятно за серията банкови обири напоследък? Целият щат бе поразен.

Ранди кимна. Очите ѝ не се откъсваха от Дан.

— Мислех, че престъпникът е заловен.

— Така е. Казва се Джон Гарет. Местната полиция го арестува в Лейк вю — Дан погледна към Зак.

— Вчера двама американски съдии заминаха да го прехвърлят в Портланд, където да му бъде предявено обвинението. Снощи обаче

нещо се е случило. Не знаем дали е било катастрофа, или Гарет се е справил с двамата съдии. Колата им се е разбила на двадесет мили от тук. Шофьорът е бил убит, а Гарет е избягал — Дан замълча и тихо добави — Оставил е другия съдия на произвола на съдбата.

Ранди пое шумно въздух и бързо погледна към Зак.

— И идвате да го търсите.

Зак кимна.

Дан седна до нея.

— Не знам дали го познаваш, Ранди, но Джон Гарет е от този край. Той и баща му Исак...

Ранди ококори очи.

— Татко споменаваше за него от време на време — измърмори тя. — Когато бях дете, веднъж дойде и обърна наопаки магазина.

— Родителите на Ранди имаха магазин за спортни стоки — обясни Дан. — Когато се преместиха в Аризона, тя пое бизнеса.

Обръщайки се отново към Ранди, той посегна и взе ръцете ѝ. Бяха леденостудени.

— Гарет е там някъде. Не знаем къде точно — дали се крие из горите, или е тръгнал нагоре.

— Вече показва, че е опасен — обади се Зак сподавено. — Влязъл е с взлом в една къща и е тероризирал семейството. Сега има храна и оръжие — той повиши леко глас. — Шерифът казва, че умее да се оправя сред дивата природа. Но все някога ще трябва да се покаже. Само че тогава не се знае какво ще предприеме. Налага се да бъде открит незабавно — очите им се срещнаха — неговите бяха хладни и безизразни. — Преди някой друг да пострада или да бъде убит.

Дан усети как ръцете ѝ станаха още по-студени. Заговори бързо, за да не ѝ даде възможност да откаже.

— Две неща ни трябва, Ранди. Ти познаваш тези хребети не по-зле от Гарет. Искам да си помислиш къде би могъл да се укрие.

Устните ѝ помръднаха. Дан видя какво усилие ѝ коства да заговори.

— А второто?

Настъпи миг колебание.

— Трябва ни човек, който да заведе Корбет във високите части — рече той. — Няколко екипа претърсват подножието, но спасителният отряд е горе, под връх Джеферсън. Търсят изчезнала

туристка — Дан стисна ръцете ѝ с надежда да прогони уплахата от очите ѝ. — През последните лета при теб в магазина работеше едно момче, което водеше групи по маршрутите в планината.

Ранди едва помръдна устни.

— Ханк. Ханк Съливан.

— Съливан ли? Точно така. Живее в Тумало, нали? — гласът на Дан се оживи. — Ще ми дадеш ли неговия...

Ранди обаче поклати глава.

— Той напусна, Дан. Назначиха го в горската служба във Вашингтон и Ханк замина миналия месец.

Дан направи болезнено изражение. Не си правеше труда да крие разочарованието си.

— По дяволите! — той пусна ръцете ѝ и удари юмрук в дланта си. — Трябва да има и някой друг, трябва!

Дан скочи и посочи Зак.

— Този нещастник твърди, че тръгва при всяко положение, дори ако се наложи и сам!

Ранди погледна шерифа.

— Няма да може — енергично отсече тя. — Много е рисковано. Ако се загуби? Ако падне и се контузи? Ще лежи дни наред и...

Зак наблюдаваше сцената с нарастващо неспокойствие.

Изкушаваше се да се намеси и да им каже, че не му е приятно да говорят за него сякаш го няма. Но нещо необяснимо го възпираше — неочаквано в стаята стана душно. Изражението на шерифа също се напрегна като нейното. Съдията не разбираше безмълвните реплики, които Ранди и възрастният мъж си разменяха. Каквото и да съдържаха те обаче, фактът, че Гарет е някъде там, не можеше да бъде омаловажен.

Отмъщението тук нямаше нищо общо. Но и Зак бе човек. Като се сетеше за хладнокръвното покушение на Гарет над живота на Лари, сякаш всички демони от пъкъла нахлуваха в душата му.

Дори не си даваше сметка за подтика, който го ръководеше.

— Не виждам какъв е проблемът — намеси се най-сетне той. — Щом имам карта...

— Карта! — Ранди скочи ядосано. — Такива като вас сме ги виждали, господине. Въобразявате си, че сте голям герой и нямате нужда от съвети. Въобще и не помисляте за най-лошото. Знаете ли

какво става с такива като вас? Докарват ги или на носилки, или в найлонови торби след пролетното топене! Освен това, дълбоко се съмнявам, че Гарет е тръгнал по някой от маршрутите, а за да се обикаля извън тях, ще ви трябва карта с профил на терена!

Зак стисна устни. Не смееше да погледне към Дан Паркър от страх, че злорадства. Ранди пристъпи напред.

— Е? — тя го изяждаше с очи. — Можете ли да разчитате такава карта?

Зак отговори неохотно.

— Не.

Очакваше да чуе нейното тържествуващо: „Знаех си“, но вместо това тя каза:

— Времето там горе се променя за минути! Ако завали сняг, може да ви затрупа, така че да не знаете къде е дясно и къде ляво.

— Какво предлагате да направя? — той стисна челюсти. — Щом сте толкова печена, може би тъкмо вие сте човекът, който трябва да ме води.

Зак не беше подготвен за ефекта от небрежно подхвърлените си думи. Чувстваше се ужасно притеснен... Беше направо на нокти заради Лари. Почти не си даде сметка какво казва. Дан Паркър го погледна така, сякаш възнамеряваше да го удуши моментално. Зак отмести поглед към Ранди. На лицето му се изписа болка. Нейното беше бяло като платно. Тишината, която се възцари, беше потискаща.

— Разберете — обади се Зак, — Гарет стреля по моя пръв приятел! Заради него той сега лежи в болницата и дори не знае дали ще оживее. Налага се да вземем някакво решение...

Дан го хвана за раменете, завъртя го и го избута с изненадваща за ръста си сила.

— Точно така — тихо рече шерифът и отвори плъзгащата се врата. — Остави това на мен. Остави ни за минутка насаме.

Зак преглътна с усилие реакцията си. Чувстваше как с всяка изминала минута нетърпението и обидата му нарастват — Гарет се отдалечаваше все повече. Гордееше се с това, че умее да се владее. Съвестта го бодна — изглежда бе сбъркал, пришпорвайки по този начин и Ранди, и шерифа.

— Добре — съгласи се той. — Но не се бавете. Гарет сигурно не си губи времето. Добре е и аз да побързам.

ТРЕТА ГЛАВА

— Трябваше да ме предупредиш, Дан — укори го плахо Ранди.
— Не знаех, че Гарет е застрелял човек.

Тя измъкна ръцете си от неговите и пристъпи към прозореца с очи втренчени в розовеещите върхове на планината.

Разсеяно отбеляза, че Зак Корбет е свалил сакото си и небрежно го е наметнал. Изрязаните му черти изплуваха пред очите ѝ. Той излъчваше някаква строга агресивност, която вероятно се харесваше на някои жени.

Зак Корбет сигурно е суров човек, помисли си тя. Висок и снажен като планина, но и надменен като планината. Дали наистина е такъв, прошепна вътрешният ѝ глас. Сигурно реагира така невъздържано заради приятеля си. Не бива да го укорява.

— Как е той? — тихо се обърна тя към Дан.

— Кой? — намръщи се шерифът.

— Приятелят му — очите на Ранди не се откъсваха от силуета на Зак зад стъклената врата.

Съдията стоеше с ръце в джобовете, вятърът развяваше косата и пешовете на сакото му. Невъзмутимо съзерцаваше планинските склонове насреща. Дългите му крака бяха леко разкрячени. Стойката му навяваше самота, гордост... и силна воля. Би могъл да оползотвори част от тази воля още сега.

— Не е добре — най-сетне призна Дан. — Куршумът е заседнал в гърдите. Единствената възможност бе да го извадят веднага, затова е все още в операционната. Лекарят много се съмнява, че раненият ще издържи.

Ранди обгърна тялото си с ръце, сякаш за да се стопли. Дълго мълча, докато най-последно затвори очи и попита: — Какво се иска от мен? Едва ли бих могла да се върна там горе след онова, което се случи.

Имаше време, когато ѝ се струваше невъзможно да мисли за себе си като за страхливка. Но през изминалите три години нещата се бяха

променили коренно.

Чувстваше го най-ясно тъкмо в този момент.

Презираше се за своята слабост. Както винаги, емоциите ѝ надделяваха над мисълта. Идеята да изкачи Маунт Хоуп, или някоя друга планина, я изпълваше с болка. Тя се врязваше дълбоко и не можеше да бъде овладяна. Преди три години бе загубила своите надежди и мечти заедно с мъжа, когото обичаше. Това бе невъзвратимо.

Дан се обади откъм гърба ѝ:

— Не мога да ти кажа как да постъпиш, Ранди. Ако беше въпрос на личен избор, въобще нямаше да те безпокоя. Да си имаш работа с човек като Гарет наистина е много рисковано.

Тя завъртя едва забележимо глава.

— Опасността от времето и терена е по-голяма, отколкото от Гарет.

Дан като че ли не беше много съгласен.

— Знам как да използвам пистолет, Дан. Ти ме научи.

— И дума да не става — грубо извика шерифът. — По дяволите! Ако можех аз самият бих се изкачил да го доведа!

Ранди усети, че нещо я стяга за гърлото. За миг дори не се усъмни в думите му. Бе прекарал лек инфаркт преди година. Но и без него, той в никакъв случай не ставаше за такова изпитание.

Дали това я накара да вземе решението си — Ранди не можеше да каже. Изведнъж си даде сметка, че ако откаже при такъв залог, никога няма да си го прости. Може да открият Гарет, може и да не го открият. И в двата случая обаче, тя ще се чувства удовлетворена, защото е опитала. Може би тогава щеше да престане да се укорява, че е страхлива.

— Съдията беше прав, знаеш ли? — усмивката ѝ му се стори позагадъчна от думите. — Макар че и той се изненада от предложението си... — Ранди замълча за миг. — Аз би трябвало да го водя там горе. Освен това няма време да се търси друг човек.

Дан пристъпи и сложи ръка на рамото ѝ. Тя не бе очаквала да чуе точно това.

— Знаеш, че само се погубваш тук, моето момиче. Често съм се питал защо остана, защо не се премести при вашите в Аризона.

Усмивката ѝ изглеждаше малко тъжна.

— И аз съм се чудила същото за теб и Мариан. Би могъл да се пенсионираш след последните избори.

Дан въздъхна с очи вперени в планината.

— Понякога си мисля, че никой от нас никога няма да замине, нито пък ще забрави онова, което се случи там горе — той замълча. — Друг път си казвам... Ако успеем да заминем и да забравим, ще е най-добре за всички ни.

Когато Дан отново се обърна към нея, изражението на лицето му беше по-спокойно.

— Знаеш ли — рече той с нежност в гласа, — ти си дъщерята, която така и не ми се роди.

Болка прониза сърцето ѝ. Аз съм дъщерята, с която щеше да се сдобиеш, ако се бях омъжила за Кевин, помисли си Ранди.

Тя се надигна на пръсти и го целуна по набръчканата буза. В този момент чуха, че на вратата се почука два пъти.

— Ама че човек — измърмори Дан. — Не ни даде много време.

Ранди сама отиде да доведе Зак Корбет. В мига, когато му съобщи решението си, тя вдигна очи и прямотата ѝ изненада Зак.

— Сигурна ли сте, че ще се справите? — попита той с равен глас. — Това няма да е разходка в парка.

Съдията повдигна едната си вежда. Дали, въпреки подхвърлената случайно реплика, очакваше тъкмо тя да му помогне в преследването на Гарет? Съмнителна работа, но Ранди беше най-добрият възможен вариант.

Изненада се, че тя е решила да поеме предизвикателството. Излиза, че Ранди Пиърс съвсем не е църковна мишка, рече си Зак, докато я оглеждаше. Тя не се усмихваше, но в очите ѝ се четеше предизвикателство, напомнящо за лъвица. Това бе по-добрият вариант, отколкото пасивна умора.

— И аз като вас съм напълно готов — каза Зак, срещайки погледа ѝ с очи.

На устните ѝ се появи далечен намек за усмивка. Как ли изглежда истинската ѝ усмивка, помисли си Зак. Може би дори е красива...

Всичко изхвърча от ума му, когато почувства, че е обект на внимателно оглеждане. Погледът на Ранди обхождаше раменете му, ръцете, яките му слаби крака. В него нямаше и следа от нещо

закачливо или сексуално — той направо съжали, че е така. Ранди Пиърс обаче го гледаше, сякаш беше буболечка под микроскоп. Това малко го притесни... По дяволите, чувстваше се страшно неловко!

— Така ли? — отвърна тя хладно. — Спортувате ли?

Въпросът леко го смути.

— Ами... От време на време тичам.

— От време на време? Предполагам, работите с гирите, играете баскет с вашето момче от дъжд на вятър? Неделен спортист, а, господин съдия?

Зак погледна към Дан. Съдейки по изражението му, шерифът явно се забавляваше. Не можеше да разчита на помощта му.

Зак се прокашля.

— Не бих казал.

— Но не поддържате всекидневно формата си, нали?

Той поклати глава.

— По-скоро няколко пъти в седмицата — призна съдията, чувствайки се доста глупаво, без да е наясно защо.

— Е, все пак, това е повече от нищо — въздъхна Ранди. — Но ще имате мускулна треска. И не трябва да се изненадвате от спазми на мускулите.

Зак реши моментално, че ако наистина получи мускулна треска, ще си мълчи. Няма да ѝ даде възможност да злорадства!

След като даде съгласието си, тя стана страшно делова. Той не можеше да я вини за това. Но просто замръзна, когато усети върху себе си пронизващия ѝ поглед.

— Вероятно не пристигате подготвен за подобно нещо — промърмори младата жена.

— Ако говорите за облекло — Зак поклати глава... — Не, не съм. Поне не съм готов за голям сняг.

Би могъл да се закълне, че тя трепна, после заговори толкова бързо, че той разбра, че нещо е сбъркал.

— Това също е възможно. Времето е непредвидимо в този сезон — Ранди погледна към Дан. — Трябва да го заведеш до магазина. Чък ще му даде каквото е необходимо, докато си стегна нещата тук.

Дан кимна.

— И още нещо — каза той с тих глас. — Никак не ми допада, че тръгвате да гоните тоя дето духа. А ако Гарет не е в гористата област?

— очите му се втренчиха в Ранди. — Къде би могъл да се приюти, за да изкара зимата? Има ли място, което представлява сигурно убежище?

Ранди почувства как тялото ѝ се сковава. В съзнанието ѝ мигновено изскочи изоставената златна мина недалеч от Маунт Хоуп. Много малко хора знаеха за нейното съществуване. Тя бе попаднала там съвсем случайно, при едно от многократните си изкачвания.

Толкова много бе говорила за нея на Кевин, че той най-сетне поиска да отиде и да я види с очите си. Именно при мината Кевин падна и разтегна мускул. Ако не беше този инцидент, щяха да слязат от върха много преди да се разрази бурята.

И Кевин щеше да е още жив...

Но не, не! Не биваше да се предава на неясния страх, който всеки момент щеше да я грабне в лапите си. Щеше да ѝ коства невероятни усилия да събере смелост и да стъпи отново в планината. Трябваше да концентрира цялата сила, която не беше сигурна, че още притежава.

— Вероятно, да — рече най-сетне Ранди и посегна към картата, която бе извадил Дан. — Ще ви покажа.

Зак не пропусна погледите, които си размениха другите двама. Разгърнаха картата на масата за хранене. Точно преди да се наведе, по лицето на Ранди пробяга някакво вълнение. Болка? Страх? Или по малко и от двете?

Спомни си как тя се сепна, когато Дан ѝ каза, че Гарет вероятно е избягал в планината. Сега обаче, не беше склонен да приеме реакцията ѝ като израз на слабост.

Наблюдаваше я внимателно, докато тя се съсредоточаваше над картата. Каквото и да бе онова чувство, сега от него нямаше и помен. Явно тази жена имаше невероятната способност да се владее. Дори го досрамя, че макар и мислено я бе оприличил на църковна мишка. Същевременно го обзе странното усещане, че Ранди Пиърс не е от леснодостъпните жени.

Чертите на лицето ѝ изразяваха някаква стоическа извисеност. Светлината от прозореца осветяваше черти, които говореха по-скоро за чувственост, отколкото за красота.

Не беше и толкова млада, колкото му се бе сторило в началото. Около очите си имаше тънки бръчици. Реши, че е някъде около трийсетте — с няколко години по-млада от него.

Разсеяно слушаше тихия разговор между нея и шерифа Дан ѝ показваше местата, където бяха станали катастрофата и бягството на Гарет, а по-късно — обирът на ранчото на Макмилан. Тя се измести малко и се протегна, за да посочи една област в северния край на картата. За миг се очерта неочаквано примамливата закръгленост на бедрата ѝ... Съвсем не бяха кожа и кости.

— Господин съдия!

Стресна се и разбра, че се беше загледал. Ранди се изправи. Съдейки по неодобрението в очите ѝ, тя явно добре бе разбрала къде е насочен погледът му.

Гледането не е забранено, прииска му се да каже. Вместо това само се усмихна.

Ранди повдигна озадачено вежди.

— Кога възнамерявате да тръгнем?

— А вие кога ще сте готова? — отвърна Зак на въпроса ѝ с въпрос.

Имаше да свърши много работа. Умът на Ранди трескаво пресмяташе. Храна, проверка на екипа, ужасното подреждане на багажа... Обзе я паника. Толкова отдавна не се бе занимавала с това! Ами ако забрави нещо важно? Ако ловкостта ѝ не е на предишното равнище?

Веднъж поемеха ли — връщане няма. Тя отговаря не само за своята безопасност, но и за неговата — на Зак Корбет. Отговаря... Думата прокънтя в главата ѝ почти като надгробен звън. Кевин ѝ беше вярвал — без колебание ѝ повери съдбата си. И намери смъртта си. Мариан ѝ бе крещяла, че тя — Ранди — е отговорна за сина ѝ.

Ранди изпита непреодолимото желание да хвърли картата, да им каже да си намерят някой друг, който не страда от кошмари и страхове.

Изведнъж си спомни думите на Дан: „По дяволите, ако можех, сам бих се изкачил да го заловя.“ Трябваше ли да предположи, че това съвсем не са празни приказки? Дан е шерифът. Друг човек на разположение няма. Нищо чудно, че е сметнал за свой дълг да помогне на Зак Корбет в издирването на Гарет. Ако Дан го направеше, само защото Ранди се е изплашила, Мариан никога нямаше да ѝ прости. Кого лъжеш, обади се вътрешният ѝ глас. Мариан още я обвиняваше за Кевин.

Зак очакваше отговора ѝ. Смелостта е чудесно оръжие, рече си Ранди, вирна брадичка и отрони с равен глас:

— Ще бъда готова след три часа.

— Три часа! — гласът на съдия-изпълнителя бе изпълнен с нетърпение. — По дяволите, Гарет е тръгнал от ранчото преди съмване, вече има адски голяма преднина. Това означава, че ще изостанем най-малко с шест часа.

— Вижте, съжалявам — прекъсна го остро тя, но за свой ужас усети, че пред очите ѝ се мерзелее. Обърна глава и прехапа устни — опитваше да се овладее. — Съжалявам — повтори Ранди, когато отново бе в състояние да говори. В тихия ѝ глас имаше и предупреждение, и молба за разбиране. — Екипировката ми е стояла прибрана... известно време.

Без да забелязва лекия фалцет в гласа си, тя вдигна поглед към него:

— Трябва да проверя дали междувременно нещо не се е повредило. Ще я прегледам колкото може по-бързо.

Зак потисна нетърпението си.

— Щом се налага — измърмори той любезно.

Ранди бързо се обади на Чък, информира го за случая и помоли да изчака идването на Дан и Зак. После се разбраха, че ще се срещнат в кабинета на шерифа, веднага щом са готови.

Ранди изпрати с поглед потеглящата полицейска кола. Потръпна, сякаш в стаята лъхна леден планински вятър. Но за разлика от сутринта това не бе спомен, нито страх. Беше предчувствие. Ранди не можеше да откъсне очи от Маунт Хоуп. Там някъде имаше един беглец — потенциален убиец — и те със Зак Корбет тръгваха след него. Трима души...

Ранди не вярваше в духове, нито в свръхсетивни възприятия или нещо подобно. Но не можеше да се отърве от чувството, че един от тях никога няма да се върне.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато пътуваха, Дан чувстваше, че очите на човека до него просто го изгарят. Въздъхна многозначително и попита:

— Ако нещо те измъчва, просто питай, за Бога.

И двамата си поеха дълбоко дъх. Зак усети приятно присвиване в стомаха.

— Можеше да ми кажеш, че става въпрос за жена — укори го той с равен глас.

Дан се засмя, спомняйки си изненадата в погледа на Зак.

— Здравата се стъписа, а?

Зак остана мрачен. Думите му прозвучаха почти гневно:

— Просто трябваше да ми кажеш.

Усмивката на Дан се стопи. На лицето му се изписа упоритост.

— Какво значение има? Отидохме при Ранди за съвет. Просто тя е най-добрата. А и ти сам я придума да тръгне с теб в планината.

Придумал съм я бил! Зак изкриви лице. Не му хареса особено думата, но трябваше да признае, че с неволното си предизвикателство към Ранди Пиърс, сам се беше набутал в тая история. Надяваше се поне да не съжалява за това.

— При други обстоятелства, не бих обърнал каквото и да е внимание — призна с неохота той. — Лошото е, че с цивилно лице, още повече жена, човек просто не знае как да се държи. И то при такава ситуация. Там горе нещата може станат сложни. Ами ако загуби самообладание?

Болка изкриви устата на възрастния човек. Ранди Пиърс да загуби самообладание! — звучеше направо смешно. Само дете не му беше до смях.

Помисли си, че Ранди може би се нуждае тъкмо от това. Не да се затваря, а да се поосвободи от болката, която е насъбрала в себе си. Не се бяха виждали през последните години, но разбираше какво изпитва. Тревожеше го онова, което таеше тя в себе си. По-рано Ранди бе много открита — всеки можеше да прочете в очите ѝ какво мисли. Сега

лицето ѝ бе някак безчувствено. Дори натрапчиво празно. На Дан му идеше да се гръмне от срам.

Беше му болно да я гледа такава — бледа сянка на темпераментната и сърдечна жена, която познаваше отпреди. Сърцето му се сви. Пък и Мариан... Ръцете му стиснаха по-силно кормилото.

— Ранди трудно ще загуби ума и дума, гарантирам ти — рече той, едва помръдвайки с устни. — Имам чувството, че двамата сте като динамитни шашки. И все пак грижи се за нея.

Зак кой знае защо се ядоса. Само това му липсваше — да поеме ролята на гледачка.

— Надявам се, че тя си дава сметка с какво се е заела, дявол да го вземе — измърмори той.

После обърна глава. Веднага разбра, че дълбоко е засегнал спътника си. Шерифът беснееше вътрешно. Гласът му режеше като с нож.

— Струва ми се, че трябва да внимаваш с благословиите. Ранди Пиърс беше инструктор по планинско катерене повече от седем години, така че хич не се заблуждавай. Не е вчерашна.

Лицето на Зак се вкамени. Вчерашна или не, той знаеше, че Ранди Пиърс не изгаря от желание да го води. Усещаше, че за нея експедицията няма да е лесна. Можеше дори да се превърне в изпитание. Колкото и голямо да бе желанието му да ѝ съчувства, не бе в състояние.

Спомни си изпотените си ръце тази сутрин в самолета. Подобно усещане бе изпитал преди много, много години, когато мащехата му го заключваше на проклетия им балкон. Настроението му бе ужасно — също като тогава. Колкото и да е невероятно, предстоеше му да изкачи един от най-високите върхове в областта. Това щеше да бъде за него не по-малко изпитание.

Но шерифът е прав поне за няколко неща, съгласи се мълчаливо Зак. Ще трябва да внимава за своята спътница. Особено когато приближат до Гарет. Съдията нито за миг не се съмняваше, че ще успеят да го настигнат. Наистина си го бе обещал. Макар че с Ранди Пиърс едва ли ще се сработят много. Той беше нетърпелив и заядлив, а тя — разбираемо чувствителна.

— Слушай — започна Зак, — можеш да ми кажеш, че това не е моя работа, но имам чувството, че премълчаваш нещо. Каза, че е била

инструктор. Вече не е, така ли?

Дан Паркър въздъхна мрачно.

— Не е — призна той. — Повече от три години Ранди не се катери.

— Въобще не е излизала в планината, така ли? — той не питаше, по-скоро констатираше.

Дан отговори след дълга пауза.

— Точно така.

Челюстта на Зак се стегна. Беше признала, че известно време не е използвала екипировката си. Но три години! На всичкото отгоре, си бе позволила наглостта да му натяква, че той не е във форма. Не разбра как се удържа да не удари по тавана на колата с юмрук.

— Защо се е отказала?

Дан гледаше пред себе си.

— Има причини.

Зак се почувства като заключен в тъмен килер посред нощ. Беше сигурен, повече от всякога, че става дума за нещо, което той трябва да разбере.

— Какви?

Настъпи дълго, тягостно мълчание. За миг Зак даже помисли, че шерифът няма да му отговори. Когато Дан най-сетне отвори уста, гласът му бе дрезгав:

— С един неин познат стана... инцидент.

Зак присви очи.

— И тя реши да се откаже?

— Случаят беше тежък. Освен това стана с неин... — Дан едва изговаряше думите — ... близък — той направи небрежен жест. — Много нещо й мина през главата — добави сподавено той. — Знам в какво я упрекваш, но бъди внимателен с нея.

Зак се изкушаваше да поразпита още, но затвореният вид на шерифа го предупреждаваше — всеки опит ще е напразен.

Изруга себе си на ум. Защо всъщност му се сърди? Може би е преуморен. Премигна с очи, за да се отърве от мрежите на налегналата го дрямка. Дан Паркър, призна Зак, върши каквото може, и то при най-неблагоприятни обстоятелства.

— Съжалявам — тихо каза Зак. — Нямах намерение да си го изкарвам на теб. Просто всичко е толкова...

Беше излишно да продължава.

— Знам — намеси се Дан бързо и се усмихна. — И аз съм бил в подобно положение един-два пъти — замълча и отново заговори, но съвсем тихо: — Ще се радвам, ако не забравиш какво те помолих. На Ранди ѝ се събра доста.

Зак отново почувства странната невидима връзка между Ранди Пиърс и шерифа. Усецаше обаче, че и двамата предпочитат да не им се напомня за нея.

Зак помръдна рамене и се опита да насочи вниманието си към нещо друго. Точно както му бе предложил Дан. Беше леко скептичен към Ранди Пиърс — планинския водач. Жената Ранди Пиърс не му влизаше в сметката. Наистина нямаше нужда от непредвидими проблеми. Стигаше му и това, че Гарет е на свобода.

Минути след заминаването на Дан, Ранди още стоеше до кухненския прозорец и гледаше към Маунт Хоуп. Усецаше странна топлина. Само слепоочията ѝ бяха хладни и пулсираха.

Най-сетне главоболието я подгони към банята. Бръкна в шкафчето, извади два аспирина и ги глътна.

Взе набързо душ. Облече панталони със защитна окраска и памучна риза. Странно, рече си, захвърляйки нощницата на леглото. Два аспирина — лекарството на майка ѝ за всичко, от главоболие до ишиас — и тъпата болка в главата почти изчезна.

Ако имаше такъв лек и за душата... Сега болката бе по-глуха, не така пронизваща. Обикновено Ранди успяваше да я неутрализира, но не и да я пропъди.

В този миг всичките ѝ страхове се върнаха — обгърнаха я като гъст снежен облак. Седна на леглото. Мрачни предчувствия нахлуха в душата ѝ.

Стисна ръце пред гърдите си като за молитва. Как може да отива отново там? В деня когато Кевин умря, се беше заклела, че кракът ѝ няма да стъпи в планината. Спомни си за купищата екипировка на тавана. Защо просто не се бе отървала от нея преди години? Защо не я бе раздала? Или още по-добре — да я бе изгорила!

Обхвана я паника. Не можеше да се върне там. Изключено! Старата страст, чиято пленница беше преди, вече не съществуваше.

Планината отдавна не я мамеше така неудържимо. Не я зовеше, за да я завладее. Пръстите ѝ се вкопчиха. Планината дава живот на толкова Божи същества. Но и отнема живот...

После осъзна, че го прави не заради Дан или заради паметта на човека, когото бе обичала, нито дори заради Зак Корбет.

— Правя го заради себе си — каза тя на глас. Тази победа, макар и малка, ѝ вдъхна силата, от която толкова се нуждаеше.

Наближаваше обяд, когато колата ѝ спря на малкия паркинг до общинските канцеларии. Ранди бързо пусна ключовете в джоба си и излезе навън. Подготовката ѝ бе отнела повече време от предполагаемото. Но бе успяла да прегледа оборудването и да събере багажа. После се обади на Чък в магазина, за да му даде последни напътствия. Той я информира, че Зак Корбет е тръгнал преди повече от час към болницата. Явно бе отишъл да види приятеля си Лари Робъртсън. Ранди не знаеше дали се е върнал оттам в канцеларията на шерифа, но ускори крачка.

Очевидно не бе стоял дълго в болницата. Забеляза Зак почти веднага. Подпираше се на телетипна машина и говореше с един от заместниците на Дан. Тя приближи безмълвно.

Той вдигна глава и я видя. Както и предполагаше, лицето му изразяваше само намек за нетърпение. Погледна към стенния часовник, но не каза нищо. Приключи разговора си със служителя и се обърна към нея.

— Готово ли е всичко?

Ранди кимна. Несъзнателно огледа облеклото му — широки панталони, риза с дълги ръкави, високи до глезените обувки. Чък го беше облякъл точно както би направила и тя. За миг обаче се смути. Той изглеждаше много по-едър, много по-плещест — раменете му опъваха ризата. Дори краката му изглеждаха невероятно дълги.

Зак повдигна вежда. За втори път от сутринта тази жена го караше да се чувства като буболечка под микроскоп.

— Е? — обади се той. — Какво е заключението?

— Ставаш — Ранди почувства странна сухота в гърлото си. Думата прозвуча дрезгаво, но на място.

— Добре — деловият му тон отговаряше на нейния. — Защо не се обадиш на шерифа, че си тук? Аз трябва да позвъня до службата в Портланд. После можем да тръгваме.

Ранди кимна и се отправи към кабинета на Дан. Още преди да почука, вратата се отвори.

— Ранди! Вече си тук — шерифът я посрещна значително по-топло, отколкото Зак Корбет.

Тя се остави да я издърпа вътре и да затвори вратата.

— Сигурна ли си, че ще се справиш? — Дан я гледаше напрегнато.

Очите му излъчваха едновременно топлота и странно примирение. Гърдите ѝ се изпълниха с горчиво съжаление. За сетен път си даде сметка колко му е благодарна, че не я отблъсна като Мариан.

— Ще се справя — отвърна Ранди с тиха усмивка.

Външно изглеждаше спокойна, макар в сърцето ѝ да се бореха всевъзможни чувства. Не, не биваше да се издава пред Дан. Само не пред него. Той, въпреки всичко, не бе изменил на вярата си в нея. Не можеш да го разочароваш, рече си Ранди решително, не е редно.

Дан задържа погледа си още миг на лицето ѝ. После, явно доволен от видяното, пусна ръцете ѝ и мина зад бюрото си.

Взе малкото портативно радио в ръка и рече:

— Искам, доколкото е възможно, да поддържаме връзка. Затова ще тръгнете с два такива апарата. Един за съдията и един за теб. Ще вземете също и чифт резервни батерии — Дан бутна нещата към нея. — Съдия Корбет ще ти покаже как работят.

Ранди си напомни да прибере батериите в непромокаемия джоб на самара.

— Нещо ново за Гарет?

Охлузеният кожен стол проскърца — шерифът седна.

— Обадих се на няколко стари приятели. Казаха ми, че Гарет и баща му прекарвали много време на един от върховете на запад оттук. Лошото е, че никой не знае точно на кой.

Ранди мушна ръце в предните джобове на панталона си.

— Това е доста обширна територия — отбеляза тя тихо.

Помисли си за Зак Корбет. Той не беше трениран турист, нито катерач, Ранди също не се намираше във върхова форма. Преходът би

могъл да се окаже смазващ и за двамата. Дан въздъхна.

— Моля се само цялата работа да не отиде на вятъра. По радиото поне ще държим връзка. Така ще знаем къде сте — той ѝ подаде през бюрото една снимка. — Това е Гарет.

Мравки полазиха по гърба ѝ от вида на мъжа върху фотографията. Носеше бакенбарди, косата и брадата бяха разрошени.

— Няма нужда да ти казвам да внимаваш, нали? — заключи Дан.

Ранди леко се усмихна, по лицето ѝ се четеше горчивина. Шерифът стана и тя разбра, че е време да тръгва. Дан заобиколи бюрото с намерение да мине пред нея, но тя спря и вдигна поглед към очите му.

— Знаеш, че ако се бяхме оженили с Кевин, нямаше да те обичам толкова.

Дан почувства, че гърлото му се стяга. Първо той се беше разнежил у тях, сега изглежда беше неин ред.

— Знам — шерифът нежно я целуна по челото. — Приятно ми е да го чуя, но...

Той размаха пръст и Ранди разбра, че се опитва да разведри атмосферата.

— Това не е сбогуване, така да знаеш.

Не беше ли, наистина? Ранди потисна страха, както и предчувствието, че планината скоро ще поиска своето. Нов човешки живот.

Тонът му отново стана делови.

— Ако Зак Корбет реши, можете да се върнете по възможно най-бързия начин. При това — не сами. Всъщност, точно това се надявам да стане — челото му леко се набърчи. — Още нещо, Ранди. Зак много държи да залови Гарет. И то на всяка цена. Надявам се да не стигне до безразсъдство, което да изложи на опасност и двама ви.

Безразсъдство. Ранди не би употребила точно тази дума за Зак Корбет. Опасност, да. Несъмнено мотивите му за преследването на Гарет бяха емоционални. Тя усещаше обаче, че в същността си той бе спокоен и разумен човек. И не би рискувал да сгреша. Измърмори нещо в този смисъл.

Дан повдигна вежда.

— Мога да кажа само едно. Бог да пази всеки, който му се изпречи на пътя. Зак Корбет не е от хората, които се церемонят и

увъртат — той замълча за миг. — Но ние двамата знаем, че за онова, което предприемате, най-бързият начин съвсем не е и най-добрият.

Така е, помисли си Ранди. Всъщност наглед най-бързият маршрут често пъти се е оказвал най-рискованият. Не се изненада когато чу, че Зак Корбет не си поплюва и говори откровено. Тя нямаше нищо против това. Но ако се наложи да кръстосат саби, без да се колебае, щеше да му отвърне със същото.

Дан протегна ръка към дръжката на вратата, после изведнъж се обърна към нея.

— Отваряй си очите, момиче.

— Добре — обеща тя. Макар съвсем да не изпитваше безгрижието, което придаде на гласа си. — А вие се старайте да получавате най-последните прогнози за времето.

— Слушам! — той чукна с токове и козирува насмешливо. Ранди се усмихна, поклати тъжно глава. Очите ѝ останаха сериозни.

Изведнъж на вратата се почука. Ранди беше най-близо и инстинктивно протегна ръка.

— Дан? — чу се женски глас през отварящата се врата. — Секретарката каза, че си сам...

Нямаше време да се отдръпне. Нито да измисли нещо. Или пък просто да го предупреди.

Ранди се озова лице в лице с Мариан Паркър.

ПЕТА ГЛАВА

Последва ужасна тишина. Ранди стоеше безмълвна, сякаш закована за пода. Не можеше да мръдне. Спря дори да диша.

Като гледаше Мариан, сякаш в огледало виждаше себе си. Беше сигурна, че шокът, изписан по лицето насреща, се отразява върху нейното собствено. Но за разлика от Ранди, изражението на Мариан претърпя мигновена промяна — изненадата се превърна в нещо друго.

Вратата се затвори — човешката глъчка остана отвън, а те тримата — вътре. Сякаш въздухът изведнъж се насити със смъртоносна доза електричество.

Мариан я гледаше, без да мига.

На Ранди ѝ се искаше да се провали в дън земя.

— Какво прави тя тук? — попита съвсем тихо Мариан, като се обърна към Дан.

Ранди усещаше как гневният поглед на неочакваната посетителка я пронизва. Потисна почти истеричния си импулс да се изсмее. Гняв ли бе това? Мариан не ѝ се сърдеше. Тя я мразеше! Мразеше я за това, че е убила сина ѝ!

Ранди си даде сметка, че щом майката на Кевин не ѝ е простила досега, никога няма да го направи.

Шерифът пристъпи между двете. Ранди много добре разбираше колко притеснен и безпомощен се чувства той.

— Дойде при мен да говорим — тихо каза Дан, — помага ни да издирим един човек, който избяга снощи.

Докосна ръката на жена си. В жеста му имаше молба. Мариан го отблъсна.

— Криминален случай ли? — попита в телеграфен стил тя. — За какво става дума?

Дан набързо ѝ разказа за Гарет. Мариан се обърна към Ранди.

— Мислех, че повече няма да се заловиш с подобна работа. Чух, че се криеш в онзи твой магазин.

Дан притвори уморено очи. Да се крие, повтори си той наум. Дори да е така, тя не е единствената.

Ранди се опита да спре вътрешното треперене. Защо пак ме втриса, питаше се с ужас младата жена. Беше зачеркнала голяма част от случилото се през онази ужасна седмица преди три години. Много рядко си позволяваше да мисли за това. Както и за Кевин. Но заради безумното преследване на Гарет, нещата се връщаха, сякаш да ѝ отмъстят. Не би могла да се справи в открит спор с Мариан. Поне не сега. След смъртта на Кевин се срещаша рядко, но се... случваше. Колкото и да е странно, Ранди би предпочела Мариан да се прави, че не я вижда, както бе ставало много пъти. Но сега Ранди я гледаше право в кафявите очи със сила, която не подозираше, че е способна допреди миг.

— Това е нещо, което трябва да се направи, Мариан. Искам да помогна на Дан...

— На Дан ли? Да не би да се чувстваш задължена към него? Помисли отново, млада госпожице. Нищо не може да компенсира стореното от теб, нищо! — думите ѝ бяха познати до болка.

Накъсаните фрази, които избликваха от устата на Мариан, напиреха в ума ѝ, заличаваха всичко останало. Ти го закара там, горе... Кевин, единственият ми син... Той нямаше работа в планината — ти го заведе... Ако питаш мен, ти го уби сама, със собствените си ръце...

Безброй пъти Ранди си бе задавала този въпрос. Какво искаше от нея тази жена? Живот срещу погубения живот ли? И този път, както винаги, Ранди нямаше отговор.

Дан пристъпи до жена си.

— Мариан — започна той остро.

Ранди поклати глава и без думи го спря.

— Защо правиш всичко това? — попита тихо тя. — Мислиш ли, че ти си единствената, която страда за Кевин? Мислиш ли, че само ти го обичаше? Аз също го обичах! За мен загубата му е не по-малко мъчителна, отколкото за теб?

Мариан стисна устни.

— Аз съм му майка! Той ми беше син!

— Аз пък щях да бъда негова жена! Затова не ми казвай, че не съм го обичала, Мариан! — бавно и тихо пророни Ранди.

— Ти най-добре би трябвало да разбираш какво чувствам. Израснах с Кевин и го познавах почти като себе си — колкото и да се владееше, болката се изписваше по лицето ѝ. Когато Кевин умря, той отнесе със себе си част от самата мен.

— И мислиш, че аз не изпитвам същото? — викът на Мариан се изтръгва от самото ѝ сърце.

Дан стоеше като втрещен. Почувства странно желание да изкрещи в отговор на гневните им крясъци. Сякаш наблюдаваше някакво налудничаво надвикване. Състезаваха се да покажат кой е обичал Кевин повече... Кой скърби за него повече... В това състезание той нямаше никакво желание да научи кой е победителят.

Чак когато Мариан пристъпи към Ранди със стиснати юмруци и гневно лице, Дан реши да действа. Той сграбчи ръката на жена си и застана до нея.

— Стига! — изкрещя Дан пресипнало. — Замълчете и двете най-после!

Предупредителният му поглед скачаше ту на едната, ту на другата. Жените стояха като вцепенени, впили поглед една в друга, подобно на диви котки.

На вратата се почука. Три чифта очи, с видимо облекчение се обърнаха към нея.

В стаята пристъпи Зак Корбет.

— Уредих всичко — съобщи той и погледна към Ранди. — Готова ли си?

Ранди пое дълбоко дъх и кимна, надявайки се, че никой няма да забележи блестящите сълзи в очите ѝ.

Дан видя как Зак любопитно погледна към Мариан. Шерифът представи набързо жена си. Тя протегна ръка, но поздравът ѝ прозвуча кухо и студено.

— Значи вас ще води тя в планината — рече Мариан, недвусмислено натъртвайки на „тя“. — Е, късмет, господине. Ще ви трябва!

После хвърли последен, объркан поглед към Ранди и излезе от кабинета.

Зак не каза нищо, макар странното поведение на Мариан да го бе озадачило. Тримата бързо уредиха и последните подробности и напуснаха стаята. Дан бе осигурил един от заместниците му да пътува

с тях в колата на Ранди до началната точка на маршрута. Нито шерифът, нито Зак биха искали Гарет да ги види, че излизат от полицейска кола, независимо, че подобна вероятност бе твърде малка. След това заместникът щеше да върне автомобила ѝ.

Зак дръпна настрана шерифа.

— Би ли направил нещо за мен? — Дан кимна. — Проверявай за Лари и ме уведомявай?

— Разбира се. Вече пратих човек да посрещне жена му на летището.

— Благодаря ти — рече Зак и усети, че моментът не е подходящ за размяна на любезности. Помръдна смутено рамене. — Шерифе — в гласа му имаше колебание, — тази сутрин...

Дан махна с ръка, прекъсвайки извинението.

— Няма нищо — рече той. — Знам, че си притеснен. Надявам се, че ще намерите Гарет и ще го тикнем зад решетките, където му е мястото.

Очите на Зак проблеснаха.

— Точно това смятам да направя — каза той с решителен глас.

Видът му потвърждаваше думите му. Изглеждаше много силен и уверен. За разлика от Ранди обаче... Но това беше друга работа.

Придвижването през града и приближаването на планината сякаш нямаха край. Тримата в колата мълчаха, всеки погълнат от своя собствен свят. Мислите на Зак се насочиха към жената до него. Ранди Пиърс е добър шофьор, отбеляза разсеяно той. Не го беше страх да се вози с нея, макар че пътят скоро започна да се вие нагоре по хълмовете. Като че ли си играеха на прескочикобила. Съдията мълком разглеждаше профила на Ранди. Косата ѝ лежеше прибрана на плитка върху гърба. Лицето ѝ изразяваше вгълбеност — беше се съсредоточила в пътя. Въпреки това си помисли, че спътницата му е някак странно потисната, почти без дух.

Хрумна му нещо доста странно, но като че ли точно заради това се доближаваше най-много до истината.

Чувстваше нейното напрежение. Тя бе нервна, още когато излязоха от кабинета на шерифа. Не, не беше така. Ранди изглеждаше

най-силно напрегната именно там — когато той завари и тримата и ги прекъсна.

Прехвърляше фактите наум. Лекотата, с която бъдещата му водачка говореше на Дан Паркър, подсказваше доста дълга връзка. Когато обаче в сцената участваше и жена му, положението ставаше съвсем различно. Всъщност, и тримата имаха доста изнервен вид. Като се прибавят доста загадъчните думи на Мариан Паркър на раздяла...

Зак още разсъждаваше над загадката, когато колата намали и спря. Той вдигна глава.

— Последна спирка — шеговито рече Ранди, отвори вратата и изскочи от автомобила. Полицаят я последва.

Зак се огледа. Преди известно време Ранди бе завила по чакълест път, който тук буквално свършваше. След него започваше зелената гора, простираща се додето ти видят очите.

Зак вдигна поглед към остриите планински върхове, които се издигаха горе. При друг случай сигурно би спрял за момент да подиша дълбоко омайващия аромат на вечна зеленина и чист въздух.

— Само дотук ли може да се стигне? — попита съдията, без да крие разочарованието си.

В гласа му Ранди долови леко отегчение. Обиколи предницата на колата и приближи багажника.

— Пътят не отива по-нагоре. Точно тук Дан ще ни чака след три дни — каза тя тихо.

Зак се намръщи. Би предпочел да са поне пет, но Дан бе настоял за толкова. Тогава Ранди не се бе намесила в спора, но Зак почувства, че двамата се разбират на някакво непонятно за него ниво.

— Три дни — промърмори съдията и довърши мислите си на глас. — Освен ако не тръгнем по следите на Гарет.

Ранди отключи багажника по-енергично, отколкото беше необходимо.

— Ако бях на ваше място, не бих забравяла, че тук природата определя правилата.

Тя дори не се стараеше да прикрие язвителността си. Зак реши да не реагира.

— Предпочитам да ме наричаш Зак — промърмори той. — Тук официалностите са безпредметни.

Ранди замълча и Зак си помисли дали не е изтълкувала думите му погрешно. Видя как капакът на багажника се вдигна. Вътре лежаха две големи раници със самари. В долния си край и двете имаха закачен по един, стегнато навит, спален чувал. Тя издърпа първата и му я подаде. После се обърна и затърси нещо в затворена с цип торбичка. Зак мярна за миг компас и нож. Ранди се наведе и мушна торбичката в едно от отделенията на другата раница.

Зак вече бе започнал да намества самара на раменете си. Очите му се разшириха, когато почувства цялата тежест. Трябва да беше поне двайсет и пет килограма! На това отгоре тежестта го теглеше назад. Раницата стигаше до бедрата му. Почувства се скован като дъска.

— Далеч ли е мястото на катастрофата? — попита той.

— След няколко минути ще ти го покажа — обади се Ранди изпод капака на колата.

После се изправи и го хлопна. Зак скрито я погледна. Беше висока, но въпреки това нямаше вид на човек, който ще се справи със самара. Отвори уста, да ѝ предложи помощта си. Ранди вдигна раницата и я сложи на гърба си, преди да изрече и дума.

Полицаят вече се бе настанил на шофьорското място. Зак видя как Ранди му махна, докато той потегляше. Почувства някакво угризение на съвестта. Възможно ли беше да я е подценил? Въпреки уверенията на Дан, все още се отнасяше с пренебрежение към нейните способности. Леката му усмивка обаче сега бе насочена повече към самия него. Преглътна нараненото си чувство за мъжко превъзходство — факт, който дори не искаше да си признае. Както непрекъснато му бе напомнял шерифът, Зак наистина нямаше друг избор, освен да се опре изцяло на Ранди.

Пое след нея към гората. Повървяха около пет минути и съдията си спомни, че тя не бе отговорила на въпроса му за мястото на катастрофата. Готвеше се да ѝ го напомни, когато се озоваха на малко възвишение. Склонът под тях бе осеян с обгорели дънери. Това позволяваше да се огледа добре местността. Ранди спря и се обърна.

— Оттук можеш да видиш къде е станала катастрофата — каза тя, кимвайки надясно.

Зак вдигна длан срещу слънцето. На значително разстояние от тях пътят бавно се издигаше от равнината и се виеше по склона.

— Не съм сигурен какво имаш предвид.

Тя пристъпи и застана до него. Когато се наведе да му покаже, рамото ѝ се допря до неговото.

— Представи си права линия от пръста ми. Виждаш ли къде изчезва пътят зад онази скала?

Той примижа.

— Да. Сега виждам.

— Станало е точно там. Оттук няма добра видимост.

Обедното слънце огряваше леко нагънатия пейзаж. Невероятно синьото ясно небе отгоре напомняше рекламна снимка от туристическо списание. За част от секундата стомахът на Зак се сви болезнено, но той не си го обясни със страх от височината. Още не се бяха изкачили достатъчно. Просто бе забелязал предателския бордюр отстрани на шосето. Не беше трудно да си представи как някоя кола се преобръща по нанадолнището.

Усети, че го обзема изгаряща злоба. Не си даваше сметка, че стиска юмруци. Защо трябваше да загине Том Филипс, отчаяно се питаше той, а не Гарет?

Гласът на Ранди го върна към действителността. Тя бе свалила ръка, но все още стояха рамо до рамо.

— Виждаш ли онази къща с плевнята, която е между скалата и края на гората? — той кимна леко, а тя добави. — Това е ранчото на Макмилан.

Очите на Зак се присвиха.

— Значи там Гарет е нахлул с взлом?

Този път Ранди кимна мълчаливо. Зак потърка брадата си.

— Нищо чудно да е някъде наблизо — измърмори той. — Логично е да предположим, че е поел към планината.

Ранди гледаше с невиждащи очи напред.

— Не се знае обаче, когато е влязъл в гората, дали е завил на юг, или на север.

— Така е — съгласи се Зак. — Но аз ще помоля да проверят това спасителните отряди — той повдигна нагоре самара. — Мислиш ли, че може да е тръгнал насам?

Ранди се поколеба.

— Възможно е. Ако се е насочил към върха, това е най-лесният път.

По дяволите! Зак изпръхтя нетърпеливо. Защо му е притрябвало да ходи там! Къде мисли, че ще го търсят.

— Но това не е най-прекият маршрут. Пък и не се използва много често през този сезон. Има и още едно предимство — не се вижда от пътя.

В такъв случай вероятност наистина съществуваше. От момента, когато научи, че Гарет е избягал, трудностите връхлитаха Корбет една след друга. За пръв път днес чувстваше, че не е изключено наистина да направи нещо. Това го изпълваше с възбуда — подобно на бойна треска, която напират във вените. Мислите за жената до него започваха да избледняват. Всяка клетка от тялото му бе погълната само от едно — желанието да открие Гарет.

— Не е зле да поглеждаш през рамо — обади се Зак, — защото аз съм точно зад теб.

Ранди наблюдаваше как Зак проучва хоризонта. Потръпна, въпреки обедното слънце. Изражението му беше твърдо като скала, гласът — също. Усети, че я вълнува само една мисъл — налудничавият вид на Зак Корбет.

Дан бавно приближи стълбите на терасата. Господи, колко уморен се чувстваше. Нощес въобще не спа. Тялото му вече бе старо. Не можеше да се нагажда към подобно напрежение, както преди години. Той спря за миг и премигна, за да проясни зрението си.

Вдигна очи. Тази стара къща бе негов дом в продължение на повече от трийсет години. Погледът му се плъзна по дългата тераса, по винетките върху капаците на прозорците.

Очакваше да го обземе познатото чувство на гордост и щастие, както често бе ставало в миналото.

Уви. Дан с болка си даде сметка, че дори не си спомня кога за последен път бе изпитал нещо подобно. Вместо това чувстваше единствено сънливо безразличие. Обичаше къщата, но си даваше сметка, че вече е много голяма за двама души. Бяха говорили, че когато Кевин порасне и се отдели, ще намерят нещо по-малко. Останаха заради Кевин и Ранди. Спомни си с болка, как двамата с Мариан бяха чакали сватбата на сина си. За нищо друго не мечтаеха, освен отново

да чуят топуркането на малки крачета по коридора и звънък детски смях. Смехът на децата на Кевин, ехтящ из стаите.

Смях обаче нямаше да има. Нито внучета. Къщата беше бездушна и самотна като стара запустяла колиба наред самото нищо. Мариан никога не би я напуснала, защото Кевин бе живял тук. Дан дори не отваряше дума за подобно нещо. И до ден-дневен тя продължаваше да държи стаята на сина им, точно както я бе оставил той. Макар Мариан да не си даваше сметка, единственото, което им бе останало се наричаше...

Старият шериф изпусна дълга уморена въздишка и пое нагоре по стълбите. Мисълта му се върна към жена му и сутрешното ѝ посещение в служебния му кабинет. При всеки друг случай би се радвал да я види. Толкова рядко излизаше напоследък. Но тази сутрин... моментът бе наистина неподходящ.

Сега не знаеше как Мариан ще го посрещне. Изпитваше... Какво, нима неувереност? Дан мислено изсумтя. По-скоро ужас.

Откри я в кухнята, надвесена над печката. Застана на вратата и я огледа безмълвно. Късата ѝ тъмна коса бе прошарена. Изглеждаше по-слаба, отколкото преди година. Сърцето му се сви. Нима бръчките, ограждащи устата ѝ, винаги са били толкова дълбоки?

В този миг жена му вдигна глава и го видя. Сви устни. Май се сърдеше. Идеше му да се изсмее. Възможно ли бе петдесет и пет годишна жена да се цупи?

— Здравсти — измърмори Дан. Опита се да я целуне, но тя се дръпна.

Шерифът затвори очи. Господи, помисли си отчаяно, няма ли всичко това да има край?

Когато вдигна клепачи видя, че Мариан ядосано вади чаши и чинии от бюфета. Дан седна на масата с изражение на доброжелателност, но и болка.

— Добре, Мариан — въздъхна той. — Хайде да приключим със сръдните, съгласна ли си?

Тя не се направи, че не разбира.

— Срещал си се с нея и преди, нали?

Дан замълча. Подозираше, че ще му се кара, независимо от отговора.

— Да — призна той с равен тон. — Виждахме се от време на време...

Мариан изтропа с тигана върху печката. Все още беше с гръб към него.

— Знаеш какво мисля за нея, Дан Паркър!

Думите увиснаха във въздуха. Той дълго мълча. Когато най-сетне проговори, гласът му беше тих и много угрижен.

— Да, знам — тихо отрони старият шериф и отново замълча. — Но знам също, че по-рано я боготвореше.

— Така беше преди да убие сина ми! — обърна се жената.

— Мариан! — гласът му звучеше сякаш цялата земя се бе стоварила върху неговите плещи. — Вече сме говорили по този въпрос. Ранди не е виновна за смъртта на Кевин. Как е можела да знае, че Кевин ще падне?! Щели са да се измъкнат от бурята. Било е нещастен случай, Мариан, с трагичен резултат.

Както винаги, когато ставаше дума за Ранди, съпругата му не можеше да мисли логично. Дан бе опитвал да я убеждава нееднократно. Най-после бе разбрал, че няма смисъл. Мариан обвиняваше Ранди, загдето е завела Кевин на Маунт Хоуп и това щеше да продължава до последния й час.

Слабите рамене на Мариан се разтрепериха от гняв и тя грабна една дървена лъжица.

— Защо си на нейна страна? — извика колкото й глас държи. — Как можеш да предаваш Кевин? Той беше и твой син, Дан!

Шерифът нямаше сили дори да се ядоса. Някога с Мариан бяха толкова близки, мислеше отчаяно. Как се бяха отдалечили толкова? Помежду им сякаш бе легнал цял океан.

Мариан го изгаряше с очи — той поклати глава в безмълвно отчаяние. Стресна се, когато тя захвърли лъжицата и избяга от кухнята. Стъпките й проехтяха глухо нагоре по стълбите. Дан искаше да запуши с ръце ушите си и да не ги чува. Спряха изведнъж точно над главата му. В стаята на Кевин.

— Не — пошепна той най-сетне. — Не съм забравил.

Мариан също не можеше да забрави. Там е въпросът. Нито тя, нито Ранди бяха в състояние да забравят как, или най-вече защо, Кевин бе загинал.

Колкото и да обичаше сина си, Дан си даваше сметка, че най-силно пострадалият съвсем не е той. Тук, по мнение на шерифа, мрачно си съперничеха Ранди и Мариан. Болката от загубата на Кевин нарастваше у двете жени като пара в чайник, който ври на печката. Тази болка имаше нужда от отдушник, независимо какъв. Какво ли би станало, когато налягането стане неудържимо?

Не беше сигурен, че иска да знае. Бог да му е на помощ, наистина не искаше. Дан се изправи, за да си налее кафе. Седна отново, но така и не понечи да го пие. Гледаше в чашата и виждаше само размазаните образи на Ранди и Мариан в тъмната течност.

Защо се държаха толкова гордо и надменно? Търсеше трескаво обяснение и както винаги, не го намираще. Кевин би могъл да принадлежи и на двете. Ранди и Мариан трябваше да се опрат една на друга, да споделят тежестта от неговата загуба.

На устните му се появи тъжна усмивка. Без да съзнават, Ранди и Мариан толкова си приличаха. И бяха така неизразимо самотни.

ШЕСТА ГЛАВА

— Кога ще започнем изкачването?

Напредваха равномерно през хладни сенчести места, обрасли с кедър и ела. Зак се опитваше да потисне нетърпението си, съсредоточавайки се в необявеното състезание с Ранди, която вървеше малко пред него.

Колкото и да се стараеше, не му се отдаваше да я изпревари. Тя спря и погледна назад. Лека доволна усмивка се появи на лицето ѝ. Това бе първата усмивка, която Зак видя на лицето ѝ. Този факт го изненада. И подразни. Раздразнението му нарасна още повече, когато осъзна, че тя му харесва. Особено усмихната. Изведнъж му се стори мила и женствена. Но като помисли, реши, че не би трябвало да се учудва толкова. Единственото, което го забавляваше от един час насам, беше плавната лекота и гъвкавост на походката ѝ.

— От мястото, от което тръгнахме, до подножието на върха има около пет мили — Ранди наклони глава и добави: — Още един час и започваме да катерим.

Зак кимна. Май щеше да е по-добре, ако си беше мълчал. Всеки път, когато зърнеше над дърветата острите планински върхове, изпитваше възхищение. Щеше да се чувства много по-добре по следите на Гарет, ако не беше този проклет страх от височините.

Да можеше и на него с тежкия самар на гърба да му бъде така удобно както на Ранди. Точно според предупрежденията ѝ, теренът започна да става все по-стръмен. Зак не изоставаше, но не му беше лесно. Тази проклета раница, ядосваше се той. Как му се искаше да я зареже и да продължи да върви свободно! Как бе възможно раницата да не представлява никаква трудност за спътницата му? Движеше се с невероятна лекота — сякаш самарът бе част от тялото ѝ. В този момент тя спря и погледна към него.

— Как е?

— Екстра — излъга Зак с невинно изражение.

Тя го огледа с познатата му от сутринта прецизност. Това отново породила мъчителна реакция у Зак.

Ранди нагласи подплатената презрамка на раницата върху едното си рамо.

— Мога да намаля темпото, ако искаш. Или да спрем за малко да хапнем нещо...

— Така никога няма да настигна Гарет! — думите му прозвучаха по-троснато, отколкото искаше.

Ранди го погледна с широко отворени очи. За миг му заприлича на ранено животинче — страдащо и безпомощно.

Зак съжали за тона си. Трябваше да се засрами от поведението си. Двамата с Ранди Пиърс изглежда бяха предопределени един за друг. Усещаше, че тази жена застрашава трудно постигнатото му спокойствие. Едва тази година бе престанал да се чувства виновен за развода си със Сюзан.

Искаше да се извини. Но думите просто не излизаха от устата му.

Ранди свали самара на земята и сега беше негов ред да я гледа с изненада. Тя дръпна ципа на един от джобовете и измъкна голям шоколад. Изправи се и го погледна с блеснали очи.

— Предполагам, че не искаш шоколад! — подметна тя.

Зак поклати безмълвно глава. Толкова бе смаян от поведението ѝ, че не можа да направи нищо друго.

— Чудесно? — измърмори Ранди и отново сложи на гърба си самара. Без да му обръща повече внимание, тя се обърна и закрочи напред.

Зак с изненада усети, че на устните му се появява горчива усмивка. Странно — гневът му се бе изпарил. Вместо това чувстваше някаква радост. Не, помисли си той, обзет от необяснимо задоволство, тази жена е всичко друго, но не и църковна мишка.

Ранди отхапа от сладкия гладък шоколад и ядосано задъвка. Надяваше се, Зак Корбет да пукне от глад, докато дойде време да спрат за нощуване. Той вероятно бе най-големият инат, най-невъзпитаният мъж, когото някога за жалост бе срещала.

Толкова се ядоса, че премина в убийствено темпо. Нямаше да позволи на Зак Корбет да реши, че тя е причината да изпуснат Гарет.

Колко време бе минало? Ранди нямаше представа. На един завой се извърна назад и видя на какво изпитание го е подложила. По челото

и над устните му блестяха ситни капчици пот. Въздухът бе студен, но той вървеше с разкопчана бархетна риза, извадена над панталоните. Стомахът на Ранди незнайно защо се сви. Добре че Зак беше облякъл памучна фланелка.

Тя си даде сметка, че спътникът ѝ сигурно чувства краката си като оловни. Така бе поне с нейните. Макар че вече не правеше изкачвания, тя продължаваше да тича почти всеки ден. Старите навици трудно се забравят.

Намали малко крачка с надеждата, че Зак няма да забележи или ако забележи, няма да каже нищо. Инстинктът ѝ подсказваше, че той не страда от липса на мъжка гордост. Естествено, съвсем не държеше да разбере колко е точното количество на тази гордост.

Краката ѝ почувстваха промяната в каменистата пътека много преди съзнанието ѝ да я регистрира. Забеляза, че са стигнали до малка равна полянка. През лятото по избелялата трева се виждаха туфи индианска метла и синя лупина. От есенните дъждове поляната бе станала по-зелена. Не можеше да каже със сигурност какво я накара да погледне отново към пътеката, но видяното я накара веднага да спре.

Без да иска, Зак се блъсна в нея и тя загуби равновесие. Уморен и гладен, той протегна ръка, за да я задържи. В този миг забеляза недоумяващото изражение на лицето ѝ. Погледът му проследи нейния.

На няколко метра пред тях имаше голям камък. Тревата около него бе изпотъпкана, а на ивицата мека гола пръст ясно личеше отпечатък от обувка с грайфер. Зак присви очи. Ранди забеляза, че той погледна подметките на туристическите ѝ обувки и отново насочи поглед към отпечатъка. Беше дълъг и широк, потънал почти цял инч в земята.

— Колко е висок Гарет? — попита тихо тя.

— Истински гигант — отвърна рязко Корбет. — Висок е почти два метра, тежи над сто килограма. И...

Той се наведе над отпечатъка.

— От ранчото са били откраднати чифт туристически обувки.

Ранди чувстваше растящото му вълнение. При мисълта, че следата би могла да е от Гарет, по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Следата е прясна — измърмори Зак. Гласът му стана нисък и напрегнат. — Сигурна ли си, че тази пътека не се ползва много?

Ранди кимна.

— Пътеката, която тръгва от югоизток, се препоръчва от горската служба и повечето туристи и катерачи предпочитат да вървят по нея.

Зак се изправи. Все още изглеждаше уморен, но в очите му отново се появи решителност.

— Мислех, че ако Гарет е напуснал ранчото на Макмилан точно преди разсъмване, ще има преднина от поне шест, седем часа. А тази следа, според мен, е само от няколко часа. Може да сме по-близо до него, отколкото предполагах.

— Така е — съгласи се Ранди. — Но скоро ще трябва да намерим място за нощуване.

— Колко скоро? — той не можеше да потисне остротата в гласа си.

Тя погледна към слънцето, което с всяка минута слизаше все по-ниско.

— До час. Или малко повече — колебливо каза жената. — Така и така трябва да спрем. Пред нас има един доста каменист и ветровит хребет, където не става за бивак.

Устните му се опънаха в тънка линия.

— През нощта не може да се върви — напомни му тя. — Не допускам, че Гарет ще е толкова глупав да продължи.

Очакваше, че той ще спори, но забеляза, че мускулите около устата му видимо се отпуснаха. Зак кимна и те поеха отново.

Откриха още чифт нови следи, но не се бавиха много около тях. Щом Зак се увери, че са като първите, продължиха по пътеката. Стигнаха до неголяма равна поляна, оградена с гъсти ели от едната страна и тясно бълбукащо поточе — от другата. Ранди огледа местността.

— Мисля, че трябва да останем тук — каза тя. — Мястото е добро за нощуване.

Погледите им се срещнаха. Тя отново прочете в очите му борбата, която се надигна в него, но Зак се въздържа и не каза нищо.

Ранди реши, че е крайно време да устроят лагера си. Нощта настъпваше много бързо и щеше да е по-добре да се нахранят, преди да е станало съвсем тъмно. Зак ѝ помогна да разчистят камъните и пръчките от неголям квадрат. Тя приклепна до раницата си и измъкна леката палатка. Започна да разгъва малкия стегнат платнен пакет.

— Би ли събрал малко сухи дърва за огъня?

Зак мълчеше.

Ранди разсеяно вдигна кичура коса от очите си. Погледна към него. Съдията внимателно я наблюдаваше.

— Не — най-сетне каза той, — никакъв огън.

Тя запремигва.

— Скоро ще се стъмни...

Той я прекъсна.

— Не можем да рискуваме Гарет да го види. Веднага ще разбере, че сме по следите му — лицето му изразяваше странна смесица от решителност и притеснение.

Зак пое дълбоко дъх — реакцията ѝ го удиви. Ранди се беше изправила и го гледаше с недоумяващи очи.

— Знам, че това ще усложни приготвянето на храната — започна той.

— Не особено — тихо го прекъсна тя. — Взела съм малък туристически спиртник.

— Тогава всичко е наред, нали? — тонът му беше тих, но категоричен.

Пребледня ли, или така му се стори? И защо, по дяволите, имаше чувството, че отново се озова в твърде нехарактерната за него роля на грубиян?

Ранди се обърна, решена да не издава изненадата, която беше изписана по лицето ѝ.

— Да — измърмори по-скоро на себе си тя. — Сигурно.

Потисна мислите си и се залови отново за работа. Преди да си даде сметка колко бързо бе възстановила старите си умения, палатката бе опъната, а консервата се топлеше на спиртника. Баща ѝ я водеше на такива излети в почивните дни още от тригодишна.

Притесняваше я единствено Зак, който се въртеше наоколо като нетърпелив воин, в очакване на неизбежния боен повик. Сянката му падна върху нея. Тя вдигна очи и видя, че отива към края на полянката. Оглеждаше внимателно земята.

Сигурно бе усетил погледа ѝ, защото се обърна и пое обратно.

— Много лошо, че снегът се е стопил — намръщено рече той. — Ако Гарет е минал отгук, следите му щяха да се виждат.

Ранди шумно въздъхна. Само от думата сняг сърцето ѝ заби лудо.

— Снегът ще усложни нещата и нищо повече — Ранди си даде сметка, че говори чак когато чу гласа си. — Никога вече не споменавай за сняг. Не си и помисляй за него!

Енергичната ѝ реакция го сепна. Ранди видя как той свъси вежди. Почти долавяше въпросите, които му минават през главата, и се почувства глупаво, ужасно глупаво.

Насочи вниманието си отново към храната. Започна да сипва задушеното в чиниите. За миг се чуваше само звукът от метал, докосващ метал. Подаде му пълната димяща чиния, без да го погледне.

Това, че Корбет беше гладен като вълк, не я изненада. На нея въобще не ѝ се ядеше, макар да хапна, колкото да поддържа силите си. Беше доста угрижена. Цял следобед успя да удържи мислите за Кевин настрана — опърничавият ѝ спътник имаше свой принос за това! Но с настъпването на нощта, мисълта за покойния ѝ приятел отново я обсебваше.

Вечерята легна като камък в стомаха ѝ. Тя облегна назад глава и напразно се опита да прогони мъглявите спомени от миналото. И сякаш по някаква команда от разстояние, погледът ѝ се обръщаше все на запад, към Маунт Хоуп.

Той се издигаше като самотен страж, подобно на огромен черен звяр. Загадъчен и величествен. Точно това, плахо си даде сметка тя, я беше накарало да вземе решение никога повече да не изкачва планината — страхът от спомените и събудената сърдечна болка. От тях се боеше! Затова толкова дълго не се върна в тази планина. И ето я сега — отново в сянката на Маунт Хоуп.

Зак се размърда до нея. Противно на волята ѝ, мислите ѝ се насочиха към него, вкопчиха се в това, че ѝ предстоеше да се грижи за него. Образът на Кевин избледня в съзнанието ѝ, замени го образът на другия.

Зак Корбет беше много различен от Кевин. Той имаше широки плещи и руси коси; а Кевин бе слаб и тъмнокос. Освен това Корбет бе сприхав и неотстъпчив, докато Кевин бе най-нежният и чувствителен мъж, когото бе познавала.

Тези сравнения, натрапващи се сами, ѝ се видяха направо смешни. Почти по същия начин сутринта бе сравнявала Зак с планината, която се извисяваше над него. Очите ѝ се плъзнаха по

острия му профил. Изглеждаше доволен, явно се чувстваше удобно в тази безспорно чужда за него обстановка.

И все пак не е така, напомни заядливо вътрешният ѝ глас. Това ѝ подейства наистина отрезвяващо.

Мускулите на стомаха ѝ се стегнаха. Ами ако се случи някакво нещастие? Тя въобще не се сецаше за Гарет, сякаш той не представляваше никаква опасност. Ако Зак Корбет или тя самата пострадат? Ще може ли той да се измъкне? Тя го прокле мислено за това, че спомена снега. Възможно бе да ги връхлети снежна буря! Дали и той ще чака от нея — помощ... Спасение... Оцеляване?

В момента единственото, което искаше бе нещо за пиене. Тя се стресна, осъзнавайки, че Зак ѝ поставя въпроса за втори път.

Остави настрана чинията и посегна към самара. Измъкна няколко пакетчета чай и бульон на кубчета.

Зак се почувства малко оцетен, но не от избора, който тя му предложи. Наблюдавайки как се надигат за миг слабите ѝ, но изненадващо добре оформени бедра, той с наслада отбеляза, че все пак това е най-величествената гледка за този ден.

— Боя се, че въобще не съм взела кафе — рече Ранди, сякаш се извиняваше.

— Няма значение — отвърна той. Истината обаче беше, че нищо в момента нямаше да му се услади повече от чаша горещо кафе.

— Има сок на прах, ако предпочиташ студено питие. И течен шоколад.

— Бас държа, че също е на прах.

В гласа му се прокрадна странна нотка и Ранди вдигна поглед. Той взе едно кубче бульон, а тя с изненада видя в очите му весело пламъче. Още повече се стъписа от леката тръпка, която пролази по ръката ѝ, когато пръстите им се докоснаха.

Зак приклепна да напълни чашата от малката тенджерка на спиртника. Подаде ѝ я, после наля вода и в своята. Ранди почувства как погледът ѝ инстинктивно се спира върху линията на силните му рамене. Опомни се, когато той се върна на мястото си до ствола на елата край която седяха. Раменете им бяха само на сантиметри. Той беше прибрал и закопчал ризата си, но ръкавите му стърчаха навити над лактите. Пулсът ѝ се ускори. Ръцете му изглеждаха мускулести.

Зак се облегна на ствола и скръсти ръце пред гърдите си. След толкова притеснения през деня, сега му беше приятно да изпъне крака и да гледа как звездите изгряват една по една. Въпреки твърдата постеля и другите неудобства, очакваше добре да се наспи.

Той кимна към раницата ѝ.

— Наистина не съм предполагал, колко много ще се яде тук. Какво друго има там?

Ранди все още се чувстваше объркана, но напрежението от деня като че ли изчезваше. Отговори му спокойно.

— Ако мислиш за закуската, вероятно ще останеш разочарован. Мога да ти предложа само студена овесена каша.

Реакцията му можеше да се предвиди.

— Чудесно — въздъхна печално той. — Нямам нищо против да е студена, но ако няма мляко...

Ранди се усмихна скришом.

— Има.

— Нима? — изненада се той. — Няма ли да се развали от топлината?

— Не — гласът ѝ преливаше от самодоволство и прикрит смях.

Това явно ѝ бе проличало, защото той я погледна подозрително. Изведнъж отпусна ръката, вдигнала чашата към устата му.

— Само не ми казвай — бавно произнесе Зак, — че и млякото е на прах.

Тя кимна.

— В такъв случай не ми остава нищо друго, освен да изям всичко, което мога, още сега. Ще те помоля за онзи шоколад, който отказах!

Ранди видя, че и той, подобно на нея, потиска смеха си. Видът му оставаше сериозен. Молбата в гласа му звучеше съвсем момчешки.

Дори да искаше, не би могла да му откаже. Пресегна се и измъкна шоколада от външния джоб на своята раница. Зак направо му се нахвърли.

— Ако исках да те дразня, щях да те накарам да вземеш шоколад от своята раница.

Станиолът вече бе свален, а една трета — погълната. Очите му се ококориха от изненада. Изражението му бе толкова наивно, че Ранди

се почувства напълно възмездена за всички ядове, които ѝ бе създал. В думите му обаче, съвсем не звучеше онова, което тя очакваше.

— Твой ли е?

Ранди се поколеба. Зак така се наслаждаваше на шоколада, че наистина би било жестоко да развали удоволствието му.

— Да — рече най-сетне тя.

— Тогава най-малкото е редно да го разделя с теб — той си отчупи едно голямо парче и ѝ подаде останалото.

— Утре може наистина да ни бъде нужен — плахо каза Ранди. — Нищо не осигурява на организма по-бързо енергия... Особено когато си на път.

— Значи нещо като допинг?

— Да. Дори няма нужда да спиращ. Можеш да го ядеш в движение.

— Добре, че в моята раница има още — измърмори Зак, лапна последното парче и я погледна с грейнали очи.

Ранди се изсмя. Този рунд спечели той.

Тъмнината отдавна бе спуснала своя воал над смълчаната природа. Повече от всякога Ранди мечтаеше за веселото пукане на огъня. Виждаше профила на своя спътник, смътно очертан в мрака на нощта. В багажа ѝ имаше фенер, но нещо я възпираше да смути целостта и спокойствието на природата.

— Отдавна познаваш Дан Паркър, нали?

Зак сам не разбра как се изплъзна този въпрос. Наслаждаваше се на осеяното със звезди небе, учудваше се на броя и яркостта им. Изведнъж вниманието му се насочи към жената до него. Гледаше я с любопитство и чакаше.

Ранди почувства очите му и навлажни пресъхналите си устни. Въпросът на пръв поглед изглеждаше невинен, но нещо я караше да бъде нащрек. Да говори за Дан, означаваше да мисли за Кевин.

— Да — отвърна след пауза тя. — Когато бях дете, Дан и жена му ми бяха съседни — гласът ѝ потрепна. — Той ми беше като втори баща.

Зак безмълвно я наблюдаваше. Искаше му се да може да я вижда по-ясно.

— Изглежда напоследък не се срещате често?

Въобрази ли си нотката нежност в гласа му? Може би, ако го опознае, Зак Корбет даже ще и хареса.

В тъмнината усмивката ѝ бе горчиво-сладка. Не се виждат — можеше и така да се каже.

— Да.

— А с жена му?

— С Мариан ли? — Ранди сякаш се стресна.

— Да. С Мариан.

Името увисна във въздуха. И през непроницаемата пелена на мрака Зак усети, че лицето ѝ пламна. Почувства втренчения поглед на своята спътница като игла в кожата си.

— Какво жена му? — Ранди се опита да бъде безразлична.

Зак изведнъж си помисли дали не е надвишил правата си. Чувстваше, че е настръхнала... Явно се опитваше да скрие вълнението си. Трябваше да намери някакво обяснение за любопитството си, независимо че това бе невъзможно.

— Не знам — отвърна той след миг. — Видях я само за няколко минути при шерифа. Не че съм си я представял, но честно казано, не смятах, че изглежда така. Толкова е различна от Дан. Някак — по-сурова.

По-сурова. Попадението му беше право в десетката. Опитвайки се да звучи спокойно, Ранди започна да защитава Мариан.

— Събра ѝ се доста напоследък. От това хората се променят. Ние сме безсилни пред съдбата. И невинаги можем да владеем реакцията си след онова, което ни се случва.

Инстинктът нашепваше на Зак, че има още, при това доста неща за споделяне. Значи Дан Паркър ѝ е бил като втори баща. А Мариан? За отношението си с нея мълчи. Всъщност тя постави повече въпроси, отколкото отговори. Не, между Ранди и Мариан Паркър никога не е имало обич — в това беше сигурен. Първото му впечатление от възрастната жена не беше добро. Когато влезе в кабинета на шерифа, атмосферата изглеждаше нажежена. Сякаш всеки момент щеше да гръмне бомба. Не, Мариан определено не му беше харесала.

Знаеше защо е така. Тя му напомняше неговата мащеха. Сурова, строга, агресивна.

Разговорът, който последва, бе първият неловък момент за вечерта. И двамата добре го съзнаваха. Може би споменът за мащехата

отпрати мислите му към Лари.

— Имаш ли фенерче? Може би трябва да се свържем по радиото с шерифа и да съобщим координатите си.

Ранди прие с готовност да променят темата. Разговорът започваше да се отклонява в нежелана посока. Когато Зак я попита за Мариан, тя нямаше намерение да се измъкне.

Намери фенерчето и малкото радио. Слушаше безмълвно, докато Зак установяваше връзка. Даде му координатите на мястото и той ги предаде веднага. После попита за приятеля си.

— Как е Лари Робъртсън?

Ранди реши, че моментът е подходящ да го остави сам. Мушна се в палатката и разстла спалните чували. Когато свърши, Зак бе приключил разговора. Дори бе успял да прибере радиото в раницата.

— Как е приятелят ти? — попита загрижено тя.

Той се обърна с лице към нея.

— Когато го видях сутринта, тъкмо го изнасяха от операционната — гласът му едва се чуваше. — Лекарят каза, че състоянието му крие много опасности.

Ръцете на съдията потънаха в задните джобове на панталоните.

— Засега няма промяна.

Ранди почувства, че нещо се стяга в гърдите ѝ. Болеше я. И то заради него. Искаше ѝ се да приближи, да го прегърне, да го утеши. Но стойката на спътника ѝ излъчваше непреклонна упоритост и гордост. Зареният в тъмнината поглед подсказваше, че едва ли утехите ѝ ще имат успех.

— А Гарет? Има ли някакви новини? — тя почти се мразеше, че попита.

Зак се обърна към нея, но в тъмнината лицето му почти не се виждаше. Гласът му не изразяваше никакво вълнение.

— Няма. Нито един от спасителните отряди не е открил следи от него.

В мисълта ѝ изникнаха отново отпечатъците, които бяха намерили.

— Тогава може би ние сме на вярната пътека.

Зак мълчеше, но в тишината се чувстваше безпомощното разочарование от всичко, което се бе случило с приятеля му, от

неговото собствено безсилие пред Гарет. Добре, че успях да го накарам да се усмихне, макар и за момент, помисли си Ранди.

— Май ще си лягам вече — рече той. — А ти?

Сърцето ѝ се сви. Ненавиждаше мига, когато трябваше да пропълзи в палатката. На всичкото отгоре, причината съвсем не бе в това, че трябва да прекара нощта в такава близост с непознат мъж.

— Ще остана още малко.

Зак кимна и приближи. Тя повдигна очи към него. Задържа дъх в очакване да чуе думите му.

— Лека нощ, Ранди — каза най-сетне той и изчезна в палатката.

Ранди гледаше след него с отворена уста. Името ѝ, произнесено от Зак, я изненада. Помисли си, че ѝ харесва как го казва — меко и дрезгаво.

Тя отново се сви под дървото, обгърна с ръце колене, недоволна от собствената си суетност. Да върви по дяволите този мъж! Реакциите ѝ и без друго бяха доста смуцаващи — дори без неговото участие. Зак отначало се бе отнесъл с подозрение към нея. Това не му бе спечелило точки в нейните очи. После ѝ бе демонстрирал чувството си за хумор, макар и за кратко. То напълно я бе обезоръжило. Ранди си припомни приятното вълнение в момента, когато ръцете им се докоснаха. Ядоса се от извода, до който стигна. Безспорно той не я привличаше! Още по-странното бе, че мисълта за присъствието му в една палатка с нея ѝ действаше успокояващо. Точно това ѝ даде кураж да влезе вътре. Внимателно закопча след себе си отвора. Очите ѝ още не бяха свикнали с тъмнината. Клекна на земята и заопипва внимателно наоколо. Зак бе легнал в чувала в по-отдалечения край. Вероятно спеше — дишането му бе дълбоко и равномерно. Едната му ръка бе мушната под главата. Ранди седна и развърза обувките, после свали чорапите си и ги остави встрани. След това съблече джинсите и ризата. Остана по вълнено бельо. С безшумни движения се мушна в чувала с единственото желание напрегнатите ѝ мускули да се отпуснат. Въздъхна бавно, на пресекулки. Искаше ѝ се да забрави, че се намира в планината, където се бе клела, че кракът ѝ повече няма да стъпи.

Първият ден бе минал успешно. Преживяха няколко трудни моменти, макар и не толкова ужасни, колкото бе очаквала. Все пак нощта едва сега започваше. Потрепери и се помоли да заспи по-бързо.

Но молбите ѝ бяха напразни.

И не защото ѝ убиваше — под спалния чувал имаше туристически матрак. Тялото ѝ добре помнеше стотиците ноци сън в планината. Съзнанието ѝ обаче упорито отказваше да се успокои и заспи. Безбройните вълнения през изминалия ден не ѝ даваха мира. Лежеше по гръб, вперила поглед в точката, където се събираха или трябваше да се събират ръбовете на палатката.

В малкото пространство беше съвсем тъмно. Отвън планината тънеше в мъртвешка тишина. Дори вятърът бе спрял непрестанното си движение над земята.

Искаше ѝ се да се размърда, да стане, да отметне брезента, за да проникне вътре лунен лъч, макар и за миг. При вдигането на ципа на палатката си бе казала, че тъмнината ще остане навън. Вътре обаче бяха влезли и нощните демони.

В представата ѝ близките дървета започнаха да се приближават. Напрегна до крайност очи през черните сенки в търсене на някаква опорна точка, независимо каква. Но стените се олюляха, таванът — също. Тъмнината — плътна и тежка — заплаши да я задуши. В гърдите ѝ се надигна страх. Страхът, който мислеше, че е победила. Дълбоко в съзнанието си разбираше, че въображението ѝ просто е преуморено. Подскочи от ужас, когато Зак се обърна. По дяволите, рече си тя ядосано. Що за проклет човек! Как може да спи толкова дълбоко, когато аз...

Дишането ѝ ту се ускоряваше, ту се успокояваше... После отново се ускоряваше. Бореше се с ужасното чувство, че я душат. Пръстите ѝ инстинктивно притискаха спалния чувал до брадичката. Усети студът по тях... От гърлото ѝ излезе тих стон. Не бива да става това, трескаво мислеше Ранди. Не бива! Налагаше се да излезе навън, за да може да диша.

СЕДМА ГЛАВА

Зак се събуди изведнъж, сякаш някой бе щракнал електрически ключ. Отвори очи. Беше тъмно като в рог. Той подскочи. Напрягна се да разбере какво го бе стреснало.

До ушите му достигна шум. Някой дишаше така, сякаш участваше в маратон. После всичко се провали вдън земя. Спомни си, че Ранди лежи до него. Не видя, а по-скоро почувства енергичните движения, с които тя изскочи от спалния чувал.

Зак инстинктивно протегна ръце и я хвана за глезена. Изруга, когато чу как тежко се строполи тялото ѝ.

— Какво, по дяволите правиш... — скочи той, без да успее да довърши.

— Пусни ме! — изкрещя тя. — Пусни ме, да те вземат мътните!

Ранди отново се надигна, издърпвайки глезена си от ръцете му. Понечи да стане, но Зак реагира мигновено и я сграбчи отново. Двете тела се стовариха на земята. Ранди бе направо без дъх. Зак изпъшка.

Той не знаеше колко дълго тя ще остане неподвижна, затова я притисна с ръцете и краката си.

— Да не си полудяла! — изсъска той. — Какво правиш, за Бога!

Ранди почти истерично хълцаше, съпротивлявайки се на притискащите я ръце. С мъка си поемаше въздух.

— Толкова е тъмно — едва успя дрезгаво да проплаче тя. — Не мога да дишам тук!

Вкопчи се с две ръце в ризата му. Не можеше да си даде сметка точно защо — за да го отблъсне или да го умилостиви. Чувстваше се ужасно.

Зак тихо изруга. Потърси със свободната си ръка фенерчето, което бе оставил до главата си. Намери го и го запали. Нямаше представа какво точно бе очаквал да види, но изненадата му бе огромна. Тя го гледаше с диви, пълни с ужас очи, сякаш съзираше в него всички ужаси на ада. Зак бе така стъписан, че не му оставаше нищо друго, освен безмълвно да я наблюдава.

После Ранди затвори клепачи и тихо прошепна:

— Моля те!

Изпълниха го безчет непонятни, противоречиви чувства. Беше страшно объркан. Не можеше по никакъв начин да си обясни подобна истерия. Изпитваше бяс загдето го бе извадила от блаженството на толкова нужния му сън. Същевременно тихият ѝ умоляващ глас го прободеше като с нож. Зак я пусна.

С каменно лице проследи как Ранди се надигна. Пропълзя и с мъка се промуши през малкия отвор на палатката. Той нахлузи панталоните си, грабна фенерчето и я последва, мърморейки.

Луната се показва зад един облак. На сребрилата бледа светлина Зак видя Ранди да постила спалния си чувал на земята, близо до мястото, където си бяха приготвяли вечерята. Движенията ѝ бяха бързи, отсечени. Чувстваше нервното ѝ напрежение. Очевидно то още я владееше. Искаше му се да протегне ръка, да я докосне, да я успокои. Точно сега той бе последният човек, от когото тя очакваше утеха. Зак знаеше, че жената усеща присъствието му, но се стареа да не го забелязва. Когато най-сетне се обърна към него, той продължаваше внимателно да я наблюдава.

— Ще ми кажеш ли какво става?

Ранди сухо преглътна. Настоятелността в гласа му и остротата на погледа не можеха да се сбъркат, макар Зак да се опитваше да им придаде мекота.

Тя сведе очи и стисна ръце пред гърдите си, за да усмири треперенето им.

— Не запалихме огън — в думите ѝ имаше обвинение и болка.

— Казах ти защо — нетърпеливо я прекъсна Зак. — Не искам Гарет да ни усети. Най-добрият начин да го заловим, е изненадата.

Ранди прехапа устни. Наистина се държеше като дете. Несъмнено за този човек страхът ѝ нямаше никакво основание. Ала за нея и той, и всичките ѝ предишни кошмари съществуваха.

Тя пое дълбоко дъх.

— Знам — гласът ѝ бе тънък като копринен конец, — но ти не разбираш...

— Права си, нищо не разбирам. Защо просто не ми обясниш? — гласът на Зак звучеше по-скоро измъчено, отколкото ядосано.

Не можеше да си обясни защо всичко с тази жена върви наопаки?

Ранди стисна ръцете си. Беше готова да се разреве всеки миг. Господи, защо този мъж ѝ действаше така!?

— Извинявай, не исках да те събуждам! Честна дума! Просто се опитвах да изляза навън — веднъж проговорила, тя сякаш не можеше да се спре. — Вътре беше толкова тъмно и затворено... Сякаш съм в търбуха на някакво гигантско животно...

Ранди нямаше дори представа какво говори. Когато свърши, Зак я гледаше все така изумен.

— Това ли е всичко? — недоверчиво попита той. — Страх те е от тъмното?

— Аз... — заекна безпомощно жената. Чувстваше се ужасно неловко. — Да — съкрушено отвърна тя.

Настъпи дълга пауза.

— Нещо от детството ли?

Ранди настръхна.

— Не — прозвуча кратко отговорът ѝ.

Въпросът му бе успял да събуди нейната гордост. Вече се чувстваше значително по-добре и възнамеряваше да му го покаже. Обърна му гръб, готова да се мушне в завивките. Зак протегна ръка и улови нейната.

— Защо не изчакаш и мен — рече той и отиде до палатката.

След малко изскочи със спалните си принадлежности.

Ранди вдигна глава.

— Какво правиш? — хладно попита тя.

— Да пукна, ако знам — промърмори той.

Спалният чувал се свлече в краката ѝ.

— Няма нужда да излизаш. Не съм те молила да оставаш тук с мен.

Зак вдигна поглед към обсипаното със звезди небе. Нощта обещаваше да бъде дълга. Той още бе уморен и никак не държеше да спи на открито в студения нощен въздух.

— Няма значение — промърмори Зак. Коленичи и се зае с ципа на чувала. — По-топло ще бъде, ако циповете се затворят.

Ранди присви устни.

— Не чу ли какво ти казах? Излишно е да стоиш тук. Не го искам. А и не за пръв път ще спя на открито.

В думите ѝ се долавяше възмущение на праведница. Зак едва не прихна. Въздържа се, само защото знаеше, че моментът бе твърде неподходящ. Направи се, че не чува протестите ѝ. В момента говореше нейната гордост и той нямаше нищо против. Дори беше донякъде доволен, че Ранди е върнала предишната си непоколебимост. Подозираше, че тя не се нуждае от съчувствието му.

Зак обаче не можеше да отрече — непознатият ужас, който бе видял в очите ѝ, здравата го разтърси. Дори споменът за това предизвикваше в него болка. Независимо от причината, не беше честно да я кори. Още повече, той сам изпитваше страх от височини.

Пред погледа му изникна образът на неговата мащеха. Дълги години, след смъртта на баща си, бе живял съвсем сам. Бе мечтал за най-дребна проява на топлина и съчувствие от страна на тази жена, представляваща неговото семейство. Очевидно нещата при Ранди стояха различно. Въпреки това Зак не би искал тя да страда сама, дори с цената на собственото му удобство.

Погледна към нея.

— Искаш ли да ми помогнеш? Нещо ми става студено тук отвън.

Ранди потръпна. Тя също изпитваше студ, но не щеше да си го признае. До този миг не ѝ бе хрумвало каква смешна гледка представлява — под звездното нощно небе, във вълнено бельо и по чорапи.

Закрепи фенерчето и отново се мушна в палатката. Показа се след малко с нещо под мишница.

— Вземи — троснато рече тя. — Сложи и това.

Сетне прибра фенерчето и легна насреща му. Зак нахлузи вълнената шапка, която му бе подхвърлила Ранди. Беше доволен, че тъмнината скрива усмивката му. Мисълта, че ѝ се надсмива, едва ли би ѝ харесала. Тя вдигна циповете на двата чувала едновременно — направи го по-бързо и по-сръчно от него. После Зак усети как Ранди хвърли отгоре му термоодеяло. Видя я да слага на главата си шапка, също като неговата.

— Можеш да метнеш и това, ако ти стане студено. Топли най-добре вътре в спалния чувал.

Изчака го да се завие. Зак разстла термоодеялото и ѝ подаде свободния му край. Тя се поколеба, но мълчаливо поклати глава. Все

още не можеше да се стопли. Зак повдигна вежди. Не каза нищо. Само се протегна да изгаси фенерчето.

Ранди стисна зъби. Чувстваше как всяка фибра от тялото трепти в очакване тъмнината на нощта отново да я погълне. Но този път нищо подобно не се случи. Отпускаше мускулите си един по един. Обърна глава и видя тъмната купчина, която представляваше Зак. Беше легнал настрани, с лице към нея. Някак интуитивно усещаше, че той затворил очи.

Скоро и нейните клепачи започнаха да натежават. Нямаше представа защо изведнъж се почувства удобно. Може би заради неговата близост. Само да протегнеш пръсти и щеше да го докосне. Това бе последната ѝ мисъл, преди да заспи.

Когато на следващата сутрин Зак се събуди, земята и небето лудо се въртяха. Замаян от съня, заслепен от анемичното слънце, което грееше, но не топлеше, той потърка очи. Не можеше да си обясни защо на гърба му е толкова студено, а гърдите му са сякаш във фурна.

Разбуди се наистина, едва когато намери обяснението. Той и Ранди лежаха плътно сгуснени един в друг като чифт лъжици. Гърдите му се бяха залепили в гърба ѝ. Приятно закръглените ѝ бедра, на които толкова се бе любувал вчера, предизвикаха реакция, показваща, че мишка или не, тази жена бе успяла да събуди мъжественият му отклик.

Зак изкриви устни. Нямаше нищо странно в това, че бе потърсил топлината ѝ. Главата му бе гола. А по някое време през нощта, тя явно бе обсебила одеялото. Ръката му, изложена на студа, лежеше върху извивката на гърдите ѝ. Той пое дълбоко въздух, неспособен да укроти ударите на сърцето си. Ако не бъркаше, макар това да бе почти невъзможно, под меката риза тялото ѝ бе голо.

Опита се да не обръща внимание на възела от чувствено напрежение. Ранди бе последната жена на света, за която би допуснал, че е в състояние да раздвижи кръвта му. Беше твърде висока и слаба. Прекалено дистанцирана и самоуверена. Той предпочиташе женствения тип — с влажни като на сърна очи и топли чувствени устни.

Съзнанието му не искаше да приеме очевидното — той просто имаше нужда от жена, независимо коя. Откакто се разведе със Сюзън преди четири години, не бе имал трайна връзка. Придоба навици на ерген.

Ранди се размърда. Инстинктивно търсеше топлината на неговото тяло. Не му беше лесно да си даде сметка, че тя съвсем не е толкова студена, колкото изглеждаше. Изминалата нощ го бе доказала.

Изскърца със зъби от гняв. Защо се владееше толкова трудно! Нямаше време за чувства. Нямаше време за нищо друго, освен преследването на Гарет.

Въпреки изкушението, внимателно се отдръпна от нея. Измъкна се от спалния чувал. Докато се изправяше, всяко мускулче по тялото го болеше. Усещаше краката си така, сякаш някой ги беше вързал на възел. Дори раменете му бяха схванати и го боляха. Отсега нататък щеше да гледа с други очи на облекчаващата роля на горещата баня. Измиването в ледения планински поток бе по-добро от нищо.

Остана за миг на място — кой знае защо не му се щеше Ранди да остане сама. Тя приличаше на дете, сгушено под завивките. Шапката ѝ беше паднала, плитката се бе разплела. Тъмни кичури коса закриваха слепоочията и страните ѝ. Без грим, кожата ѝ бе свежа и гладка. Зак едва се удържа да не се наведе и да вдигне косите от лицето ѝ, да се увери, че кожата ѝ е гладка и на пипане.

По дяволите! Приличаше на откачил от любов младеж! Възмутен от себе си, той стисна зъби.

— Ранди — Зак се наведе и я разтърси за рамото.

Младата жена дълбоко въздъхна. Отвори бавно очи и впери поглед в него. Явно беше много изненадана, че го вижда. Също както той преди малко, когато установи, че лежи плътно долепен до нея. Това не му хареса. Неприкритата ѝ реакция я караше да изглежда твърде невинна и уязвима за неговите помисли. Зак вече се досещаше, че Ранди е жена на противоречията — не му трябваше повторно напомняне.

Онова, което желаше бе вече да потеглят. Слънцето отдавна озаряваше линията на хоризонта. С тази скорост никога нямаше да открият Гарет.

Гласът му прозвуча тихо и дрезгаво.

— Става късно. Трябва да тръгваме.

Наблюдаваше я, докато се изправи. Лекотата на гъвките ѝ движения издаваше, че не е поразена като него от вчерашното катерене.

— Отивам до потока да се измия — промърмори той намръщено.

С ръце на хълбоците, тя отметна плитката на гърба си и го проследи с очи.

— Е, добро утро, все пак!

Почивката явно не бе подобрила настроението му, намигна си Ранди мислено. Дали един здрав непрекъснат сън би променил нещата? Обърна се и подритна някакво камъче. Едва ли.

Зак беше прав. Трябваше да потеглят. Тя изтри лицето и врата си с освежаваща кърпичка, среса се набързо и оправи плитката, доволна, че е сама. След снощния страх още не бе готова да погледне спътника си в очите. Срамуваше се, макар че Зак бе успял веднага да я подразни!

Докато той се върна, закуската бе готова. След петнайсет минути багажът бе събран. Ранди тъкмо закопчаваше връзките на самара около кръста си, когато почувства, че той я хваща за ръката.

— Да? — гласът ѝ бе спокоен и делови.

Очите му напрегнато я гледаха, сякаш търсеха нещо скрито и неуловимо. Тя се смути. Беше ѝ нужен само миг, за да осъзнае защо я гледа така. Страните ѝ издайнически се изчервиха. Погледна го с истинско усилие.

— Ако се боиш снощното представление да не се повтори — промълви любезно Ранди, — бъркаш. Няма да се случи повече. Обещавам.

Зак присви устни. Ранди обърна гръб и тръгна напред. Той мислеше да се извини за резкостта си онази сутринта, но май не си струваше да си прави труда? Сигурно тя щеше да му се изсмее. Не му оставаше друго, освен да я последва. Настъпилата тишина съвсем не беше успокояваща.

Не откриха нови следи. Откакто напуснаха пътеката, теренът бе скалист и неравен, на моменти — направо коварен. Зак на няколко пъти изостана, но не я помоли да намали темпото. Пъхтеше до нея упорито. Мъж да страда безмълвно! Ранди поклати глава. Инатът на Зак Корбет бе голям. Също като склонността му да дразни другите!

Тя обяви почивка след близо двучасов преход. Небето бе блестящо от предишния ден. Само облаците намаляваха. Изглеждаха

тънки и много далечни. Свали самара и го подпря на една скала.

— И твоите крака ли са капнали като моите? — шумно въздъхна тя.

Зак я погледна рязко. Изпитваше ли го? В изражението ѝ нямаше и следа от подигравка. Той пусна раницата до нейната и повдигна рамене.

— Когато се събудих, имах чувството, че целият съм схванат. Но щом тръгнахме ми мина — Зак потърка челото си с ръка. — Направо се задъхвам.

— Трябва да се държиш — бодро рече Ранди. — И мен не ме бива. Отдавна не съм се катерила.

Не трябваше да го казва. Почувства това в мига, когато видя изражението му. Той мълчеше, но Ранди ясно виждаше как в душата му пъпли съмнението, дали не са изпуснали дирята. Не можеше да не бъде леко сдържана. Винаги се бе държала така. Туризмът е мъжки спорт. Малко жени се захващат с него. Това автоматично подлага на съмнение способностите ѝ. Въпреки това Ранди не искаше да започва спор. Можеше да изтърси нещо, за което да съжалява. Най-добре беше просто да не му обръща внимание.

Спря, извади от раницата карта и определи мястото, където се намираха. В полите на следващото възвишение бе разположен изоставен лагер на дървари. От него ставаше добро скривалище. На отсрещния скат пък имаше пещера. Тя сбърчи чело. Пътеката до нея бе тясна и доста коварна. Дали Зак ще се справи? Освен това районът бе пълен със сипеи. Нищо чудно входът на пещерата да се окаже затрупан.

Обзе я чувство на безпомощност. Да търсиш пещери, които може да съществуват, а може и да не съществуват; да търсиш човек, който вероятно е на километри пред теб... Това бе все едно да търсиш игла в купа сено.

Зак извади бинокъла и огледа величествената панорама пред себе си. Горите сякаш се простираха до самия Пасифик. Не се бяха изкачили особено високо, но и това стигаше, за да виждат с километри напред. По тялото му премина неволна тръпка. Докъдето стигаше взорът, нямаше дори следа от път, пътека или каквото и да било човешко присъствие. Той обърна глава към Ранди. Спътницата му вгълбено изучаваше картата. Видя я, че се намръщи и в съзнанието му

се прокрадна съмнение. В този момент тя вдигна очи към него. Прочете колебанието в погледа ѝ.

— Какво има? — настоятелно попита той.

Несигурността ѝ го плашеше.

— Чудя се кой от маршрутите да избира — въздъхна Ранди. —

Аз...

Млъкна защото видя, че Зак вече си е направил извода.

— Какво? — той я сграбчи за раменете и изруга. — Само не казвай, че сме се изгубили!

Ръцете му я пуснаха така внезапно, както я бяха хванали.

— По дяволите! Толкова ли Дан Паркър не можа да ми намери някой, който знае какво прави!?

Ранди силно пое дъх. Едно беше да си го помисли сама, а съвсем друго да го чуе от спътника си. Заболя я повече отколкото предполагаше. Заедно с обидата обаче дойде и гневът. Не можа да се сдържи и избухна.

Пристъпи напред, запокити картата и заби пръст в гърдите му.

— Не съм длъжна да слушам глупостите ти! — бясно изсъска тя. — Не ти дължа нищо, Зак Корбет! Правя го заради Дан, не заради теб. Ако смяташ, че съм неподготвена, можеш да хващаш гората. Когато обаче ти казах, че ще те докарат в найлонов чувал, ако хукнеш сам, ни най-малко не се шегувах! Дори няма да можеш да се върнеш. Отгоре на всичко...

Не довърши думите си. Оглушителен гръм разцепи тишината.

Беше пушечен изстрел.

ОСМА ГЛАВА

Последва втори изстрел.

За миг Ранди си помисли, че е ранена. Тя политна настрани и тупна на земята по гръб. От удара въздухът излезе от дробовете ѝ. Главата ѝ се блъсна в земята, искри заиграха пред очите ѝ.

Трябваше да мине секунда, докато разбере, че тежестта отгоре ѝ принадлежи на Зак. Сърцето ѝ подскочи. Беше напълно неподвижен!

— Зак! — изкрещя тя неистово. После повдигна уплашено глава — Да не си ранен...

Думите заглъхнаха в гърлото ѝ. Мъжът бе запушил устата ѝ с ръка.

— Шшшшт! — изсъска Зак той.

Пръстите му се оплетоха в косата ѝ.

— Не си ранена, нали? — прошепна само Зак.

Тя помръдна леко глава с широко отворени очи. Зак чувстваше как сърцето ѝ бие до пръсване. Здравата се беше изплашила. Само не знаеше дали от изстрела, или от реакцията на мъжа до нея. Лицето ѝ бе пребледняло, но той знаеше, че спътницата му няма да припадне. При други обстоятелства вероятно би се възхитил на хладнокръвието ѝ. И да искаше, Ранди не можеше да говори. Беше притисната като сандвич между скалата и тялото на Зак — едва дишаше. Той напрегнато огледа околността. Ранди се боеше да изрече опасенията си, които вероятно Зак споделяше. Дали не бяха се натъкнали на Гарет?

Зак се надигна и приклезна. Тя ококори очи, когато той извади от пояса си огромен револвер. Смаяна, Ранди гледаше как Зак бавно заобиколи скалата и се скри от погледа ѝ. После се чу шум от боричкане, приглушено пъшкане и стенания. Без да си дава сметка какво прави, младата жена бръкна в джоба си, извади ножа и го отвори. Мина ѝ през ум, че трябва да се движи, ако не иска да се превърне в твърде лесна мишена. Случеше ли се нещо лошо със Зак, тя беше следващата!

Промъкна се край скалата. Онова, което се разкри пред очите ѝ, я накара да се закове на място. В този момент Зак прибираще пистолета в кобура. После пристъпи напред и подаде ръка на някакъв човек, който се опитваше да стане.

— Божичко! Помислих си, че е дошло време за среща с Всевишния! Сбърках ви с мечка, която ме гони!

Ранди остана неподвижна само на няколко метра от тях. Непознатият беше ловец. Носеше червена шапка, карирано яке и оранжева риза.

— Ужасно съжалявам — Зак се наведе и му подаде пушката. — Стреляхте толкова близо. Помислих, че по нас...

Мъжът посочи към едно сухо дърво.

— Ей там видях елен, първият от цели четири дни. И няма да повярвате — проклетото животно взе, че избяга! С приятеля ми смятахме да останем една седмица, но май ще си тръгваме по-рано!

— Идеята не е съвсем лоша — бавно рече Зак. — Тук някъде се навърта опасен престъпник. Избягал е от охраната преди два дни.

Мъжът подсвирна с уста.

— Опасен ли казахте?

— Вече застреля едного.

— Преследвате го, така ли?

Погледът на Зак за миг спря върху Ранди.

— Да — той сбърчи чело. — Вие сте тук от четири дни, така ли?

Мъжът кимна. После повдигна шапката над челото си.

— Всъщност, вчера наистина видях някакъв човек — с готовност каза той. — Изобщо не се замислих какъв може да е. Реших, че не е ловец като нас. Освен това, беше сам. Сигурен съм.

— Как изглеждаше? — повиши глас Зак — Едър? Червенокос? С брада?

— Не мога да кажа. Беше доста далеч. Видях го през бинокъла. Беше в гръб.

Ранди пристъпи напред.

— В каква посока?

Непознатият посочи с ръка сравнително равния терен между двата върха отсреща.

— Нагоре, към седловината.

Непознатият замълча, после добави:

— Там има стар дърварски лагер на не повече от ден пеша.

— Знам — усмихна се Ранди. — Благодаря! Много ни помогнахте.

— Наистина много — потвърди Зак с дълбокия си глас. — Съжалявам за грубостта си.

Мъжът заметна пушката и повдигна рамене:

— Много добре ви разбирам. Не се притеснявайте. Събирам лагера и поемам към къщи. Предпочитам да се върна без елен, само да не срещам онзи, когото търсите.

Ловецът махна за довиждане и си тръгна. Ранди го проследи с поглед.

— Вчерашните следи вероятно са били негови — каза тя.

— Знам — въздъхна Зак. — Успях добре да огледам подметките му — той замислено потърка брада. — Лагерът, за който стана дума... Мислиш ли, че Гарет може да е там?

— Я, виж, ти — саркастично отбеляза Ранди. — Нима съдията наистина желае да чуе мнението ми!? — той отмести очи. Щеше да й се отрази добре, ако почувства, че наистина го е смутила. Тя разкрачи леко крака, за да застане по-стабилно и самоуверено го погледна. — Всъщност, миг преди да чуем изстрелите възнамерявах да ти кажа, че пред нас има два пътя. Към дърварския лагер и към пещерата, разположена точно насреща му. И до двете места разстоянието от тук е еднакво. До пещерата обаче има доста катерене.

Зак трепна, но не отстъпи пред мълчаливото обвинение в очите й. Беше сбъркал, проявявайки недоверие. Осъзна това едва сега.

— Съжалявам — тихо промълви той. — Взимам си думите назад. Истината е, че изобщо нямаше да тръгна, ако смятах, че си неопитна.

Гневът на Ранди утихна, обидата обаче продължаваше да я гризе. Нямаше никаква логика да се засяга от думите му и все пак...

Много добре си спомняше, че Корбет бе готов и сам да тръгне след Гарет. Не смееше и да помисли докъде би стигнал така. Погледна Зак и с изненада откри в очите му закачливо пламъче.

— Ще сключим ли примирие? — весело попита той.

Очите му се насочиха към ножа в ръката й.

— Искрено се надявам, че нямаш намерения да ме убеждаваш с всички възможни средства.

Ранди се изненада, че оръжието е все още в ръката ѝ. Бързо го затвори.

— Когато чух, че се бориш с някого, помислих, че е Гарет. Исках да ти се притека на помощ — усмихна се малко глуповато тя. — Само че ножът едва ли би свършил работа срещу мъж с пушка...

Пламъчето в очите на Зак изгасна. Той неочаквано стана сериозен.

— Не бъди толкова сигурна. Ако те нападне от четири-пет метра човек с нож, пушката не може да помогне — той почувства нейното недоверие и се усмихна хладно. — Така е Ранди, повярвай ми.

Видя ѝ се странно — ножът да е опасно оръжие. За хората, които живееха сред дивата природа, той беше приятел, с чиято помощ понякога се оцеляваше. Ранди го прибра в джоба си като попарена. Почувства как по гърба ѝ пролазват мравки. След загубата на Кевин, отношението ѝ към природата бе променено. Зак току-що я бе накарал да промени и гледището си за едно животоспасяващо средство. Какви ли още изненади я очакват?

Стомахът ѝ се сви от страх. Погледът ѝ се отправи към тъмните силуети на планинските склонове — огромни, недостъпни. Те бяха изсмукали силите и смелостта ѝ. Но още не я бяха победили. Ранди знаеше, че каквато и игра да бе намислила за нея съдбата, тя щеше да се играе тук...

В подножието на Маунт Хоуп.

Събраха отново багажа и Зак рече:

— Прав ли беше оня ловец, когато спомена, че можем да стигнем до лагера за един ден?

— Повечето от върховете наоколо могат да бъдат покорени за ден при топло слънчево време — предпазливо отговори тя. — При зимно катерене обаче, това става за няколко дни. Дърварският лагер е на източния скат. Оттук най-лесно е да се върви по обиколния маршрут в ниската част, а после да се атакува седловината.

— Не ме интересува лесния път, а бързия.

На Ранди не ѝ хареса решителността в очите му.

— Какво си намислил?

— Можеш ли да ми покажеш къде горе-долу се пада лагера? И къде пещерата?

Тя отвори картата и запази спокойствие, докато той внимателно я разглеждаше. Най-сетне направи кръгче с пръст.

— Това тук би трябвало да е средата между двете места.

— Да, така е.

Той вдигна глава.

— Има ли там подходящо място за няколкодневен временен бивак? Някъде между двете точки?

— Има — отвърна бавно Ранди. — Но няма да можем да виждаме и двете. Ще имаме обаче добра изходна позиция.

— Отлично — той я стисна за рамото с блеснали очи. — Приближаваме се. Чувствам го.

Ранди също се оживи, но когато погледна към върха, усети, че я пронизва болка. Върхът, в чието подножие се намираха, не представляваше изключителна трудност, но съвсем не бе и от най-леките, особено за начинаещ.

— Сигурен ли си, че искаш точно това? — внимателно попита тя.

— Да — решително отвърна Зак.

— Мога ли да ти дам един съвет?

— Разбира се — усмихна се той едва забележимо.

— Когато стигнем до най-стръмното, не се навеждай напред. Може да се подхлъзнеш. Опитай се тежестта на тялото ти да пада върху краката и остави цялата работа на тях. С ръцете пази равновесие и се подпирай.

Зак кимна и нахлузи самара, отбягвайки загрижеността в очите ѝ. С много приказки качването нямаше да стане по-леко. Но докато мислеше за Гарет и че той е някъде наоколо, всичко щеше да е наред. Поне така се надяваше.

Изкачването започна с лъжлива лекота. Теренът ставаше по-стръмен, но съвсем не както Зак се бе опасявал. Спряха за малко да обядват и продължиха напред. Чак тогава започна да разбира предупреждението на Ранди. Тук дърветата бяха по-тънки, отколкото в полите на планината, и се вкопчваха във всяко възможно място. Извиваха се край големите остри, сякаш хвърлени от небето скали.

Въздухът също бе доста по-студен. Зак чуваше как вятърът свири на върха.

Откакто се разделиха с ловеца, атмосферата помежду им бе доста по-спокойна. И той, и Ранди предпочитаха да мълчат. Когато говореха, думите им звучаха много по-свободно и непринудено отпреди.

Ранди спря, за да облече шушкаво яке над ризата. Докато мушкаше ръка в ръкава, тя погледна към Зак.

— Как се справяш до тук?

— Нормално.

Отговорът не беше изчерпателен. Тя го погледна проникателно. Той бе опрял рамене на една издадена скала. Очите му бяха затворени, клепките лежаха върху издадените скули.

Решението ѝ дойде съвсем спонтанно.

— Да отдъхнем... — започна Ранди.

Зак мигом отвори очи.

— Не! — протегна ръка и я сграбчи за китката, така че да ѝ попречи да свали раницата си. — Няма нужда да ме щадиш. Казах, че съм добре. Продължаваме.

— Нямам нищо против — премери го с очи тя и дръпна ръката си.

Невъзможен е, помисли си. Направо невъзможен! Колкото по-скоро дойде краят на това приключение, толкова по-добре. Веднъж да се отърва от този човек!

Когато приближиха върха, следобедът преваляше. Тук-там по зъберите белееше сняг. Пред нозете им се простираше дълъг скат. Той остро се виеше нагоре и завършваше с широк, леко заоблен връх.

— До края остава малко — провикна се Ранди назад към своя спътник. — Още десетина минути и сме на върха.

Отговор не дойде. Всъщност не го беше и очаквала. По шума от стъпките му усещаше, че я следва отблизо. Не се обърна, докато не стигна едно от най-стръмните места на хребета. Няколко метра зад нея Зак бе спрял. Гледаше надолу към безкрайната долина.

Ранди повдигна вежди. Нямаше нищо против да почиват, но трябваше да я предупреждава. Пък се и наежваше и от най-дребната нейна забележка. Сетивата ѝ бавно поглъщаха всяка гънка от пейзажа. Земята под тях наподобяваше шахматна дъска — тъмнозелени гори,

сини неравномерно окръглени езера, светещи от слънцето снежни петна.

Подухна вятър и сякаш я извади от унеса на съзерцанието. Ранди се обърна към Зак и занемя. Мъжът не помръдваше. Стоеше закован за мястото си. Лицето му бе почти бяло. Над горната му устна избиваше ситна пот.

В ума на Ранди се промъкна подозрение, което я ужаси.

— Зак? — тя плахо докосна ръката му.

Нищо. Той дори не премигна. Нямаше съмнение — спътникът ѝ страдаше от фобия към височини! Ранди изпита едновременно искрено съчувствие и злорадство. При първа възможност щеше да му извие врата. Затвори очи и трескаво започна да разсъждава. През целия си стаж на катерачка не беше имала подобен случай. Би се изсмяла, ако не се чувстваше дълбоко покъртена.

С бавни, внимателни стъпки застана пред него. Зак изобщо не реагира. Погледът му минаваше през нея. Ранди го улови за китките. Мускулите му бяха вдървени от напрежение. Много по-лесно щеше да ѝ е, ако трепереше или крещеше. Само да можеше да не гледа с този ужасяващ стъклен поглед.

— Погледни ме, Зак! — властно каза тя, събрала цялата си енергия.

Очите му не помръдваха. Сякаш въобще не я чуваше.

Ноктите ѝ се впиха в кожата му като шипове. Знаеше, че му причинява болка, но нямаше друг начин да стигне до съзнанието му.

— Виждаш ли ме, Зак!? — даде си сметка, че крещи, едва когато чу как ехото ѝ огласи тишината...

Бавно, като в силно забавен кадър, той отмести поглед към нея. Младата жена едва се сдържа да не извика от облекчение. Ръцете ѝ се плъзнаха и стиснаха пръстите му.

— Чуй ме, Зак — гласът ѝ бе ясен и невероятно спокоен.

— Зад тебе има цяла стена от скали. Няма защо да се плашиш. Искам да се върнеш няколко крачки. Ясно ли е? Аз съм до теб.

Видя как адамовата му ябълка подскочи. Няколко дълги, болезнени мига той се взираше в нея. После бавно пое назад. Когато гърбът му опря каменната стена, Зак се свлече на земята. Коленете му конвулсивно потръпваха. Ранди приклепна до него. Наблюдаваше

задъханото му неравномерно дишане. Беше затворил очи. Едва когато дишането му възвърна своята ритмичност, тя заговори:

— Знам какво чувстваш.

— Не знаеш!

Енергичността в думите му я стъписа и ядоса.

— Знам — настоя тя. — Да не си въобразяваш, че не познавам чувството на страх?! Как, мислиш, се чувствах снощи. Имам фобия към тъмнината.

— И какво? Само не ми разправяй, че си се преборила с нея? Ти просто избяга, Ранди. Не много далече, но избяга!

Очите му горяха. Най-после желанието ѝ се сбъдна. Цялото му внимание беше съсредоточено в нея. Не това обаче бе резултатът, който тя очакваше. Част от съзнанието ѝ искаше да изкрещи, да отрече думите му, да му даде да разбере, че може да се гневи не по-зле от него.

Той бе прав. Господи, колко беше прав!

После изведнъж всичко това изгуби значение. Тя почувства, че цялото му тяло се разтресе и застина неподвижно.

— Аз нямам къде да избягам — прошепна Зак.

Думите, и най-вече тонът му, смразиха кръвта ѝ.

Ранди го улови за раменете и силно го разтърси. Опита се да прогони сенките, които отново предявяваха права над душата му.

— Зак, остана още малко. После ще започнем да слизаме — опита се да го окуражи тя. — Пътят става по-лесен. Уверявам те. Ще бъда до теб и ще се движим плътно до стената. Пътеката е на няколко метра от свлачището, така че няма опасност да паднеш. Ако гледаш само в мен, дори няма да почувстваш височината.

Щеше да си прехапе езика, когато очите му се взряха над нейното рамо, някъде далече към равнината. Ръцете му стиснаха нейните толкова силно, че тя едва не извика.

— Не мога! — прошепна той.

— Да не смяташ да останеш тук докато си жив — яростно го прекъсна Ранди. — Нямаш друг избор, Зак! Трябва да продължиш с мен!

Той поклати глава. После отново и отново...

Никога през живота си не се беше чувствала толкова безпомощна. Думите ѝ не променяха нищо. Каквото и да опитваше, не

можеше да го накара да разбере... Имаше още само един вариант. Беше твърде рискован. Вече на няколко пъти се бяха спречквали. Ако успееше да го предизвика, можеше да се стигне до тотална война. Сега обаче не ѝ беше до това.

— Добре, Зак, отлично! — Ранди отблъсна ръцете му и се изправи. — Щом искаш да се правиш на неразумно дете, давай! Колко време смяташ да прекараш тук? Ден, седмица, месец? Ако не щеш да ти помогна, ще те оставя да се оправяш сам.

Тя пое нагоре, без да се обръща. Зак обърна глава. Проследи я с поглед, не вярвайки на очите си. Опита се да я извика, но от гърлото му не излезе нито звук.

Той вдигна чело и погледна към небето, за да успокои топката от напрежение в стомаха си. Каменната стена се наклони заплашително над него. Това бе почти толкова ужасяващо, колкото зейналата отдолу бездна. Знаеше, че всичко се дължи на страха, но погледнеше ли към пропастта, ужасът безотказно го обхващаше. Сякаш надзърташе в кладенец към онзи свят. Не се чувстваше на върха на света. Напротив! Всеки момент щеше да полети към ада. Като че ли се беше върнал обратно във времето. Не бе в състояние да се движи, не бе в състояние да мисли. Лицето на мащехата му изплува пред него. Със злорада усмивка, тя го изблъсква на онзи ужасно тесен балкон, който Зак, по необясними причини, винаги бе ненавиждал. Ето го — тича към вратата, крещи и удря с юмруци по твърдата ѝ повърхност. Но мащехата не идва. Тя го е зарязала... Сам. Зак вижда отново малкото момче, което е бил някога. Треперещо от ужас, то се строполява пред балконската врата, брой часовете до нейното завръщане. Страхът, че ако мръдне само на крачка, ще се разбие на тротоара, притиска гърлото му...

Действителността отново изплува пред очите на Зак. Той премигна и съсредоточи поглед на сгънатите си колене. Искаше да спре вътрешното треперене. Изведнъж осъзна, че отново е сам, че Ранди си е отишла. По дяволите! Наистина го направи. Изостави го! Колкото повече мислеше, толкова повече нарастваше неговото раздражение. Най-много го беше яд на префърцунената ѝ реч. Що за израз си бе позволила — „неразумно дете“!? И то за него!? А снощи, когато тя бе изплашена, Зак не я изостави измъчена и ревяща. Какво, по дяволите, си въобразяваше тази жена!?

— Да те вземат мътните, Ранди, настигна ли те ще съжеляваш!
— той така и не разбра откъде се взе силата за такъв боен вик.

Едва бе затворил уста и тя изникна пред него. Държеше пръста на устата си.

— Тихо — шепнешком изрече Ранди. — Какво ще стане, ако ни чуе Гарет!?

Зак ядосано измърмори нещо.

Жената го наблюдаваше, докато се изправи. На бузата ѝ се появи нещо като трапчинка.

— Наистина ли помисли, че ще те изоставя?

— Да, дявол да те вземе! — отвърна сподавено.

Усмивката ѝ стана по-широка. Тя безмълвно протегна ръка. Зак улови пръстите ѝ. Имаше чувството, че нейната сила потича към него. Не беше лесно. Той се уповаваше на тихия, успокояващ глас на жената до себе си. Ранди му разказа как ледниците са рушили върха на тази величествена планина. Говореше и за други неща, но Зак не я чуваше. Продължиха до равната част на пътя. Той не знаеше да се смее ли, да плаче ли или да се престори на сърдит, припомняйки ѝ как се бе изплашил, че го е изоставила!

Вместо това я прегърна толкова силно, че костите ѝ изпукаха. Замаян от облекчение, Зак почувства, че краката не го държат. Отпусна се на каменистата земя, но и двамата сякаш не забелязаха това.

Ранди вдигна глава. В очите ѝ блестяха сълзи. Тя плаче, даде си сметка той. Спътницата му не направи усилие да ги скрие. Притискаше се до него все по-силно. Зак не си спомняше кога, нито пък дали изобщо някоя жена е плакала за него. Пронизваше го сладко-горчива болка. Заедно с нея чувстваше радост. Усещаше се странно горд и унижен... От нейната чувствителност...

Нежно и плахо докосна лицето ѝ. Тя повдигна очи и развълнувано се усмихна.

— Видя ли, че успя — прошепна Ранди. — Знаех, че ще се справиш.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Странно, колко бързо се промениха нещата, мислеше по-късно Зак. Не разбираше защо и как, но сякаш ги бе свързала някаква невидима, необяснима нишка. Все още не беше наясно какво чувства. Малко се притесняваше от мисълта, че Ранди е видяла онази част от него, която никой не познаваше. Чувството, което напираше в душата му, бе твърде силно, но непреодолимо.

Сега тя вече знаеше — Зак съвсем не е онзи силен и неуязвим мъж, за когото се представя. И той като нея бе само човек, нелишен от слабости.

От друга страна Зак разбра, че Ранди не е нито толкова хладна, нито толкова отчуждена, колкото му се бе сторило в началото. Тя също изпитваше болка, но притежаваше сила, каквато рядко се среща в днешния свят. Нещо в него му нашепваше, че тази жена е твърде опасна за него. И то по някакъв особен начин — почти толкова, колкото самия Гарет.

Стигнаха набеязаната цел късно следобед, без нови усложнения. По нетърпението, с което спътницата му гледаше бързо залязващото слънце, Зак разбра, че тя смята да направят бивака, колкото се може по-скоро. Едва когато приключиха с това задължение, той успя да огледа околността.

Планинската полянка наподобяваше истинско светилище — царство на тишината и спокойствието. До обонянието достигаше тежък мирис на бор. Зак си представи това място през лятото, отрупано с ярки горски цветя.

Ранди му подаде чиния със задушено. Изражението му явно издаваше за какво мисли.

— Красиво е тук, нали? — попита тя.

Зак кимна и седна на земята, за да може да крепи чинията върху коленете си.

— Чудех се как изглежда това място през лятото.

За миг лицето ѝ грейна. После, също толкова бързо, радостта изчезна. Зак имаше чувството, че усмивката ѝ е малко пресилена.

— Чудесно е. Има много цветя, диви животни... Веднъж срещнах една сърна със сърненцето ѝ. Разбира се, друго е да видиш всичко това със собствените си очи.

Едва доловимото неодобрение в гласа ѝ го накара да вдигне очи от чинията си. Веждите ѝ помръднаха пренебрежително. Зак не се засегна.

— Сигурно си права — усмихна се той добродушно и продължи да се храни.

— Все още не си ми казал нищо за фобията си.

Зак постави нов зальк в устата си и бавно го сдъвка.

— Знаеш ли, тази консерва е много вкусна — отбеляза небрежно той. — При това зеленчуците не са на прах.

— Сушени са. Но не смятам, че можеш да се измъкнеш като смениш темата, съдия Корбет!

— Мисля, че се договорихме да ме наричаш Зак.

— Така е — раздразнено рече тя.

— Тогава защо нарушаваш споразумението? Аз ти викам Ранди.

— Доколкото си спомням — мрачно каза тя, — ти не само ми викаш Ранди, но неотдавна така го изкрещя, че целият свят чу.

На Зак не му беше лесно да проумее собствените си чувства. Трябваше да се засрами. Беше се държал като истински глупак. Или да ѝ благодари. Нали му помогна да се измъкне. Защо изпитваше единствено облекчение.

— Екстремните обстоятелства изискват спешни мерки — увери я той, когато преглътна залька си.

Ранди въздъхна. Нямахше да ѝ бъде лесно да се прави на ядосана или възмутена. Несъмнено тази негова нежна бодливост ѝ харесваше. Тя бе различна от онова, което си бе представяла — напрегнат, вгълбен само в себе си мъж.

Остави чинията настрана.

— Наистина, Зак, редно беше да ме предупредиш, че имаш фобия към височини.

Той се поколеба, но за малко.

— Добре, и какво щеше да стане, ако те бях предупредил. Щеше ли да тръгнеш с мен да гоним Гарет?

— Естествено, че не — възмутено възкликна Ранди.

— Ти също не ми каза, че ще трябва да спя на открито и да треперя от студ, вместо да прекарваме нощта на топло в палатката. И то само защото се плашиш от тъмното. Мисля, че сме квит.

Олимпийското му спокойствие я вбесяваше.

— Не е същото и го знаеш много добре!

— Така ли?! Според мен пък е същото. Идвам тук чак от Портланд, Ранди. Днес минах по ръба на пропастта. Следващият път ще е по-лесно. Знам. Дори, ако трябва да лазя на колене, пак няма да се откажа.

Ранди го гледаше с учудване. В гласа му нямаше нито арогантност, нито самоизтъкване. А би предпочела именно тях! Щяло да му бъде по-лесно следващият път... Нима? Тя се бе отказала да спи на лампа от месеци. Смяташе, че е победила своя страх. Оказа се, че само си е въобразявала. Що се отнася до Зак, жалката издатина, която бе преодолял, изглеждаше като разходка в парка, в сравнение с онова, което ги чакаше. Дали всъщност самата тя не правеше глупост? Не преиграваше ли? Ранди въздъхна и разсеяно се зае да разчиства след вечерята. Скоро всичко щеше да се изясни.

Няколко минути по-късно тя извади палатката и Зак изненадано я погледна.

— Хей — рече той, — вярно е, че преди малко ти разправях разни работи, но не съм искал да проявявам насилие. Не е задължително да използваме палатката! Можем да спим под звездите.

Лицето му изразяваше съчувствие, но не и съжаление. Последното Ранди не би могла да понесе. Изкушаваше се да се съгласи с него, но ако го направеше, щеше да загуби битката със собствения си страх. Нещо повече, въобще нямаше да има такава битка.

— Не — гласът ѝ беше тих и спокоен. — Трябва да я опънем. Можем да приберем там нещата. Освен това през нощта няма да ни е толкова студено.

Зак я погледна зачудено, но тя не реагира.

— Мисля, че е време за радиовръзката — измърмори той. Явно се колебаеше. — Ще им кажа, че лагерите, които планирахме първоначално, отпадат.

Зак я гледаше напрегнато.

— Нямах нищо против, нали?

Ранди бе спокойна. Още когато Зак предложи да направят само един временен лагер, тя се изпълни с подозрение. Ясно ѝ беше, че ще се стигне до това да останат в него по-дълго от предвиденото. Е, поне не беше неподготвена.

— Имаме храна за малко повече от седмица — предупреди го тя. — И им напомни, ако обичаш, уговорката редовно ни съобщават прогнозата за времето.

Ранди се наведе и се приготви да разпъва палатката. Все де не спираше да разсъждава върху думите му. Ужас започна да стяга гърдите ѝ — едва дишаше. Как щеше да издържи тук горе цяла седмица?! Толкова неща я връщаха към кошмарите от които мислеше, че се е отърсила. Измъчваше я чувство на вина, болката от загубата на Кевин я разкъсваше. Само една мисъл я успокояваше донякъде — би могло да бъде много по-зле. Можеха да са горе, на Маунт Хоуп.

— Ето прогнозата — подаде ѝ Зак радиото.

Ранди слушаше внимателно, докато дежурният предаваше информацията. Предвижданията не бяха лоши, но и не вдъхваха много надежда. В близките няколко дни се очакваше нахлуване на висока облачност. Попита и за състоянието на Лари, приятеля на Зак. Промени нямало. Нямаше нищо ново за Гарет. С крайчеца на окото си видя, че Зак се отдалечава. Когато свърши разговора, инстинктивно го потърси с очи.

Вятърът виеше тъжно и самотно. Сърцето ѝ се сви. После го видя. Стоеше на няколко метра с лице, вдигнато към небето. Профилът му изглеждаше остър и нерешителен, тъмнорусата му коса се вееше от вятъра. Видът му напълно отговаряше на дивата и непредсказуема природа наоколо. Когато проговори, в гласа му имаше и мъка и закачка.

— Странно — измърмори Зак. — Никога не съм си падал по звездите, но такива наистина не съм виждал. Тук горе те са...

— Различни? По-ярки от всичко на света? По-близки? Сякаш можеш да ги стигнеш с ръка?

Тя не си даваше сметка, че говори, докато той не се обърна. Очите им се срещнаха в тъмнината.

— Ти също го чувстваш — каза той нежно.

— Не, вече не — въздъхна младата жена.

В гласа ѝ се усещаше горчива нотка. Зак я погледна.

— Но си го чувствала.

— Да — съгласи се тя едва чуто. — Веднъж.

Зак протегна ръка и хвана пръстите ѝ. С другата ръка обгърна раменете ѝ и я поведе към един голям плосък камък. Той седна с кръстосани крака пред нея.

— Каж ми — тихо започна той, — не мога да разбера... Защо човек изпитва нужда да се катери — той замълча за момент. — Дан спомена, че си била инструктор преди време. Значи катеренето не е било само хоби за теб?

Дали си дава сметка каква вътрешна борба предизвиква в съзнанието ми, помисли си Ранди. Катеренето бе последното нещо, за което ѝ се говореше. Въпреки това реши, че е по-добре да му каже защо го прави, отколкото защо не го прави.

— Не — отвърна тя най-сетне. — Не беше хоби, макар че така започна. Баща ми беше луд по планините и от съвсем малка ме водеше със себе си. На мен ми харесваше. И не само заради предизвикателството. Тук е толкова тихо, спокойно, девствено.

Зак отиде да налее чай. Сложи чашата в ръцете ѝ и отново седна пред нея.

— А изпитвала ли си страх? Сигурно е имало моменти, когато си се бояла?

— Разбира се. Нямах да съм човек, ако не се страхувах. Но не бих могла да обясня с думи защо се катеря — тя леко се усмихна. — Сред алпинистите върви една пословица. Човек разбира колко го бива, когато изкачва върхове. Не става въпрос толкова за физическа сила, колкото за волята за успех. Защото след време цялото усилие се осъществява вътре в теб. Подтиква те да продължиш. Кара те да се чувстваш откривател. Може да си уморен и измръзнал, да си изплашен до смърт, но изведнъж там горе се чувстваш страхотно. И ти е безразлично дали преди теб е стъпвал друг, или не.

Зак вдигна взор към далечния връх. Звездите очертаваха конуса като с блестяща сребърна корона на фона на среднощната тъмнина. Невероятно красив е, помисли си той, и все пак страшен.

Отново погледна спътницата си.

— Но ти вече не изпитваш такива чувства.

— Не — гърлото ѝ се стегна. Не можа да промълви нито дума повече.

Зак взе чашата от ръцете ѝ и я издърпа да стане. Гледаше я толкова проникателно, сякаш я обръщаше като ръкавица с опакото навън.

— Защо, Ранди? Какво те накара да спреш да се катериш? Спомена за инцидент с твой познат.

Той щеше да продължи, но нещо в изражението ѝ го накара да спре. Секундите бавно отминаваха. Сякаш с очите си видя как тя се затваря в себе си. Обгърна с ръце раменете ѝ. Би се дръпнала, но прегръдката му беше стегната — напомняше ѝ, че не е свободна.

Тя го погледна с безжизнени очи.

— Няма значение, Зак. Това се случи отдавна и не те засяга.

— Може би — съгласи се той. — Ти не ме попита, защо имам фобия към височина, но аз ще ти кажа. Когато бях на шест години, мащехата ми ме наказваше като ме заключваше на балкона, докато тя беше на работа. Стоях на четвъртия етаж, но на мен ми се струваше, че съм на четирийсетия. Сгушвах се до вратата, защото всеки път, когато погледнех надолу, ми прилошаваше. Боях се, че ще падна, ако мръдна дори на сантиметър. Ужасно ме беше страх. Така и не се отървах от тази фобия до ден-днешен. Но това не ме спря да дойда тук. И да гоня Гарет.

— И какво очакваш? — попита Ранди с нескрита заядливост. — Медал за храброст ли? Аз лично смятам, че постъпи глупаво, поемайки такъв риск. При подобни изсилвания хората загиват!

— Опитвам се да разбера, да стигна до същината на въпроса. Ти не си от типа жени, които се отказват за щяло и нещяло. Щом толкова си обичала този спорт, как си го зарязала заради едно нещастие?

Може би изразът „за щяло и нещяло“ накара Ранди да изтръпне. Изведнъж почувства, че сърцето ѝ се вледени.

— Не разбирам какво общо имаш ти с всичко това — гласът ѝ издаваше досада. — Причините са си моя работа. Толкова.

Тя отново се дръпна. Този път Зак я пусна. Изглежда я смутен и объркан. Ранди беше права. Наистина животът ѝ не би трябвало да го засяга, но не беше така. По дяволите, не беше!

Той си спомни как спътницата му се бе изправила срещу него по-рано днес, безстрашна, с гордо изправени рамене. Не, тя не беше страхлива. Във всеки случай бе жена с невероятна способност за

самоконтрол. Притежаваше скрито достойнство, но изглеждаше твърде съкрушена. Сякаш ѝ липсваше искрицата.

Явно бе тук против волята си. Показа го недвусмислено още онзи ден, когато я посетиха в дома ѝ. Въпреки това беше намерила сили да дойде с него.

Някой, или нещо, я е наранило дълбоко. Зак искаше на всяка цена да разкрие тайната на сърцето ѝ. По дяволите, рече си той гневно.

— Само това ми липсва! — изруга на глас. — Въобщо не бива да мисля за нея. Трябва да се концентрирам само в едно — намирането на Гарет!

Обеща си, че отсега нататък ще прави само това.

Втора поредна нощ Ранди имаше проблеми със съня, докато мъжът до нея спеше спокойно. Този път обаче будуваше не заради тъмнината. Съзнанието ѝ трескаво повтаряше последния изминал час. Зак беше пожелал да разбере нещо за Кевин. Дали не трябваше да му каже? Премълча само защото се боеше. От какво, попита я вътрешният ѝ глас.

Не знам! Той е различен, различен от Кевин, различен от всички мъже, които познавам... После изведнъж осъзна, че се страхува, защото заговори ли, докосне ли своята болка, сърцето ѝ ще се отвори. Зак вече я бе накарал да чувства, да си спомня неща, които не желаше. Това носеше риск, който не бе готова да поеме. Ранди беше приключила с рисковете. Беше се зарекла никога повече да не предизвиква провидението.

Но не можеше да не мисли за Зак, за малкото изплашено момче до вратата, което не смее да погледне надолу, за да не падне. Разкъса я мъчителна болка. Мащехата му... Така я беше нарекъл. Коя жена би могла да направи подобно нещо на едно дете? Колко ли още е изпатил, какви ли невидими белези крие в душата си? Ранди се замисли върху онези неща, които са оформили Зак, за да стане това, което е в момента. Неговата непреклонност, дори жестокост понякога... Редно ли беше да бъде винен за тях?

С усилие затвори очи. Дъхът ѝ замря от болка. Спомни си вида му вчера, преди да тръгнат след Гарет. Беше го сравнявала с планината, а очите му — с гранит. Така непоколебими изглеждаха.

Наистина ли беше толкова целеустремен? Съвсем ясно помнеше как спътникът ѝ се държа този следобед. Видя ѝ се невероятно такъв мъж да я кара да се разтапя от загриженост. Все пак той бе имал нужда от нейната сила, от нейната смелост. Волю-неволю Зак бе събудил у Ранди ново усещане. Когато го видя така изплашен, сам със своето отчаяние, сърцето ѝ остана хладно като лед. Но когато ръцете му я обгърнаха, почувства истинска топлина, сякаш нещо в нея бе започнало да се топи. Това чувство я плашеше. Изглеждаше ѝ странно и непознато. Правеше я още по-уязвима. Точно от това наистина не се нуждаеше. Не, той не беше хладен човек. А просто много решителен. Дори малко безмилостен.

Към действителността я върна силно изохкване. Чу и почувства как тялото на Зак се раздвижи. Усещайки, че нещо не е наред, тя затърси фенерчето. В слабата светлина видя изписаната на лицето му гримаса на страдание. Беше се опитал да стане, но мигновено бе паднал отново върху спалния чувал.

— Какво има? — попита тя напрегнато. — Кракът ли?

— Да! — посочи той левия си крак. — Опитах се да стана, но боли още повече.

Ранди не се замисли нито за миг какво да прави. Просто пристъпи към действие. Коленичи между стъпалата му и заопипва крака.

Прасецът на Зак беше целият вдървен. Той изпусна бавно дъх, докато пръстите ѝ натискаха мускула. Методично и ритмично тя се зае да масажира, борейки се с твърдите възли. Зак се облегна назад и притвори очи. След няколко минути мускулът започна да се отпуска. Спазъмът беше преминал. Пръстите ѝ усещаха топлината на тялото му, леката грапавост на окосмената кожа. В бързината не бе обърнала внимание облечен ли е и в какво. Сега си даде сметка, че съдията не е в дългото зимно бельо, а с доста оскъдни мъжки слипове. Тя приседна на пети и отдръпна ръцете си, сякаш ги беше опарила.

Зак се подпря на лакти и възмутено отвори очи.

— Ей — започна той.

Поруменялото ѝ смутено лице го накара да замлъкне изведнъж. Той проследи погледа ѝ.

— Боже мой — измърмори Зак. — Сега ли намери да се срамуваш от мен?! Забрави ли, че снощи спахме в един и същ спален

чувал?

Ранди го стрелна с очи. В гласа му имаше повече болка, отколкото задоволство, но тя нямаше намерение да признае колко е шокирана от неговата голота. С малко възмущение чудесно щеше да прикрие своята несигурност.

Вирна брадичка. Огледа го доста делово и обстойно от горе до долу. Зак сякаш не забеляза. Лежеше все така отпуснат пред нея с разкрасени крака и леко повдигнато тяло. В следващия миг Ранди усети, че сега е неин ред мускулите ѝ да се стегнат. Безпомощно сведе очи надолу. Погледът ѝ се плъзна по здравите му ръце. Бицепсите му изглеждаха силни и възлести.

Откъде намери сили да заговори — Ранди така и не разбра.

— Извини ме, ако бъркам — любезно отбеляза тя, — но защо се оплакваше, че си измръзнал? Ти напълно го заслужаваш. Чудя се как издържаш така.

Той въздъхна и посегна към купчината дрехи, сбутани в ъгъла.

— Доста си сприхава днес — измърмори Зак и мушна краката си в наполеонките. — Какво има? Страхуваш се да заспиш, за да не те вземе Торбалан, така ли?

Сбърка. Разбра го в мига, когато я погледна. Ранди изглеждаше готова да заплаче всеки момент. Той, разбира се, не би имал нищо против подобно нещо, но от мълчанието, което настана, установи, че я е обидил. Не смееше да помръдне — чувстваше се несигурен като никога. Ранди бе вперила поглед в пръстите си. Зак протегна ръка и докосна брадичката ѝ. После дланите му се отпуснаха върху раменете ѝ. Някъде далече в съзнанието си се учуди на гладката ѝ кожа. Повдигна бавно главата ѝ, така че да срещне погледа ѝ.

— Извинявай, Ранди. Не трябваше да казвам това. Не вложих нищо в думите си, кълна се — очите му бяха изпълнени с нежност. Ранди се почувства напълно обезоръжена, направо безпомощна. — Не ми се сърдиш, нали?

Гледаха се безмълвно. Ранди чувстваше близостта му и от това всяко нервче по тялото ѝ бе напрегнато. Нещо става, помисли си тя уплашено. Нещо странно. Нещо прекрасно!

Ранди поклати глава. Това бе единственият отговор, който можа да даде.

— Сигурна ли си? — погледът му я изгаряше.

Очите му бяха като разтопено сребро. Не бе в състояние да откъсне очи, пък и не искаше. Откритието ѝ я изненада почти толкова, колкото и я смути.

— Сигурна съм — пошепна тя.

— Тогава идвай в леглото — ръцете му се дръпнаха от раменете ѝ. Това я накара да се почувства необяснимо гола и невероятно самотна. Зак се мушна обратно в чувала. За нейна изненада, той се обърна настрана, сякаш за да ѝ направи място. Ръцете ѝ се отпуснаха върху собствените ѝ бедра и изведнъж се разтрепериха. Да спи до него при свързани чували беше едно. Това сега — съвсем друго. Съзнанието ѝ се съпротивляваше, но за неин ужас тялото ѝ копнееше за топлотата и спокойствието на неговата близост.

Той протегна ръка.

— Ако намеренията ми престанат да бъдат благородни, аз пръв ще те предупредя.

Очите ѝ потърсиха неговите. На устните му имаше лека усмивка, но изражението му с нищо не я плашеше. Може би малко я дразнеше. Поне не ѝ се надсмиваше. Ранди се опря на ръката му и се настани до него. Лежаха един до друг. Ръцете им се допираха. В палатката беше тъмно като в рог, но от близостта на Зак сенките на нощта отстъпваха далеч. Той сякаш прочете мислите ѝ дългите му силни пръсти стиснаха по-здраво ръката ѝ. Умът и сърцето ѝ странно се успокоиха. След малко тя заспа.

Странната реакция на Ранди наистина удиви Зак. След малко тя се обърна настрана и се сгуши до него, инстинктивно търсейки топлината му. Той се скова за миг. Ръцете му бавно я обгърнаха. Изведнъж почувства, че най-естественото нещо на света е да сложи главата ѝ на рамото си. Ръката му бавно се плъзна по гърба ѝ, пръстите му несъзнателно отчетоха всяко ребро, гънката на талията. Ръстът ѝ пасваше точно на неговия. Пръстите му докоснаха закръглената издатина на гърдата ѝ. Типично мъжки порив се надигна у него. Дъхът му замря. Усети болезнено желание да гали меката кадифена издатина под дланта си. Все пак разумът му надделя над внезапния импулс. Чувстваше цената на този миг, но не разбираше нищо. Не знаеше какво става, нито защо. Просто беше така. Той бе човек, свикнал да разчита на инстинкта си. Харесваше му да чувства нейната мекота и сила, начинът, по който тялото ѝ се нагажда към неговите контури. Косата ѝ

— гъделичкаща кожата на брадата му. Сладкият ѝ женски мирис го упояваше. С радостен унес слушаше равномерното ѝ дишане, усещаше топлината на дъха ѝ във врата си. Странно, но нямаше никакво желание да смути този миг, давайки воля на сексуалните си желания.

Отвън вятърът виеше зловещо. Зак усети как повя студ и я притисна по-силно. Тя продължи да спи. Беше му се доверила напълно и безрезервно. Ако чувствата му започнеха да стават неудържими, Зак щеше да се дръпне, да ѝ обърне гръб, да я изключи от съзнанието си. Знаеше какво е да си под контрол, да те манипулират, да те тъпчат. Така се бе отнасяла към него мащехата му. Но знаеше и друго — какво е да имаш близко съществуване, което изцяло зависи от теб... Слабо и безсилно да виси на врата ти, а ти да чувстваш, че те задушава. Зак не можеше да прецени кой вариант бе по-лошият.

Ранди вече му показва, че не влиза в нито една от тези категории. Зак се усмихна на себе си. Откъде ли му бе хрумнало да я мисли за църковна мишка? Тъкмо обратното. Най-вероятно тя бе от типа жени, наподобяващи мащехата му.

Зак изпита странно отвращение и обърканост. Все пак мисълта да я остави насаме със страховете ѝ му се стори невъзможна. В този миг не мислеше само за нея. Егоизмът му казваше своето. Ръцете му несъзнателно я притиснаха. Изпитваше чувство на собственост, дори на закрила над сгушената до него Ранди. Дори не си спомняше кога за последен път бе изпитвал толкова силно задоволство и радост, че се докосва до някого, че държи някого в прегръдките си.

Ранди се размърда, притисна се още по-силно, подобно на котке до огъня. Устните му докоснаха челото ѝ. Той сложи дланта си на бузата ѝ, допирайки с пръсти устните ѝ. Бяха нежни, сякаш от коприна. Дъхът му раздвижи косата ѝ:

— Шшш, няма нищо. Спи, спи — прошепна в ухото ѝ.

Тялото ѝ се притисна още по-силно. Зак усети с пръстите си как тя се усмихна и промълви:

— Кевин.

Зак изтръпна. И през ум не му бе минало, че тя може да сънува друг. Радостта му мигом се изпари. Не можеше да си обясни внезапно обзелата го студенина.

Ранди и Зак не бяха единствени под купола на нощното небе. Дан Паркър стоеше на терасата на своя дом. Не гледаше звездите. Вниманието му бе насочено към назъбения силует на планината. По далечните върхове блестеше сребърната им светлина. Във вятъра се чувстваше лек студ, предупреждение за настъпващата зима. Той потрепери. На времето Мариан не би го пуснала да прекрачи навън, без да му нахлузи дебел топъл пуловер. Нито пък щеше да го остави сам. Щеше да мушне ръката си в неговата, да се усмихне и от лицето ѝ да струи любов и топлина.

Но Мариан вече не се усмихваше. Понякога Дан беше категоричен — тя вече не го обича. При тази мисъл сърцето му се сви. На времето Мариан беше много жива пламенна жена. Тя все още е такава, прошепна вътрешният му глас. Дан тъжно се усмихна.

— Да, но само в омразата си — чу се да казва. — Единствено в омразата си.

Дали пък въображението му не го подвеждаше? Имаше моменти, когато усещаше, че едва удържа чувствата, които напират в гърдите му. Стигаше му само да види Мариан, вторачена в нищото, и гневът му се надигаше.

В тези мигове мразеше себе си, загдето я ревнува от сина си. Господи, от мъртвия си син.

По страната му се търкулна гореща сълза. После втора, трета... Дан не вдигна ръка да ги обърше.

— Прости ми, Кевин — прошепна той. — Ти ми беше син и те обичах толкова, колкото и майка ти. Но тя вече не мисли за мен. Мисли само за теб. Понякога ми се струва, че е обичала единствено теб... Много повече, отколкото мен.

Мина доста време, преди Дан да се прибере вътре. Мариан седеше на кухненската маса с ръце в скута. Когато мъжът ѝ мина покрай нея, тя му хвърли кос поглед.

Той си наля чаша кафе и седна насреца ѝ. Настъпи тишина. Наруши я единствено вятърът, хвърлил шепа листа в прозореца. Дан вдигна глава и се загледа навън. Седеше неподвижно, потънал в мислите си.

Гласът на Мариан го стресна.

— За Бога — скастри го тя. — От два дни си ужасно умислен. Не мога да си представя какво толкова те тревожи.

Дан положи усилие да не издаде гнева си.

— Има избягал престъпник, Мариан. Няма да се успокоя, докато не го видя отново зад решетките.

— Възможно е — промърмори Мариан, — но в този момент не мислиш за него, нали?

Атмосферата изведнъж се нажежи.

— Днес имахме инцидент, Мариан. Двама души от спасителния отряд са се подхлъзнали по сипея и са контузени. Не е фатално, но единият е със счупена ключица — гласът му беше тих и с някаква нотка на предизвикателство. — Да, сетих се и за Ранди. Тревожа се за нея. Не е ли редно?

Мариан удари длани по масата.

— Не знам. Ти обаче, повече от всеки друг, би трябвало да знаеш, че при беда тя ще се погрижи за себе си и хич няма да се сети за другите.

Дан се ядоса толкова много, че чак гласът му пресекна.

— За Бога, Мариан, срам ме е да те слушам какви ги говориш! От двегодишна Ранди е седяла на тази маса безброй пъти като член на семейството ни. И все още е. Не разбирам как можеш да бъдеш толкова студена.

За миг Дан видя на лицето на Мариан израз на вина. Тя взе наметнатия на раменете си пуловер и стана. Впери поглед в него — гневен и измъчен.

— Просто не разбирам как можеш да й простиш, Дан Паркър!

Сърцето му се сви. Със смъртта на Кевин той бе загубил не само сина си, но и съпругата си. И ако Мариан се наложеше, щеше да загуби и Ранди.

— Не ме разбираш — прошепна той. — Нима мога да не й простя?

Но Мариан не го чу. Вече бе излязла.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Ранди се събужда необичайно дълго. Не можеше да се измъкне от прегръдките на съня. Смътно си спомняше, че е прекарала нощта на твърдата студена земя. Въпреки това, кой знае откога не се беше чувствала толкова уютно...

Беше ѝ нужна цяла минута, докато разбере, че тялото на Зак се намира плътно до нейното. Ранди се вцепени, мислите ѝ се объркаха от прилива на възприятия. Главата ѝ бе върху жилестата му гола ръка. Мускулестите му бедра се допираха до нейните и по цялото ѝ тяло нахлу една по-различна енергия.

Младата жена не смееше да мръдне. Съзнанието ѝ трескаво работеше. През нощта Зак бе отпуснал ръка върху нея. Сега върховете на пръстите му едва докосваха вдлъбнатината на гръбначния ѝ стълб, но на Ранди ѝ се струваше, че я прогарят с огън. Как би могла да се измъкне, без да го събуди? Повече не се върна към тази мисъл. Бавно повдигна глава и изведнъж видя, че Зак я гледа право в очите.

Сърцето ѝ заби учестено. Въздухът се изпълни с напрежение. Лежаха толкова плътно — като любовници след дълга, утоляваща неистовата жажда, нощ. Ранди търсеше някакви думи, за да наруши наситеното със скрито електричество мълчание.

— Зак...

— Недей — обади се той. — Не казвай нищо.

В гласа му имаше нещо, което ѝ бе трудно да определи. Предупреждение или молба? Тя го гледаше напрегнато. С изненада откри същото неспокойствие и у него.

Стори ѝ се развълнуван, може би дори гневен. Тя почти усети тока, който протичаше по тялото му. Ръката върху кръста ѝ конвулсивно се стегна. Очите му се впиха в нейното лице, сякаш искаха до го изпият.

Недей, крещеше разумът ѝ. За Бога, Зак, не прави това.

Мрачното му напрегнато изражение извикваше в нея желание да скочи и да избяга. Плашеше я тъмният трепет, който обземаше тялото

й. Главата му се сведе над нейната. Ранди не можеше да откъсне очи от устните му — сурови и въпреки това толкова чувствени.

Недей, помисли си отново тя. Не ме докосвай. Не ме гледай...

Целуна я по устните. Тя издаде стон, или само така й се стори? Вдигна ръце, за да го отблъсне, но вместо това го прегърна с всичка сила. Устните му бяха плътни и ненаситни. Не й причиняваха болка. Зак я целуваше жадно, с някакво трескаво отчаяние. От това сърцето й се изпълваше със съчувствие. Не, той не вземаше от нея. Имаше чувството, че търси нещо.

Зак, каза си тя, какво правиш с мен?

Зави й се свят. Едва дишаше. Не можеше да мисли. Способна бе единствено да чувства. Да чувства онова внезапно силно желание, което никога досега не бе изпитвала. Неговата близост я обгръщаше, завладяваше, притежаваше. Очите й се затвориха от остра, почти болезнена наслада.

Ръцете й започнаха да се движат хаотично, почти своеволно. Пръстите й се впиха в жилестите му ръце, поежа скритата в тях сила. Ранди усещаше гладката му топла кожа.

Пръстите на Зак се заровиха в тъмната й коса. В начина, по който я прегръщаше и целуваше, настъпи промяна. Устните му я измъчваха, предизвикваха изгарящо желание. Ръцете му се плъзнаха към бедрата й. Притисна я още по-плътно. Сърцето й заби лудо. Телата им сякаш се сляха в един безкраен, пиан от желание миг.

Тогава Зак си даде сметка, че ако в този момент не спре, повече никога няма да се овладее. Дланите му се протегнаха надолу, нежни и успокояващи. Целувката му доби лекота.

Докосна първо единия край на устните й, после — другия. Пръстите му погалиха нейния гръб. Той прибра ръката си.

Но не намери сили да я освободи напълно. Продължи да я държи като пленница, зашеметен от току-що случилото се... Чудеше се дали ще намери сили, за да върне нещата назад.

Ранди отвори очи — замаяни и мътни. Зак видя на лицето й внезапното желание — същият порив, който бе водил и него досега. Устните й го очакваха разтворени — блестящи от влагата на неговите целувки. Това беше всичко, повече нищо не можеше да направи, за да се въздържа... да не я притегли под тръпнещото си от вълнение тяло, за да се загуби в нежността на нейната плът.

Но когато погледът ѝ свенливо се отмести, със Зак стана нещо неочаквано. Обзе го необяснимо чувство за собственост над тази жена. Почувства се неин закрилник. Може би тя щеше да извие главата си настрани, но той не ѝ позволи. Дланта му нежно погали страната ѝ и се спря на врата. Опря челото си до нейното и затвори очи. Изчакваше да затихне пулсирането в тялото му.

Няколко минути в палатката се чуваше само учестеното им дишане.

Скоро Зак усети върху лицето си погледа на Ранди. Вдигна очи. От смущение тя навлажни с език устните си.

— Защо, защо направи това? — очите ѝ търсеха неговите. Ранди владееше гласа си, но не и сърцето. Чувстваше се виновна, заради някаква си налудничава причина, свързана с Кевин. Все още беше смутена от напирещото в нея желание. Тя бързо сведе поглед, да не би Зак да прочете онова, което бе изписано върху лицето ѝ.

Той я гледаше вторачено. Наистина бе успяла да го прикрие. Интонацията в нейния глас дори му подежда обезкуражаващо. Странно — този нюанс засилваше желанието му за покровителство. Зак разбра, не напълно, по-скоро в общи линии, какво го питаше тя и защо. Подобни чувства нямаха място в техните отношения, в тяхната мисия. Щом намереха Гарет, всичко щеше да приключи. Защо да започват нещо, което няма да се увенчае с успех?

Зак изглеждаше напълно объркан и неспособен да ѝ обясни. Част от него дори негодуваше, че тя пита. Вчера, когато го изведе от онзи проклет сипей, му се искаше да я прегърне. Искеше му се да я целува по плаещите очи, да извика на лицето ѝ ново изражение. Изражението, което бе видял преди малко.

Дали това се дължеше на нейната затвореност? Прегръдката бе сварила и двамата неподготвени. Нейната реакция го изненада. Не ѝ бе оставил време да спусне бариерите, с които толкова упорито се бранеше. Под привидната отчужденост и хладина се таеше темпераментна жена. Затова ли я беше целунал? За да провери какво се крие под ледената повърхност? Но той вече знаеше. Вече се бе докоснал, бе видял нейната страст и плам. Колкото и да се опитваше да скрие вълнението си, то бе налице.

Зак се дръпна толкова рязко, че Ранди неочаквано се почувства гола. Остана на мястото си под завивките, загледана в изправящия се

мъж.

Той прокара пръсти през косата си.

— Не знам — рече Зак най-после. — Просто се случи, нали? Вече е късно, не можем да го променим. Можем единствено да забравим за станалото.

Гласът му прозвуча по-грубо, отколкото би искал. Дори се ядоса — на себе си — че се бе увлякъл, и на Ранди — че не се бе въздържала. Видя лицето ѝ — бяло и румено, преди да обърне глава и да затвори очи. След миг тя отметна спалния чувал, стана и безмълвно взе от ъгъла дрехите си.

Когато минаваше покрай него, въобще не вдигна глава.

— Закуската ще е готова след малко.

— Ранди — протегна Зак ръка. Тя нарочно я отбягна, вирвайки рязко брадичка.

— Да?

Той присви очи. Лицето ѝ изразяваше отчужденост и безразличие. Беше го изхвърлила от живота си спокойно, без да ѝ мигне окото. Сякаш никога не бе съществувал.

Зак поиска да ѝ се извини, но не знаеше как. Отпусна безпомощно ръка.

— Мислех да стигнем до дърварския лагер още днес.

— Добре — гласът ѝ бе безизразен като неговия.

— И до пещерата, ако имаме време.

Поне успя да привлече вниманието ѝ. Дъхът ѝ изсвистя в ухото му. Ранди го погледна недоумяващо. Зак не наведе очи. Напротив, наблюдаваше я не по-малко предизвикателно.

— Няма да може — отсече тя. — Вчера не исках да те плаша, но изкачването до пещерата е много по-тежко от досегашното. Ти ще останеш тук, а аз...

— Не.

— Не съм новачка, господин съдия! Мога да преценя, когато в местността е минал човек.

— Това няма нищо общо с моето идване.

— Какво исках да докажеш тогава? — сопна се Ранди.

Той я изгледа продължително и рече:

— Може би това, което и ти.

Видя го как протегна ръка да вземе панталоните си. Едва не тропна с крак от яд. Мъглявият му отговор по-скоро я смути.

Зак вдигна очи и улови погледа ѝ.

— Трябва ми Гарет, Ранди. Ще направя всичко необходимо, за да го открия.

Гласът му бе тих, но от него по гърба ѝ пролазиха мравки. Устните му се опънаха решително. Светлината в палатката бе съвсем слаба. Въпреки това очите му светеха. Той нямаше да промени решението си. Не си струваше дори да опита да го разубеждава.

— Трябва да решиш, преди да сме тръгнали — отвърна тя. — Не можем да стигнем до лагера и до пещерата в един ден. Още повече, ако искаме да се върнем тук, преди да е мръкнало. Освен ако не предпочиташ да пътешестваш през нощта. Като се има предвид как понасяш височините, току-виж се оказало, че за теб това е по-добрият вариант. Аз обаче не бих поела такъв риск.

Тя му се подиграваше. Да можех да ѝ се изсмея, помисли си Зак. Каква картинка само представляваше в дългото си бельо, с дрехи в ръцете и разгневено лице. Въпреки цялата си нахаканост Зак не смееше дори и да помисли за изкачване до пещерата — както денем, така и нощем. По очите на Ранди разбра, че е наясно.

Не му даваше никакъв избор. Той разбираше това много добре!

— Днес ще отидем до дърварския лагер — кратко направи избора си Зак. — Може да се повъртим наоколо, да поогледаме.

Тя кимна с глава и излезе навън.

Зак знаеше, че я е ядосал с упоритостта си. Но не това го притесняваше. Не можеше да забрави как го бе погледнала, точно преди да се измъкне от спалния чувал. Не му беше приятно, че тъкмо той бе предизвикал това нейно изражение. В мига, когато очите им се срещнаха, чувствата ѝ бяха съвсем ясни — обида и уязвимост. По-добре така, помисли си Зак.

Колкото и невероятно да звучи, тя го привличаше. Дори не беше мечтал да му се случи подобно нещо. Ако трябваше да се подчини на порива на тялото си, той и Ранди нямаше никога да излязат от тази палатка.

Но нямаше да намерят и Гарет.

Не, Зак не можеше да си позволи да забрави защо бяха там. Не биваше да мисли за нея по друг начин, освен като за свой водач —

единствена връзка с Гарет.

Денят беше копие на тяхното настроение — мрачен и злокобен. Тъмни облаци забулваха голата част на върха.

Закуската мина вяло и се канеха да потеглят, когато се чу пукането на радиото. Ранди бе разделила багажа — продуктите, които можеха да останат, бяха отвън. Зак тъкмо ги подреждаше в палатката, затова тя взе апарата и се обади.

— Ранди? Аз съм, Дан — прозвуча гласът на човека отсреща.

— Дан! — възкликна тя. — Много се радвам да те чуя.

— И аз теб. Как си, Ранди?

Загрижеността му я трогна. Гърлото ѝ се стегна.

— Добре съм — прошепна тя.

— Не увъртай, момиче.

— По-добре, отколкото очаквах — усмихна се плахо тя, доволна, че Зак е още в палатката.

— А Гарет?

— Досега, нищо. Днес се качваме в лагера на дърварите, а утре — до пещерата.

Дан въздъхна.

— При нас — също нищо ново. Преустановихме въздушното издирване заради плътната облачност — настана кратка пауза. — Има нещо друго обаче.

Кожата ѝ настръхна.

— Какво?

— Вчера двама от отряда претърсваха на юг от вас. Единият паднал лошо и е ранен...

Паднал... Ранди чу само това. Споменът нахлу неудържимо. Зави ѝ се свят. Гласът на Дан отново достигна до съзнанието ѝ след мигновеното заглъхване.

— Било привечер, движили се през някакъв сипей, загубили пътеката. Единият е доста одран, другият е със счупена ключица.

— Но са добре, нали? — гласът ѝ бе напрегнат.

— Ще се оправят — увери я той.

Радиото запращя и бяха принудени да прекъснат връзката. Ранди прибра апарата в раницата — ръцете ѝ бяха студени и потни. Новината

събуди множество спомени за Кевин. Беше много доволна, че Зак се отказа от пещерата днес. Не беше сигурна, че би могла да се справи.

Усета нечия сянка. Вдигна глава и видя Зак.

— Инцидент ли е станал?

— Да — тя му разказа с тих глас за мъжете в урвата.

— А издирването от въздуха? — попита той след мрачно мълчание.

— Отменено е заради плътната облачност.

Зак тихо изруга.

Ранди остана на колене.

— Според мен въобще няма полза от хеликоптер — отсече тя. — Гората е много гъста. Нищо не може да се види. Звукът от мотора се чува на километри наоколо. Дори да е във високата част, Гарет ще има достатъчно време да се скрие.

Не това искаше да чуе Зак. Той прокара пръсти през косата си — притеснението му повече не можеше да бъде потискано. Ами ако всички грешат? Ако Гарет не е тръгнал към планината? Ако се е качил на автостоп при някой нищо неподозиращ шофьор? Би могъл да е на стотици километри от тук!

— По дяволите! — промърмори той. — С това темпо никога няма да го открием. Сега вече го търсят двама души по-малко.

Ранди сведе глава, изпълнена с неприязън. Каква глупачка беше! Как можа да помисли, че Зак Корбет има сърце. Той бе заявил намеренията си доста ясно. Искаше Гарет и не го интересуваше нищо друго. Тази целувка сутринта... Не пречеше, стига Ранди отново да поеме своя дял в намирането на Гарет. Глупаво бе да мисли, че той би могъл да има някакъв друг интерес към нея.

— Това ли е всичко, което искаш да кажеш? — попита тя. — Разбирам, че не познаваш двамата пострадали, но толкова ли не можеш да проявиш поне малко съчувствие? Катерили са се, за да ти помогнат...

От главата на Зак, в миг изчезна всичко. Той протегна ръце и сграбчи Ранди за раменете.

— Не се опитвай да ми приписваш безразличие — просъска гневно. — Съжалявам, че хората са пострадали, но вината не е моя! Гарет стреля в приятеля ми Лари. Господи, той стреля, за да го убие! Някога ти да си помислила за това? Лари има жена и две малки деца,

Ранди. Наложил се аз да кажа на Пеги за състоянието му. Това беше най-ужасното нещо в живота ми. Знам какво мислиш. Че преследването на Гарет е лично отмъщение. Може. Може да не си съгласна с мен. Всъщност вече не знам дали искам да ми помагаш. Но според мен, единственият начин да се направи нещо за Лари, е да бъде открит Гарет.

Той я пусна така внезапно, че тя едва не загуби равновесие. После вдигна самара, метна го на гръб и потегли.

Младата жена го изглежда, разкъсвана от пристъпи на гняв и срам. Зак беше прав. Грешката беше нейна. Въобще не бе и помислила за Лари, когато говореше с Дан за двамата спасители. Беше се върнала в отминалото време, в своите болезнени спомени.

Той беше прав и за друго. Независимо дали го знаеше, или не, неговата решителност да открие Гарет наистина можеше да бъде наречена отмъщение.

Тръпките, които я полазиха, не бяха от студения, влажен въздух. Настръхна от страх като си помисли, докъде би стигнал Зак, само и само да намери Гарет. Не можеше обаче да го остави сам. Просто не можеше.

Ранди въобще не се замисли за мотивите си — не се осмели. Достатъчно ѝ бе да приеме, че има ангажимент към Зак, независимо редно ли беше това или не. Грабна самара и затича след него.

Когато го настигна, едва дишаше.

— Зак — хвана го тя за ръката. — Зак, спри, моля те!

Той бавно се обърна. Стискаше челюсти, но лицето му оставаше спокойно.

Под пръстите си Ранди почувства твърдите възлести мускули. Нарочно не дръпна ръката си. В главата ѝ напирала много мисли, но от пресъхналото ѝ гърло не излизаше нито дума. Изпитваше желание да му каже, че е нямала намерение да го обиди... Че не е искала да бъде жестока. Независимо дали той признава, или не, тя бе наранила гордостта му.

— Какво, Ранди?

Безмълвното му достойнство беше като шамар в лицето ѝ. Гледаше право в нея, през нея. Напрежението изсмукваше смелостта ѝ.

Ранди мълчеше. Той присви очи.

— Кажи ми — бавно заговори Зак. — Кажи ми защо въобще прие да дойдеш?

Този въпрос не ѝ помагаше. Но трябваше ли да очаква друго, след всичко, което му бе сторила? Все пак, когато го погледна, не видя нито гняв, нито злоба. Само дълбоко, изгарящо напрежение в очите. То я предупреждаваше, че спътникът ѝ вижда твърде на дълбоко...

Объркано дръпна ръката си. Зак изглеждаше толкова висок, силен и стабилен — вятърът вееше косите му, планината се извисяваше зад гърба му.

Но Ранди усети неговата напрегнатост, неговата отдалеченост. За миг всичко се обърка. Сякаш бе попаднала във вихрушка от ветрове, които я мятаха във всички възможни посоки. В последните няколко дни животът ѝ се промени. Заради Зак бе нарушила клетвата си никога повече да не стъпва в планината. Той бе събудил заспалите демони на миналото. Беше я накарал отново да мисли за Кевин. Да чувства неща, които не искаше да чувства...

Би трябвало да го мразя, помисли си Ранди. Да го мрази за това, че върна всичките ѝ скрити болки и страхове...

— Вече ти казах, Зак — тя гледаше как пулсира вената на шията му. Дори не можеше да намери сили, за да вдигне очите си. — Нямах друг избор. Нямах друг подходящ. Освен това съм задължена на Дан.

Настана тишина. Вятърът тихо простена. Над склона се стелеше тънка мъгла.

— А сега какво? — обади се неочаквано Зак. — Промени ли се нещо? Ако имаше възможност за избор, би ли си тръгнала?

Тя затвори очи, сърцето ѝ отчаяно се свиваше. Дявол да те вземе, Зак! — изруга на ум. Защо трябва да ме измъчваш?

Безмълвно поклати глава. За повече не ѝ стигнаха силите.

— Защо?

Защото ме докосна. Защото ме държеше в ръцете си през дългата самотна нощ и ме опази от тъмнината... Защото ме накара да се чувствам в безопасност, спокойна — каквато не съм се чувствала от много, много време... Защото само с една целувка събуди нещо в мен, което дори Кевин не бе успял да събуди...

Последното бе най-трудно за признаване. Откакто Кевин го нямаше, Ранди смяташе, че любовта ѝ към него не е изчезнала. Чувстваше се обаче свързана със Зак по някакъв странен, необясним

начин. Връзката бе толкова крехка, осезаема и нова, че тя не я разбираше напълно. Но повече не можеше да отрича съществуването ѝ. Усети как ръката му, топла и силна, я хваща за брадичката и я повдига, за да го погледне. Изражението му бе коренно различно. Хладината и дистанцията бяха изчезнали. Въпросът в очите му, необичайната плахост и очакване, я разтърсиха.

— Защото исках да ти помогна — прошепна Ранди, съзнавайки, че това е самата истина. — Искам да направя каквото мога, за да ти помогна.

Зак замълча. Пръстите му се стегнаха по-силно. Очите му се приковаха на устните ѝ. Леко и нежно той погали с палец долната ѝ устна. За миг Ранди помисли, че ще я целуне отново.

— Тогава да не губим време — чу го да произнесе тихо. Ръката му се отпусна и Ранди се почувства изоставена. Но само за миг.

Току-що бе навлякла отново самара, когато усети, че ръката ѝ е в неговата, че пръстите им са сплетени в изгарящо кълбо.

Странно, мислеше си тя по-късно, колко уверена се чувства така. Особено след като навлязоха все по-дълбоко и по-дълбоко в неизбродната пустош.

Сянката на планината се спусна над тях, докато изкачваха един малък склон. Ранди потрепери и се притисна към Зак. По гърба ѝ пробяга странна тръпка. Дали не ги следят? Обърна глава и вдигна очи към един островръх дял надвесен над главите им.

Зловещото усещане я напусна внезапно, също както се бе появило. Въпреки това, докато вървяха, Ранди не сваляше поглед от склона пред тях. Започваше да разбира какво усеща Зак. Не беше редно да се отпуска, да забравя, че са тук заради един опасен престъпник.

Късно сутринта стигнаха дърварския лагер. Беше разположен на източния склон на планината, на няколко метра под бивака им. Макар че маршрутът не беше пряк, преходът се оказа по-лесен и по-кратък от очакванията на Зак. Ранди прие с лека усмивка коментара му. Не пропусна да отбележи, че обратният път по всяка вероятност ще изминат два пъти по-бавно.

Откриха, че лагерът е напуснат преди около десетина години. По начина по който изглеждаше мястото, можеше да се заключи, че не е използвано поне половин век. Бяха останали само няколко постройки, но нито една не бе здрава. Изгнили дъски стърчаха на всички страни. В покривите, там където въобще ги имаше, зееха дупки. Зак се чувстваше дребен и уязвим, но за първи път усещаше магията на планината. Сякаш пътуваше назад във времето. Чувстваше се на милиони години от цивилизацията, при това не само във физически смисъл.

Облачността се беше разпръснала под напора на непреставания вятър. Слънчевата светлина огряваше заснежения връх, който изпъкваше още по-ясно с остриите си зъбери. За миг Зак си представи, че стои там, където не съществуваше никаква преграда между земята и небето. Бавно въздъхна. Беше красиво, но и страшно. Ранди го нарече глупак, заедно бе тръгнал след Гарет, пренебрегвайки фобията си към височините. Може би наистина бе такъв. Ако не постигнеше друго, поне щеше да му остане респектът и възхищението от природата.

Допреди малко Зак смяташе, че преходът до лагера е пълен провал. Нямаше следи някой да е идвал от години. Реши, че това е поредният загубен ден.

Още един, в който Гарет ще бъде на свобода.

Не отвърна нищо, когато Ранди му напомни, че трябва веднага да поемат обратно. Налагаше се да се върнат в бивака, преди да се е стъмнило. Вече бяха преполовили пътя. Спътницата му предложи да спрат за миг. Видя я как приклепна над земята. Движеха се по широк каменист склон, закътан от прищевките на вятъра. В усмивката му се долавяше завист. Бързината, с която действаше Ранди, потискаше самочувствието му. Зак клекна до нея, разбира се, не така грациозно. В душата му все по-категорично се надигаше едно усещане. И то бе много, много болезнено.

Очите им се срещнаха. Ранди му подаде резенче ябълка. Той го взе. Притесненията му за Гарет се изпариха. Вниманието му се насочи към жената до него. Предишната нощ и сутринта между тях се бе случило нещо. Нещо, което ги бе сближило. Зак не можеше да определи как, но бе сигурен, че Ранди също го чувства, независимо дали ѝ е приятно, или не. Може би се дължеше на изолираността тук в

планината, на първичната потребност от човешки контакт. Сега светът се ограничаваше до тях двамата. И Гарет...

Съдията си даваше сметка, че не са му нужни излишни усложнения. Че не бива да мисли за жената до себе си. Особено тук и най-вече в този момент. Въпреки това чувстваше, че е готов да приеме фактите, такива каквито са.

— Ранди.

Тя погледна към него — облизваше от пръста си лепкавият сок на ябълката.

— Кой е Кевин? — попита той едва чуто.

Въпросът взриви мирното съжителство. Зак разбра, че я е изненадал. Видя как лицето ѝ преbledня. Тя гледаше като обезумяла. Клепките ѝ се сведоха. Мълчанието сякаш нямаше край. Най-сетне Ранди промълви:

— Защо питаш?

Въпросът ѝ, кой знае защо, го раздразни. Защото искам да знам. Защото трябва да знам, изкрещя наум Зак. Почувства как спътницата му с всички сили се опитва да се овладее. Това добре си личеше от равния ѝ глас. Прииска му се тя да го погледне в очите. Втренчено я следеше — ще намери ли сили да го направи или не?

— Произнесе името му през нощта, докато се притискаше в мен. В мен, Ранди, извика мислено Зак. — Докато спеше.

Тя отвори раницата и внимателно прибра ножа, който бе използвала за ябълката. Челюстта му се стегна. Ако Ранди решише да проявява упоритост, той нямаше да получи никога отговор на своя въпрос. В гърдите му се надигна гняв. Но нещо почти умолително в раменете ѝ, в гордите, но строги форми под якето, го възпря.

Когато тя стана, Зак също се изправи.

— Кажи ми, Ранди.

Тя го погледна. Лицето ѝ изразяваше единствено възмущение. В очите ѝ проблесна мъка. Той съжали, че ѝ причинява такава болка. И все пак желанието му да разбере надделя. Пристъпи и се озова пред нея. Обгърна раменете ѝ с нежни, но силни ръце. Разбира се, тя можеше да се откопчи. Пръстите му обаче ѝ напомняха, че не е свободна.

— Моля те — тихо каза Зак.

Странно, но тази единствена дума изведнъж промени всичко. Времето сякаш спря, докато тя го гледаше, без да мигне. Сърцето му се сви, защото видя как очите ѝ подозрително заблестяват и се изпълват с влага. Въпросът я разкъсваше. Зак чувстваше с всяка своя фибра нейната болка. Ранди премигна веднъж, втори път. После изведнъж изражението ѝ стана непроницаемо. Порази го бързината, с която се овладя.

Гласът ѝ наруши напрегнатото мълчание.

— Кевин беше мой годеник.

Зак се намръщи.

— Беше? — той оглеждаше преbledнялото ѝ лице. — Разделихте ли се?

Тя поклати глава. Стисна устни, сякаш да успокои внезапно треперене.

— Той загина — гласът ѝ бе равен, но Зак почувства тръпката, пробягала по тялото ѝ.

В съзнанието му се надигна подозрение.

— Къде? — попита тихо.

За миг помисли, че няма да му отговори. Ранди го гледаше право в очите — почти предизвикателно. Тогава Зак усети, как тялото ѝ изведнъж се предаде. Сякаш я напусна и последната живителна сила. Тя кимна с глава към околния пейзаж.

— Тук ли? В планината? — попита той.

— Да — устните ѝ едва помръднаха.

Сякаш някой внезапно заби юмрук в стомаха му. Сега започваше да разбира зловещата празнота в очите ѝ. Не можеше да откъсне поглед от разстроеното ѝ лице. За първи път истински се докосваше до онова чувство, наричано болка в душата.

— Инцидентът, за който говореше. Така ли...

— Да — прекъсна го тя и си пое дълбоко дъх.

Разбра и защо не бе искала да дойде с него в планината. И защо, напук на всичко, бе дошла. В ума му нахлуха още десетина въпроса, но сега не беше моментът. Ранди бе жена, която се пазеше. Насилието, упражнено до този момент, съвсем не бе малко.

Когато тя отново се дръпна, Зак я пусна. Направи го без желание. Усещаше вътрешна потребност да я гали и успокоява. Но долавяше, че точно сега спътницата му не би приела съчувствие. Проследи я с очи.

Ранди направи няколко крачки с гръб към него и спря. Ако това се беше случило вчера, би определил държанието ѝ като хладно и надменно. А също така — упорито или може би дори своенравно. Но сега... Сърцето му замря. Толкова е самотна, помисли си той. Въпрос на какво бе това? На избор или на принуда? Надяваше се да е второто, но подозираше първото.

— Съжалявам, Ранди.

Тя се обърна, кимна едва, но не го погледна.

Настъпилото мълчание беше почти непоносимо. Дори вятърът бе спрял. Зак се колебаеше дали да каже още нещо. Въпреки държеливия си вид, тя изглеждаше смазана и беззащитна.

Най-после той вдигна раницата ѝ.

— По-добре да вървим... — прошепна.

В този миг се чу тих, зловещ гръм, почти като при светкавица. Отначало Зак не можа да определи откъде идва. Небето бе много ясно за гръмотевична буря. Погледна уплашено стръмния склон над главата на Ранди. С ужас забеляза няколко големи камъка, които с бясна скорост се носеха по склона право срещу тях.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зак не подозираше, че може да бъде толкова бърз. Нямаше време за предупреждение. Реагира, без да мисли — хвърли се отгоре ѝ с цялата си тежест, притискайки и двамата към земята. Ала не беше оценил правилно силата на тялото си. Земята и небето лудо се преобърнаха — каменистата издатина на склона поддаде и те се затъркаляха. Ранди извика от ужас. Зак инстинктивно стегна ръце, докато продължаваха да се свличат надолу.

Дори не усети кога търкалянето спря. Сърцето му биеше лудо. Всяка частица на тялото му бе натъртена и болеше. А Ранди! Тя лежеше напълно неподвижна под него. Раницата ѝ стърчеше смачкана и изкривена под странен ъгъл. Сърцето му се сви. Само да не е мъртва!

Почувства леко, успокояващо движение под гърдите си. Най-после до слуха му достигна приглушен тембър.

— Това започва да ти става навик. И то доста неприятен.

Гласът ѝ леко трепереше, но въпреки това в него се долавяше весела искра.

Зак вдигна глава. На лицето ѝ бе изписана странна смесица от недоволство и удовлетворение. За миг той не бе способен на нищо друго, освен да я гледа, щастлив, че е жива и здрава. Ранди се намръщи насреща му и възмутено се размърда под тежкото му тяло.

Зак почувства облекчение и се разсмя. Смехът му прозвуча тихо, малко дрезгаво, но все пак беше смях. Той мушна едната си ръка в косата ѝ. Допря буза до лицето ѝ. После я стисна толкова силно, че Ранди се изплаши дали няма да ѝ счупи ребрата. Но болката ѝ се стори приятна, също както и допирът на острата му поникнала брада. Преливаща от същото шеметно облекчение, тя обви инстинктивно ръце около врата му и се притисна в него. След миг Зак леко се дръпна назад и я погледна настойчиво.

— Добре ли си? — попита с пресипнал глас. Леко треперещата му ръка прибра кичура от лицето ѝ.

Част от съзнанието ѝ не искаше да мисли за току-що отминалата опасност. Беше ѝ много по-лесно да се съсредоточи над Зак.

— Нищо ми няма — гласът на Ранди бе тих и дрезгав. Още чувстваше нежното докосване на ръката му. Тялото му вече не я притискаше с тежестта си. Когато той се изправи, тя почувства хлад и самота. Зак ѝ помогна да стане. Ранди проследи погледа му. На около метър от тях се виждаше малка купчина камъни. Не бяха много големи, но все пак можеха да се окажат опасни. Като се прибави и скоростта от падането — всеки от тях би могъл да остави човек на място.

Зак сякаш прочете мислите ѝ.

— Отървахме се на косъм — рече мрачно той. — Направо на косъм.

Ранди мълчеше. Сви ръце. Изведнъж ѝ стана студено. После отново насочи очи към склона. Зак също обърна поглед натам. Видя надвисналите скали и пак го обзе ужасяващото чувство за безпомощност.

Шапката на Ранди се намираще на десетина метра по-нагоре. Той се върна да я вземе. Когато ѝ я подаде, Ранди изглеждаше замислена. Погледът ѝ се рееше нагоре към скалите, откъдето се бяха откъснали камъните. По тялото му пробяга тръпка. Помисли си нещо ужасно — дори не знаеше дали да го сподели с нея.

— И ти ли мислиш за същото?

Тя вдигна очи.

— Скалите са по-опасни в северната част. Тук не би трябвало да има срутвания — бавно изрече спътницата му и колебливо добави. — Но е възможно.

— Възможно е също някой да им е помогнал — гласът на Зак стана твърд. Той стисна ръце в юмруци при мисълта, че Ранди можеше да е мъртва.

— Ако Гарет има пръст в тази работа, ще си плати. Дявол да го вземе, ще си плати!

Ранди не отвърна нищо. Смразяваща тръпка на предчувствие полази по гърба ѝ. Какво бе причинило свличането? Дали природата се беше намесила, или нечия човешка ръка? Отново потръпна. Във всеки случай, не беше сигурна, че държи на всяка цена да узнае.

Когато се върнаха в бивака настроението им беше потиснато и мрачно. Зак почти не говореше. С настъпването на мрака небето се заоблачи. Тази вечер нямаше нито звезди, нито луна. Ранди се изненада, когато Зак предложи да запалят фенера.

Тя не възрази. И без това се чувстваше доста несигурна и зависима. Боеше се обаче, че фенерът ще свети като фар в нощта, затова го окачи в палатката и я остави отворена.

След вечеря Зак не можеше да си намери място — крачеше неспокойно наоколо или сядаше и се взираше в мрачните сенки на нощта. Лицето му беше напрегнато и затворено. Ранди започваше да се плаши от това негово изражение. Знаеше, че мисли за Гарет. Гневът, нетърпението и горчивината от безплодното търсене изпълваха пространството със съвсем осезаемо напрежение.

Същите чувства преследваха и нея. Бе неспокойна и възбудена. Само се питаше дали Зак изобщо си спомня за целувката им тази сутрин? В съзнанието на Ранди тази целувка бе жива, не можеше да се освободи от спомена за нея. Ако сега ѝ беше криво, причината бе единствено спътника ѝ, неговата вглъбеност само в една посока — Гарет. Тя бе погълната от друго — от мисълта за Зак. Искаше ѝ се някъде да се скрие и да умре от срам. Как е възможно, измъчваше се тя. Само с една целувка този човек събуди у нея толкова силно, направо необуздано желание. Затваряше очи, но не помагаше. Виждаше много ясно все едно и също — широките му рамене, силните му ръце. Искаше ѝ се отново да почувства допира на устните му, да усети ръцете му върху гърдите си. Копнееше да се докосва до кожата му, до всички тайни кътчета на неговото тяло. Лицето ѝ пламна. Добре че тъмнината криеше зачервените ѝ страни.

Кевин беше мъртъв. Обичаше го безкрайно и всеотдайно.

В сърцето си никога не бе преставала да го обича. Откакто го нямаше, почти не мислеше за любов и секс. Между тези две неща бе поставила знак за равенство. Не можеше да има желание без любов. За първи път Ранди се замисляше какво става, когато една жена иска някой мъж, без да го обича. Чувстваше се глупаво. Никога не бе възприемала себе си като наивница. Ето, че дойде и този момент. На двайсет и девет години, всичко да ѝ звучи съвсем поновому.

Съзнанието ѝ се размътваше все повече. Над всичко обаче се открояваше една мисъл. Каква несправедливост — тя, която бе

обичала толкова силно и страстно, така и не познаваше крайния акт...

— Какво е това?

Гласът на Зак я стресна. Видя го, че стои до нея и разглежда найлоновото въже в ръцете ѝ. Тя се изчерви. Чак сега си даде сметка, че го въртеше несъзнателно из ръцете си.

— Алпинистко въже.

— Ще го използваме ли утре?

Възнамеряваха призори да тръгнат за пещерата. Ранди се поколеба — не искаше да го плаши, но и лъжливите надежди не бяха по вкуса ѝ.

— Голяма част от катеренето може да се извършва почти без специално екипиране — рече тя най-сетне. — Обикновено въжета се използват за допълнително подсигуряване. Като коланите в автомобила.

По лицето му пробяга сянка на скептицизъм.

— Не виждам каква полза може да има от едно въже, ако човек започне да пада.

За първи път тази вечер тя се засмя от сърце.

— С помощта на въже една жена би могла да удържи падането на спътника си — делово отбеляза тя. — Дори ако той е по-тежък от нея с двайсет, трийсет килограма.

Зак също се усмихна и приклепна до нея. Сърцето на Ранди лудо затупка. Беше толкова близо, че виждаше малките бръчици около очите му.

— Какъв е този възел?

Тя почувства натиска на коляното му върху своето бедро. Гърлото ѝ пресъхна. Едва можа да каже:

— Един от основните в алпинизма. Нарича се превит възел.

— Ще ми го покажеш ли?

Ранди заби нокти в дланите си. Бяха на сантиметър разстояние. Ако един от двамата се приближеше малко... Тя се изсмя. Гласът ѝ прозвуча колебливо и плахо, точно както се чувстваше.

— Щом опря до това, значи доста скучаеш.

Той се вгледа в лицето ѝ. За миг очите му сякаш проникнаха дълбоко в съзнанието ѝ.

— Съвсем не скучая — каза той с тих глас.

Така прекараха цялата вечер. Ранди му показва дузина алпинистки възли, а Зак не научи нито един от тях. Когато тя го сгълча, че се прави на глупав, за да я принуди да продължава уроците, той се разсмя. Макар и твърде крехка, близостта помежду им определено нарастваше. Сякаш вървяха по ръба на дълбока урва. Една погрешна стъпка и край. Ръцете им се докосваха, опипваха се с очи, но всичко свършваше до тук.

Зак остана навън, Ранди тъкмо му беше казала, че ще си ляга. Съзнанието му се разкъсваше от въпроси. Тази принудителна близост започваше да го влудява. Не можеше да отрече, че компанията на тази жена му е приятна, дори когато спореха за нещо. На устните му се появи плаха усмивка. Не спираше да се удивлява как мигновено пламва буйният ѝ темперамент.

Ами смехът ѝ? От него сърцето му се преобръщаше. Чувстваше и болка, и радост. Но Ранди съвсем не се смееше толкова, колкото му се искаше. Харесваше му допира на ръцете ѝ — слаби, същевременно силни и сърчни. Лекотата, с която се сгущва в него през нощта. Това правеше на Зак неотразимо впечатление — сякаш от години спяха заедно. Трябваше да си напомня, че я познава само от няколко дни. Имаше чувството, че винаги е била до него. Усмивката му се стопи. Въпреки сприхавото начало, тази жена му харесваше. При това дяволски много. Изкушаваше го по начин, за който дори не бе мечтал. Грубото ѝ мъжко облекло въобще не му влияеше. Беше я държал в прегръдката си — тя бе самата женска гъвкавост. Но изглежда Ранди също не бе във възторг от онова, което започваше помежду им.

Дали още тъгува за мъртвия си годеник? По дяволите!

Изруга тихо Зак и заби петите си в земята. Можеше да заложи и последния си долар, че когато я целуваше, Ранди съвсем не мислеше за годеника си. И това в никой случай не бяха думи на мъжкия му егоизъм. Мисълта, че Ранди е в палатката и в момента се съблича — онова нейно противно зимно бельо нямаше никакво значение — предизвика усещане за топлина в долната част на стомаха му. Зак се размърда — топлината се бе преместила към слабините му. Не можеше по друг начин да спре нахлуването на спомена от сутринта. Устните ѝ бяха потреперила като пеперуда, сякаш за първи път в живота си бе изпитала такава близост. После направо се разтопи в прегръдката му...

Една безумна мисъл му мина — той се вкамени. Не, не е възможно, рече си Зак. Ранди не е дете. Наближава трийсетте. Била е сгодена, което в наши дни и на тази възраст е почти равно на брачно свидетелство. Дори и да не са живели заедно с годеника ѝ, несъмнено са имали...

Зак се изправи, ругаейки гневно. Хладният въздух го обгърна. Ако това беше вярно, значи имаше още една причина да стои настрана. Жена, която се е опазила толкова дълго, едва ли би приела с възторг мъжа, който нахлува в живота ѝ за седмица и на втората си заминава. Не се е пазила за теб, присмя му се вътрешният глас. Правела го е за годеника си, за Кевин.

Зак мушна ръце в джобовете и ритна едно камъче. Сладостното настроение го напусна. Обърна се и тръгна към палатката. Това, което видя, обаче го накара да замръзне на място. Сякаш бе стигнал до тухлена стена.

Мислеше, че ѝ е дал достатъчно време, за да се съблече. Но тя бе разстлала единствено спалните чували. Фенерът осветяваше едва-едва далечния край на палатката. Сянката ѝ се премести към насрещния ъгъл и пак към центъра. Ранди коленичи.

Ръцете ѝ се заеха с копчетата на дебелия риза. Зак съзерцаваше като хипнотизиран. Наистина беше глупаво. Много добре знаеше, че отдолу е по зимното бельо. Но като напук не можеше да спре въображението си — ризата се плъзна по раменете ѝ. Дъхът му замря — сякаш някой го беше ударил с юмрук в корема. Повече нямаше нужда от въображението си — тя се преобличаше. Свали фланелата и под нея се видяха очертаващите се ребра. Ръцете ѝ продължиха да теглят фланелата нагоре. Показаха се заоблените ѝ гърди.

Тя леко се обърна — силуетът на тялото ѝ се очерта съвсем ясно. Стомахът на Зак се сви. Почувства как кръвта му кипва. Съзнаваше, че трябва да отмести поглед, но не можеше. По дяволите, наистина не можеше! Краката ѝ бяха дълги и стройни. Беше слаба, но не кльощава, с леко заоблени бедра и чудесно оформени гърди. Виждаше как гръдният ѝ кош леко се надига и отпуска, докато събуваше панталоните си. Наистина ли видя, че гърдите ѝ се стегнаха от нощния студ или само му се стори? Тази мисъл направо го подлуди. Искаше да разкъса преградата помежду им. Да гали и целува разкошните ѝ гърди. Копнееше да почувства копринената ѝ кожа, да превърне силата ѝ в

отдаваща се нежност... Така и не разбра как успя да отклони погледа си. Стоеше като вдървен, със затворени очи, с ръце прибрани отстрани. Едва дишаше... Опитваше се да се овладее.

Доста по-късно той пристъпи в палатката, надявайки се да завари Ранди заспала. След онова, което видя, всяка близост от нейна страна щеше да стопи и малкото останало му желание за въздържаност. Ранди го очакваше търпеливо, мушната в спалния чувал. Беше уморена. Всичко я болеше от търкалянето по склона. Знаеше обаче, че докато не дойде Зак, няма да може да заспи. Странно, мислеше си тя, този напрегнат, вгълбен мъж поражда у мен объркани чувства. Той можеше да я ядоса по-бързо от всеки друг. Преди да го срещне, пламенността ѝ сякаш не съществуваше. Въпреки това му вярваше. Изненадваше се, че това нейно чувство бе възникнало толкова бързо и същевременно го приемаше съвсем нормално.

Лежеше загледана в тъмнината и слушаше как той се съблича. Усети го да ляга до нея, да се протяга и да се прозява.

— Много се забави — обади се загрижено тя.

— Бях се замислил — отвърна след известна пауза той.

Ранди усети, че я пронизва болка. Нямахше нужда да пита за какво си е мислел, нито за кого.

— И аз — прошепна тя. — Не можех да заспя.

Зак не каза нищо. След малко Ранди се надигна на лакът и втренчи очи в тъмното.

— Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

В гласа му не се чувстваше нетърпение. Ранди се поколеба, но най-сетне зададе въпроса си:

— Мислех си... Бил ли си някога женен?

Настана дълга пауза. Най-после сякаш на себе си той изруга:

— Дявол да го вземе! Винаги ли вечер си толкова приказлива?

Ранди се обиди. Лежеше и чувстваше как в очите ѝ напират сълзи. Избърса ги с ръка, успокоявайки се, че плаче единствено от гняв. Беше ред на Зак да замълчи. Вбесен, той мислено се наричаше с какви ли не имена. Защо трябваше да я обижда отново? Въздъхна и протегна към нея ръка. Душата му преливаше от странна нежност, от необяснимо покорство горчиво-сладко на вкус. Този път обаче Ранди беше непреклонна. В мига, когато почувства ръката му на раменете си,

тя се дръпна назад. Той я хвана по-здраво и я притисна към гърдите си. С краката си държеше в плен нейните.

— Недей — прошепна той толкова умолително, че тя спря да се съпротивлява, — остави ме да те прегърна, моля те.

Тънките му пръсти се плъзнаха в косата ѝ, свиха се около врата ѝ, принудиха я да се обърна с лице към него. В настъпилата тишина Ранди го гледаше напрегнато. Изгаряше от желание да го докосне, но не намираше смелост. Откакто се запозна със Зак, изпита толкова различни чувства за съвсем кратко време.

Усети как по устните ѝ се плъзгат неговите пръсти. Докосването беше толкова нежно, че ѝ се прииска да заплаче. Втрещи се когато осъзна, че наистина плаче. Той допря челото си до нейното. Бяха на милиметър един от друг. Зак я целуна нежно по устата — студът и страшните сенки на нощта изчезнаха. Сякаш сърцето ѝ, дълго зъзнало в лед, започваше бавно и мъчително да се стопля.

— Извинявай — промълви той. — Трябваше да ти го кажа, Ранди. Не исках да прозвучи така, кълна ти се.

Беше ѝ мъчително да го слуша. По устните му усещаше вкуса на солените си сълзи. Защо не се срамуваше от слабостта си? Вместо това тя бавно въздъхна, обгърна с ръце врата му и се притисна така, сякаш животът ѝ зависеше от тази прегръдка. Зак затвори очи и погали с буза копринената ѝ коса. Не си задаваше никакви въпроси — нито какво прави, нито защо го прави. В този миг знаеше единствено, че има нужда от нея, също както и тя — от него. Всичко друго беше без значение. Времето минаваше. След малко Зак се сети, че ѝ дължи един отговор.

— Този път няма да се държа грубиянски — рече той тихо. — Стига да ми дадеш отново шанс за това.

Тя помръдна в ръцете му.

— Какво?

Зак се усмихна. По гласа ѝ разбра, че почти бе заспала.

— Интересуваше се от семейното ми положение.

Тя повдигна глава и отметна косата от очите си.

— А — едва промълви тя. — Това ли било?

— Да, това — Зак разбра, че Ранди вече е съвсем будна. В палатката беше тъмно като в рог, но той усещаше, че тя чака, изгаряща

от любопитство. Реши да забави отговора колкото е възможно по-дълго като се наслаждава на евентуалния ефект.

Сигурно бяха минали пет минути, когато гласът ѝ прозвуча отново:

— Е?

— Какво е?

— Бил ли си или не?

— Женен ли?

— Да!

В тъмното Зак се усмихна широко. Гласът му обаче беше ленив, дори пълен с наслада.

— Кой казва, че не съм все още женен?

Той чу забързаното ѝ дишане и се разсмя. Представи си я как изненадано кокори очи, спомняйки си за страстната им прегръдка сутринта.

Тя понечи да се отскубне, но ръцете му се стегнаха още по-силно.

— Няма нужда да бягаш, Ранди — обади се той. — Разведен съм, при това от доста време.

— О! — тя явно беше доволна, защото отново се притисна към него. След малко Ранди отново се обади с тих глас: — Зак?

— Хм...

— Какво представляваше тя?

— Съвсем различна от теб — рече той, без да се замисли.

— Нямаше... — тук той се поколеба — твоята сила — Зак произнесе последните думи угнетено. Почувства как Ранди се стяга и я притисна по-силно. — Ей — скара ѝ се нежно той, — не исках да кажа нищо лошо.

— А по-точно?

Думите ѝ прозвучаха с известно предизвикателство. Зак въздъхна замислено. Сюзан наподобяваше статуетка от фин порцелан — беше крехка и чуплива. Зак винаги внимаваше да не каже някоя груба дума в нейно присъствие. Поход като този би я съсипал. Щеше да плаче и да го моли да я върне вкъщи. Ранди бе мускулеста и силна, жилава и издръжлива. И въпреки това — пълна с противоречия. Само преди минути бе целувал сълзите ѝ. Притискаше треперещото ѝ тяло.

Душата ѝ бе фина като крило на пеперуда. Въпреки всичко бе намерила сила да се върне в планината, която така ненавиждаше.

— Не знам дали мога да ти обясня — най-сетне отрони той. — Сюзан е много несамостоятелна. Плаха, би могло да се каже. За нея бракът означава грижата за нея да се прехвърли от родителите ѝ върху нейния съпруг. Бяхме женени пет години и през цялото това време не си спомням тя да е взела поне едно решение сама. В началото беше доста мило. Ласкаех се, че мисли толкова за мен — Зак замълча. — След известно време разбрах, че това не ми е достатъчно. Искях равностойна личност, с която да делия отговорностите. Със Сюзан се чувствах... По дяволите, не знам! Задушаваш се! От най-дребното нещо правеше трагедия. Не можех да говоря с нея дори за работата си, защото се боях, че ще се разстрои и ще побегне ревяща към спалнята.

Ранди усети особена интонация в гласа му, която направо не можеше да си обясни. Не беше нито отвращение, нито присмех, нито пренебрежение. Дали не бе чувство за вина?

— Спомням си веднъж — продължи Зак, — трябваше да охранявам важен свидетел на обвинението в голямо дело за наркотици. Процесът продължи седмици. Ситуацията беше доста напечена. Непрекъснато се местехме заради заплахите от отмъщение и почти не се прибирах вкъщи. Една нощ стреляха по нас. Куршумът само ме одраска, но трябваше да остана поне един ден в болница. Да беше видяла Сюзан... Сякаш бе настъпил краят на света. Изпадна в истинска истерия.

Ранди се намръщи, почувствала внезапно неговото възмущение.

— При тези обстоятелства — бавно се обади тя, — това е съвсем разбираемо. Сигурно е била ужасно изплашена за теб.

— Не — отвърна Зак.

Ранди си помисли, че нахалството му минава всякакви граници.

— Тя не беше изплашена за мен. Боеше се за себе си. За това колко ще е безпомощна без мен... — той въздъхна.

Стори ѝ се невероятно съкрушен и уморен. Сърцето ѝ се сви от мъка. Тя постави ръката си върху гърдите му.

— Чувстваш се виновен, нали?

Мина доста време, преди да чуе отговорът му.

— Да — тежко отрони той. — След това се разведох. Просто не си давахме онова, от което всеки имаше нужда. За нея това беше голям

удар, но аз не можех повече да издържам.

— Ако беше продължил да търпиш, само щеше да я тласнеш към още по-голяма зависимост — тихо заключи Ранди. Как е могла да си помисли, че този мъж може да бъде жесток и безчувствен? — Понякога трябва да вярваме, че случилото се е за добро. Освен това, не мислиш ли, че заслужаваш повече?

Той се поколеба.

— Не ми беше лесно да взема това решение. В края на краищата тя се върна при майка си във Вашингтон, но аз не можах да се освободя от чувството, че не тя мен, а аз съм я напуснал.

Ранди стисна ръката му — не знаеше какво друго да каже. Усещаше тежест в гърдите си. Не искаше да си признае, че ревнува, но да каже, че не чувства абсолютно нищо при мисълта за Зак в обятията на друга жена, означаваше да излъже. Ранди прехапа устни.

— Още ли я обичаш? — изтърва въпроса си тя. По-скоро почувства, отколкото видя, че той рязко сведе глава. Чакаше занемяла отговора. Държеше обаче да го научи.

— Не — каза най-сетне той в момента, когато Ранди помисли, че не може да чака повече. — Никога не съм я обичал, както бих искал. Беше дребна, плаха и тиха — пълна противоположност на мащехата ми. Дори по едно време си мислех, че точно затова съм се оженил за нея — защото беше толкова различна.

— От мащехата ти ли? Онази, която те е заключвала на балкона?

Укорът в гласа ѝ го прободеше като с нож. Какво е това, помисли си изненадано Зак. Защишава ли го? Усети странно чувство. Вплете пръстите си в нейните — ръката ѝ още лежеше на гърдите му. О, Ранди, помисли си той, къде беше досега?

— Точно така — той се усмихна иронично. — Тя ми беше достатъчна за цял живот...

Ранди не възнамеряваше да го пусне да се измъкне толкова лесно.

— Като те слуша човек, ще помисли, че тя е била огнедишащ змей.

— Приличаше и се държеше точно като змей. Беше едра почти колкото мен сега, а на тегло — сигурно по-тежка.

— Какво харесваше в нея баща ти?

— Никога не разбрах това. Майка ми умря, когато бях на четири години. Баща ми беше много зает — вечно го нямаше. Сигурно е мислел, че трябва да имам майка и затова се е оженил за Донна. Но тя започна да го ревнува от мен и ме мразеше от самото начало — гласът му стана унил. — Когато бях дете, направо ме караше да изтръпвам от ужас. Никога не ме питаше, само нареждаше. Всичко трябваше да се прави според нейните изисквания или въобще да не се прави. Тя беше студен, неотстъпчив човек. Най-себичната жена, която някога съм виждал.

Ранди почувства болка. Струваше й се нелепо дете да расте при такива условия.

— И мен са ме обвинявали, че имам желязна воля — промълви тя.

Не това имах предвид, понечи да каже Зак, но нещо го спря. Ранди съвсем не беше църковна мишка, както му се бе сторило в началото. Тя беше упорита и пряма. Колко пъти вече бяха кръстосвали саби? Мисълта, че прилича по нещо на Донна, дълбоко го безпокоеше. Но точно сега не му се искаше да наруши близостта им.

— Мисля, че трябва да сложим край на този разпит. Иначе няма да усетим кога ще съмне. Все пак имам един въпрос към теб.

— Слушам те.

— Откъде се взе това твое име Ранди?

— Само не това! — изпъшка тя.

— Извинявай, обещах ти само един въпрос и избрах тъкмо този.

Тя грациозно въздъхна. Зарови лице в рамото му и измърмори нещо.

— Какво, какво? Не те чувам! — беше я чул отлично. Просто му харесваше нейната срамежливост.

Ранди вдигна глава и го погледна. Вероятно очите й блестяха от гняв. Поне Зак така си мислеше в тъмното.

— Искаш да ми отмъстиш защото те заплаших, че ще те оставя над урвата — нападна го тя шепнешком.

— Е, това е — усмихна се той одобрително. — Времето почти свърши. Ще ми кажеш ли защо те наричат Ранди?

— Добре, но обещавай, че няма да се смееш.

— Няма.

— Това е краткият вариант на Миранда.

— Миранда!
— Да — просъска тя.
Зак все пак се разсмя.

Дванайсет часа по-късно наистина не му беше до смях.

Денят не започна добре, въпреки обещанието за слънчево и топло време. Носещите се на юг облаци съвсем не изглеждаха страшни. Точно затова той повдигна недоумяващо вежди, когато Ранди свали двата чувала от палатката и започна да ги сгъва.

— Мислех, че довечера пак ще сме тук.

Тя продължи работата си и без да вдига глава, каза:

— Така е.

— Тогава защо просто не оставим нещата тук? — той посочи с ръка бивака. — Защо да мъкнем всичко нагоре, ако няма да ни трябва?

Ранди седна на петите си и го огледа с хладен поглед. Усети в гласа му намек за нейната твърдоглавост.

— По принцип не е зле да оставим палатката и спиртника тук. Но човек никога не е в състояние да предвиди всичко, което може да се случи в планината. Трябва да сме готови за най-лошото. Не ми се ще да зъзнем през нощта на някой сипей.

Странна логика... Зак се чувстваше добре с дебелия риза и пуловера. Времето беше слънчево, що за капризи! Направи крачка назад и прибра якето си в самара. Каквото и да стане, не му се щеше да взима нищо излишно. С върха на обувката той ритна спалния си чувал в палатката.

Ранди се изправи и недвусмислено постави фенера до раницата си. Изражението ѝ беше предизвикателно.

— Както желаш — сръза го тя. — Всяка коза за свой крак. Поне си вземи още една смяна дрехи.

Мърморейки под нос, Зак изпълни желанието ѝ. Дори нави спалния чувал и го сложи в багажа.

Няколко часа по-късно той направо бе онемял. Чувстваше как потта се стича по гърба му от напрежение. Имаше усещането, че са го мушнаели във вана с лед. Страхът най-вече от изкачването го подлудяваше. Катереха се, без да спират. Заобикаляха големи скали, промъкваха се по сипеи, изкачваха неголеми хребети. Зак на няколко

пъти се подхлъзва. Не смееше да погледне търкалящите се под обувките му отломки, устремени надолу по безкрайния планински склон.

Високо горе върхът се извисяваше като огромен каменен комин. Натъкнаха се на процеп в стената до тях, Зак се хлъзна. Ръцете му политнаха напред, пред очите му проблеснаха жълти и зелени звезди. Усети как го заливат вълни от световъртеж. Напълно объркан, той загуби равновесие.

Ранди беше клекнала до него. Изви ръка и затърси нещо из раницата си. Зак усети на челото си приятно хладно и успокояващо парче плат.

— Добре ли си? — попита тихо тя.

Не, по дяволите! — искаше му се да изкрещи. Но нямаше сили и добре че беше така.

Кърпата се плъзна към страната му. Той затвори очи, оставяйки се в ръцете ѝ.

— Свят ли ти се вие? — чу гласа на Ранди.

— Да — измърмори той.

Гладките ѝ пръсти затърсиха пулса му.

— Не си привикнал с височината.

— Височината ли? — смехът му издаваше самоирония. — Скъпа, ако искаш да ми поставиш диагноза, не се притеснявай, сега е моментът.

Тя се усмихна леко и го погледна за миг.

— Зак — каза тихо, — не можем да останем повече тук.

Колкото ѝ да беше изморен, той усети настойчивите нотки в гласа ѝ. Погледна я въпросително.

— Трябва да побързаме. Всеки миг може да завали. Задава се буря с гръмотевици. Не бих искала да ни свари на открито.

Тя посочи над главата си. Зак видя почти черното небе. Онемя от изненада. Нима беше възможно? Когато тръгваха грееше топло слънце.

Точно в този момент се разнесе оглушителна гръмотевица. Светкавица проряза надвисналите гъсти облаци. Въздухът край тях застана и закипя. Прониза го странно чувство.

Ранди се вкопчи панически в ръката му.

— Зак, моля те! Трябва да бързаме. Има още съвсем малко.

Проследи посоката на ръката ѝ. Пред тях се извисяваше огромна скала и единственият начин да се преодолее беше една издатина, широка не повече от метър! С ужасно чувство на обреченост Зак премести очи към острозъбите скали по-долу. Сякаш планината беше разтворила чудовищната си паст и демонстрираше зъбите си. Кръвта му се смръзна.

— Не мога — пошепна едва. — Не мога.

Но до него беше Ранди. Със сила, която при всеки друг случай би го изненадала, тя го сграбчи за раменете и го събори на земята. Зак се озова на четири крака.

— Можеш! — изкрещя неистово тя. — Не ме интересува дали ще лазиш, дали ще пълзиш, или ще ходиш. Ако искаш — лети, но се придвижвай, дявол да те вземе!

И Зак наистина запълзя, бавно и болезнено, сантиметър по сантиметър. Нямаше друг избор. Ранди бе зад гърба му. През цялото време го подбутваше нетърпеливо. Скалата дереше коленете и дланите му. Облаците се отвориха. Вятърът заблъска дъжда в лицето му. Сякаш хиляди ледени игли се забиваха по кожата му. Той проклинаше ту Гарет, ту Ранди, че са го натикали в такъв адски кошмар.

Не беше на себе си, когато най-послед стигнаха пещерата. Сякаш през мъгла чу как Ранди крещи в ухото му, че са вече вътре. Задъхан и с парещи очи, Зак се стовари по лице на земята. Чу зад гърба си тежкото дишане на Ранди. Лежа така една минута, която му се стори безкрайно дълга. Не можеше да повярва, че се е справил. Ако имаше сили да мръдне, би целунал земята под себе си.

Изведнъж проумя положението, в което се намираха. Бяха се добрали под самия връх на планината — изтощени, мокри и измръзнали. И защо? Какъв беше смисълът? Чу вътрешният си глас цинично да казва: „Абсолютно никакъв“.

Така и не бяха открили Гарет.

Зак се обърна по гръб и се огледа. Пещерата представляваше една черна дупка в склона — студена, влажна и негостоприемна. С крайчеца на окото си забеляза, че Ранди се изправя. Тя намираше пещерата за още по-враждебна и от него. Това личеше от погледа, с който оглеждаше острите каменни стени. За миг се вторачи в тъмните сенки, но бързо отмести очи. Потрепери и се сгуши зиморничаво.

Зак дръпна косата от очите си и седна.

— Какво, по дяволите, търсим тук? — почти извика той.

— Ти се плашиш от тъмното. Аз — от височини. Страхотна двойка, нали? — гласът му отекваше в пещерата, кух и зловец, също като краткия му смях. — Толкова усилия и никаква следа от Гарет. Никога няма да го намерим. Никога!

В тъмното долови, че Ранди сваля самара. Тя извади фенера, запали го и колебливо пристъпи към дъното на пещерата.

Зак не мислеше, че нещо е в състояние да го извади от депресията му, но скочи като ужилен в мига, когато чу как тя ахна от изненада.

— Какво има? — сграбчи я той за ръката.

В гласа ѝ долови нотка на сдържана възбуда.

— Не казвам, че грешиш — повдигна тя треперещата си ръка, — но нали очите ми не ме лъжат?

Ранди повдигна фенера по-високо и Зак зърна как нещо метално проблесна. Погледът му се прикова няколко метра по-навътре.

В дълбоката ниша на стената се мъдреха цяла купчина консерви.

— Някой е бил скоро тук — рече Зак развълнувано.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Откритието излезе празна работа. Запасът от храна — брашно, захар, боб и други сушени храни — беше складиран скоро. Въпреки това нямаше начин да се определи точно преди колко време. Можеше да е тук от вчера или от преди месец.

Няколко часа по-късно Зак продължаваше да беснее от яд. Не знаеше как да разбере дали Гарет не е наоколо. Колко други скривалища за храна имаше престъпникът? Гарет и баща му са се крили из планината с години! Кога щеше да се появи отново? Утре? След месец? Беше глупаво да се надява, че въобще някога ще го хванат.

Вън дъждът продължаваше да плющи под напора на вятъра. Зак стовари юмука си по стената и продължи да крачи неспокойно. Вече бе обходил пещерата десетина пъти. Главната зала съвсем не изглеждаше малка. Бе с куполовидна форма. Към дъното се стесняваше в процеп, през който би могло да се промуши само дете. Ранди седеше встрани, близо до входа.

— Зак.

Той вдигна глава. Спътницата му видя, че я е чул и вирна брадичка.

— Ще трябва да прекараме нощта тук. Само глупак би излязъл навън в такъв дъжд. А и опасността от падащи скали е десет пъти по-голяма от обикновено.

Значи заседнаха. Не бяха в състояние да се придвижват, но и Гарет не можеше да се върне, ако въобще е бил тук.

Изражението му бавно се смекчи. Погледът му се насочи към раниците им, опрени на един камък наблизко. Той кимна към спалния чувал.

— Няма ли да ми кажеш: „Нали те предупредих“? — тя поклати глава. Усмиваше се само с устни. Изглеждаше доста неуверена — съвсем неприсъщо за нея. — Колко дълго ще останем тук? — попита след миг той.

Тя се намръщи недоумяващо.

— Не мога да знам. В такова време има много смущения за радиовръзка, така че на помощ не трябва да се разчита — гласът ѝ звучеше почти отчаяно. — Този дъжд го нямаше в прогнозата, но не съм изненадана. Тук горе времето трудно се предвижда. Както е ясно, само за час може да те върхлети ужасна буря.

Това вече го разбрах, помисли мрачно Зак.

— Значи ще чакаме да спре.

— Точно така — устните ѝ едва помръднаха.

Зак отново закричи. Ранди гледеше тъмната дъждовна завеса отвън. Всичко толкова напомняше случилото се преди три години. Достраша я. Само че тогава с Кевин ги беше настигнала снежна буря. Ами ако нахлуе студен фронт? Ранди разтърка ръце, опитвайки се да прогони мрачната сянка на миналото. Не можеше да се пребори с ледената тръпка, която стегна душата ѝ. Ако питаха нея — колкото по-рано напуснеха пещерата, толкова по-добре.

Часовете се низеха мъчително бавно. Зак прекарваше времето си, като ту упражняваше възлите, които му беше показала Ранди, ту крачеше из пещерата. Едва не докара водачката си до истерия.

Отвън небето бе сиво и мрачно. В ушите ѝ непрекъснато бучеше и виеше силният вятър. Тъмните облаци се носеха като подгонени. За щастие пещерата се намиреше на завет. Въздухът беше студен и влажен, но не вледеняващ.

Ранди се направи, че не забелязва погледа на Зак, когато извади от раницата си още едно одеяло и го метна на раменете си. Беше с три слоя дрехи под якето и въпреки това не можеше да се стопли. Черногледството ѝ започваше да взима връх! Да можеше просто да престане да мисли. Да можеше да се отпусне! Мразеше страха и слабостта си. Тя се сви под одеялото. Тъмнината я обгърна от всички страни. Настъпваше все по-напред, изпиваше силите ѝ, оставяше я без дъх. Бяха впримчени в един изолиран студен и тъмен свят, само двамата — тя и Кевин. Не можеше дори да види ръцете си.

От колко време бяха тук? Нямаше представа. Защо изведнъж почувства, че се задушава, че стените на снежната пещера я затрупват? Едва поемаше дъх. Всяка глътка въздух беше като глътка лед. Ранди се

надига на колене, сваля ръкавиците и опипва трескаво малката снежна пещера. Не, Господи, не! Безмълвен вик пронизва цялото ѝ същество. Пещерата се срутва! Трябва да запази спокойствие, да помисли. Толкова иска да спаси Кевин!

Помощ! Помогнете ни!

Зак се събуди от смразяващ кръвта вик. До него Ранди се мятеше диво. В тъмнината пръстите му инстинктивно грабнаха фенерчето. Той се изправи.

Силно неудържимо хълцане разтърсваше слабото ѝ тяло. Тя цялата трепереше.

— Ранди! — той коленичи и протегна ръка.

— О, Господи! — изстена тя. — Търсете ни. Ще умрем тук. Моля ви, помогнете ни!

Зак я хвана за раменете и я раздруса. Тя бавно повдигна клепачи. В погледа ѝ имаше толкова тревога, че той се смая. Изплаши го зареяният поглед на спътницата му. Сякаш се намираше в друго време и на друго място.

— Ранди, събуди се! — дрезгаво каза той. — Това е сън!

Погледът на Ранди потрепна. Някак смътно чувстваше, че до нея има някой. Той бе жив, топъл и тя се притисна към силните му мъжки ръце, сякаш те бяха единствената ѝ връзка с живота.

Пръстите му стиснаха брадичката ѝ и повдигнаха лицето. Потиснатият вик се превърна в сподавено изхлипване, а после във въздишка на облекчение. Видя пред себе си лицето на Зак.

— Добре ли си? — питаше той загрижено. Очите ѝ все още гледаха трескаво.

— Не мога да дишам — едва изхлипа тя. — Божичко, задушавам се!

Сърцето му се сви от ужас. Сложи ръце върху раменете ѝ. Притисна я окуражително.

— Спокойно — утеши я той. — Отпусни се.

Не се преструваше, че разбира какво става в душата ѝ. Каквато и причина да имаше за този омаломощаващ страх от тъмното, тя бе скрита дълбоко в съзнанието ѝ. Нямаше смисъл да я разпитва сега. Единственото, което в този момент му се искаше, бе да изчезне страхът от погледа ѝ. Зак прибра влажната коса от бузата ѝ.

— Да оставя ли фенера запален? — попита той тихо.

— Аз... Добре. А, не! Не знам!

Тя още изглеждаше изплашена. Съзнанието ѝ се намираще под въздействието на съня. Гледаше в Зак и се опитваше да приглади острите ръбове на чувствата си. Изведнъж разбра, че докосването на Зак по лицето ѝ, нежно и ласкаво, вършеше това, което разумът не можеше.

По дяволите гордостта, рече си Ранди отчаяно. Изпитваше нужда от топлината и успокоението, което ѝ предлагаше мъжът до нея. Хвърли се в прегръдките му. Отчаяната молба, която таеше в себе си, неудържимо изплува на повърхността.

— Не ме оставяй, Зак. Моля те, недей. Толкова ми е студено. Ужасно студено!

Той я взе в ръцете си. Ласката му излъчваше повече успокоение, отколкото страст.

Тя зарови лице в гърдите му, сякаш искаше да се свие вътре в него.

— Мислех, че е минало — очите ѝ оставаха затворени. — Мислех, че никога повече няма да се боя от тъмно и студено. Че никога няма да се повторят кошмарите. Ужасно истинско беше. Сякаш всичко се случи отново.

Зак я притегли още по-близо. Усещаше треперенето ѝ като свое.

— Искаш ли да поговорим за това?

Тя отвори очи и го погледна недоумяващо.

— Не мога — отвърна. — Моля те, опитай се да ме разбереш, причината не е в теб. Ако можеш, щях да говоря... Просто не съм в състояние. Поне засега.

Гърдите на Зак се стегнаха. В бледата светлина на фенера той видя как в очите ѝ още се оглеждаха мъчителните спомени.

— Няма нищо — пошепна Зак. — Щом не искаш, не говори — бавно повдигна лицето ѝ, за да потърси огънчетата в зениците ѝ. — Но знай, че ако имаш нужда от мен, аз съм тук. Става ли?

— Става — едва чуто отвърна тя. Опита се да се усмихне, но устните ѝ още трепереха. Сърцето на Зак се сви от съчувствие.

Той угаси фенера и двама легнаха на неговия чувал. Прегърна я плътно до себе си, сложи главата ѝ на вдлъбнатината под рамото си. Помисли си дали тя съзнава, че пръстите ѝ се отпускат на гърдите му.

За Зак това бе колкото приятно, толкова и мъчително. Много трудно беше да я държи така плътно, да чувства всяка извивка на тялото ѝ и да забрави, че тя е жена — красива и желана. Все пак успя да прогони тези мисли от съзнанието си. Просто я държеше в ръцете си, горд от това, че може да ѝ даде малко от нужното ѝ спокойствие.

Галеше я по ръката, а Ранди се притискаше разнежена и заравяше лице в топлата му шия. Устните му докосваха гънката на врата ѝ, копринената извивка на бузата ѝ, нежната брадичка. Харесваше му изпълнената ѝ с доволство въздишка, топлия ѝ дъх, парещ по кожата на врата му. Времето сякаш спря, когато устните му докоснаха крайчето на нейните устни. Испита объркване, разумът му се съпротивляваше. Тя бе толкова примамлива, толкова безпомощно уязвима. Би ли се осмелил да отстъпи пред желанието, напирало в кръвта му? Да опита още веднъж невинната съблазън на устните ѝ, макар и само за миг...

За него решението бе вече взето. Леко приближи главата си...

Устните им се срещнаха. Отначало плахо, сладостно, проучващо. Зак понечи да се дръпне назад, но тя обви ръце около врата му и се притисна така, сякаш за нея нямаше нищо по-важно на света. Ранди наистина изпитваше точно това. Целувката беше сладка, пламенна, разчупваща преградите, които двамата постоянно издигаха помежду си. Тя впи пръсти във врата му и с наслада започна да гали кожата му. За миг се почувства ужасна егоистка — целувката и силата на тялото му ѝ вдъхваха увереност. Още само миг, помисли си тя. Толкова беше хубаво да я държи в прегръдката си. Когато Зак я докосна, мрачният студ започна да се топи. Боеше се единствено от мига, когато устните им щяха да се разделят.

Той се отдръпна и на нея ѝ се прииска да извика от мъка. В следващия момент обаче Зак пак бе до нея. Притискаше тялото ѝ и я целуваше с нежните си жадни устни. Тя копнееше да се докосне до кожата му. Пръстите му изведнъж се плъзнаха под дрехите ѝ. Насладата, която испита, разтърси цялото ѝ същество. Ръцете му внимателно обхванаха талията ѝ. Ранди отвърщаше на целувките му със същата пламенност, с която той ѝ се отдаваше. Такова чувство не бе изпитвала никога.

Паяците му рисуваха малки кръгове по кожата ѝ и галеха издатината на гръдния ѝ кош. Кожата ѝ настръхна, обладана от

непреодолима страст. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха в очакване на неговите ласки. Сякаш четейки желанията ѝ, ръцете му бавно се плъзнаха нагоре.

Тя пое дълбоко дъх, за да не може притокът на чувства да я задуши. Никога не бе изпитвала такава жажда в собственото си тяло. Искаше да прикове ръката му, да затвори очи и да се наслаждава вечно на чудното усещане от докосванията му.

Отвън се разнесе грохотът на гръмотевица. Въздухът бе пълен с мирис на земя и влага.

Зак откъсна устните си и със затворени очи се опита да се овладее. Дишаше задъхано. Толкова силно желаше Ранди, че целият трепереше. А мътното му съзнание се питаше дали тя разбира това.

Ранди изстена недоволна. Светкавица процепи тъмнината. За миг пещерата се освети сякаш беше ден. Той отвори очи и видя на лицето ѝ изписано силно желание. Как би искал вместо това да съзре върху лицето ѝ сладостна удовлетвореност. Но знаеше, че ако сега не се спре, няма да може да се овладее никога.

Пръстите ѝ докоснаха гъстата коса над врата му.

— Не спирай — чу я да шепне той. — Моля те, не спирай.

Копнежът в гласа ѝ го прободеше като с нож. По дяволите, помисли отчаяно Зак. Просто не трябваше да я целува. Гневно преглътна мисълта си. Там беше целият въпрос. Зак знаеше какво иска, само че не беше сигурен, че то ще е достатъчно добро и за двамата.

— Ранди — тихо и напрегнато прозвуча гласът му. — Това не е игра. Знаеш ли за какво ме молиш?

Ранди отмести поглед. Нима бъркам, питаше се с отчаяние тя. Нима няма право да харесва ръцете му, които я гаят... които я докосват там, където никой друг не я е докосвал? Дори Кевин... Не биваше да мисли за Кевин. Не! Това би означавало да се върне назад към онзи свят, който заплашваше да я задуши — свят, от който искаше да избяга. Мисълта за Кевин означаваше студ, страх и тъмнина...

Зак беше светлина, топлина и енергия за живот. Чувстваше огънят на тялото му, пулсирането на кръвта в него. Сега имаше нужда от някого, към когото да се притиска. Имаше нужда от усещането, че не е така ужасяващо сама... Имаше нужда от Зак. При това толкова силно, колкото никой друг в живота ѝ.

— Нуждая се от теб, Зак — пръстите ѝ се заровиха в косата му. Тя притисна устни към уханната вдлъбнатина под врата му. Усети как бясно блъска сърцето му. — Моля те — прошепна настоятелно тя.

Сякаш целият свят се съсредоточи в тази единствена дума. За разлика от нея, Зак знаеше за какво го моли. Той долавяше дивото ѝ безразсъдство и се разкъсваше между ада и рая. За него желанието да я има не бе нищо ново. Но заедно с него чувстваше някакво странно размекващо усещане, което не беше изпитвал към никоя жена, дори към Сюзан... Най-вече към нея.

Страстта му бе по-силна от всякога. Поне така му се струваше. Нещо повече — чувстваше, че тази жена му е потребна. Но нима това бе начинът? Като лечебен балсам за нейните нощни кошмари...

Настана напрегната тишина. Зак знаеше, че тя долавя желанието на тялото му, силния копнеж в ръцете, които я прегръщаха. Въпреки всичко той се колебаеше.

Нова светкавица разцепи нощта. Зак се изненада от онова, което видя за миг. По лицето ѝ пробягна сянка на страх. В сините ѝ очи, наред с колебанието, се четеше ням въпрос. Никога не я бе виждал така уязвима. Треперещите ѝ устни го накараха да усети остра болка. Съвсем се обърка.

— Ела тук — притисна я до себе си.

Ранди затвори очи. Зак пое с търсеци устни дъха ѝ. Тя се притисна сляпо в него, поглъщайки топлината му като слънчева светлина. Харесваше му начинът, по който се чувства в неговата прегръдка — гъвкава, но силна. Той изгаряше от желание да докосва всеки милиметър от тялото ѝ. Започна да съблича дебелите ѝ дрехи.

— Да ги свалим — прошепна дрезгаво той.

Ранди смъкна пуловера си. Бурята отвън се засилваше. Пещерата се озаряваше от мълниците. Ръцете на Ранди трепереха. Пламтящите от желание очи на Зак я плашеха и възбуждаха. Пръстите ѝ едва се справяха с копчетата на ризата. Почувства върху дланта си неговата силна и сигурна ръка. Хиляди съмнения и страхове се бореха в съзнанието ѝ. Зак свали ризата си и се зае с панталона. В напрегнатата тишина изсвистяването на ципа му прозвуча прекалено силно.

Зърна голото му тяло само миг преди да се мушне под завивките при нея. Крайниците му бяха дълги, покрити с тъмен мъх. Бе слаб и жилав.

Обви я с ръце. Притисна я към себе си. Плътта му направо я изгаряше с топлината си. Ранди чу рязко поемане на дъх и като в мъгла осъзна, че това бе самата тя. Зак сложи ръка на страната ѝ. Нежната му ласка напълно контрастираше със силата на физиката му. Той повдигна глава и впери очи в нея.

— Това е най-невъзможното място за подобно нещо. Тъмна пещера със спален чувал за постелка — гласът му се сниши. — Бих искал да е друго.

Ранди целуна топлата му грапава длан.

— Няма значение — прошепна тя и беше искрена, защото изведнъж, сякаш от неговото докосване, всичките ѝ съмнения и страхове изчезнаха.

Ръката му се плъзна надолу по шията ѝ.

— Бих искал да мога да те виждам.

— Следващият път — усмивката ѝ обаче беше напрегната, думите — изпълнени с необяснима нервност. Времето им бе премерено. Щом приключи с Гарет, Зак щеше да си замине. Животът му бе в Портланд, а нейният — тук. На Ранди ѝ бе все едно. Дълбоко в себе си не очакваше нищо друго, освен безброй студени нощи, цял един безкраен, болезнено самотен живот. Искеше тези часове — този момент, независимо от риска. Независимо от цената. Затвори очи и сплете ръцете си на шията му — жестът ѝ му казваше без думи, че има нужда от него.

Устните му жадно се прилепиха до нейните. Ръката му собственически улови гърдата ѝ. Езикът ѝ плахо потърси неговия. Почувства как това ускори диханието му — хареса ѝ. Ръцете му я притиснаха още по-силно. Ранди усети възбудата му. Устните му проникваха дълбоко, целувките придобиваха едва ли не ярост, ставаха все по-диви в своята настойчивост. Езикът все по-агресивно галеше зъбите и небцето ѝ, сякаш загребваше опияняващ мед. Тя почувства горещи вълни, прилив на неподозирана сила, каквато никога досега не бе изпитвала. Всяка клетка с болка се събуждаше за живот.

Галеха телата си без задръжки. На Ранди ѝ се виждаше странно да лежи до него без каквито и да било прегради помежду им. Плътта ѝ, преодоляла всички страхове и скрупули, сякаш се разтапяше в обятията му. Долавяше неговата жажда, усилието му да се владее, насладата от съприкосновението им. Зак я целуваше пламенно,

всеотдайно. Само в ъгълчето на нейното съзнание се появи един въпрос — знаеше ли той, досещаше ли се...

Зак взе ръцете ѝ и ги сложи върху гърдите си. Нейните докосвания бяха ту срамежливи, ту дръзки. Зак целуна ъгълчето на нейните устни и тихо изстена. Сърцето на Ранди силно трепна, когато достигна пулсиращата твърда топлина на неговото желание. Поиска да се дръпне, но той постави ръката си върху нейната. Силни, горещи и сигурни, пръстите му я заставиха да остане там. Тя разтвори дланта си и заопипва изгарящата възбуда — очертанията на нейната форма и материя — докато не останаха без дъх.

Когато почувства, че не може да издържи повече сладостта на своето доброволно изтезание, Зак дръпна ръцете ѝ и ги сложи на кръста си. Едва доловимият протест на партньорката му се удави в дълбокото съприкосновение на устните им. Ранди почувства как лети в бездънна пропаст. Зак целуваше връхчетата на гърдите ѝ. В тялото ѝ като пролетни пъпки напираше топлина. Разтваряше се, обгръщаше ги с виталността на странен ореол. Ранди изстена от възбуда. Ръката на Зак опипваше вдлъбнатината на корема ѝ, сякаш извайваше формите ѝ — от пъпа надолу към бедрата и обратно. Сърцето ѝ ускорено пулсираше. Между бедрата си чувстваше нарастваща тежест. Цялото ѝ тяло бе гладно за неговите ласки. Сякаш в живота си бе очаквала тъкмо тях. Знаеше отлично какво точно иска. Бедрата ѝ инстинктивно се вдигнаха, докато той продължаваше да я гали, довеждайки я до нежна лудост. От устните ѝ се откъсна сподавен вик.

Обзе я непреодолимо желание. Искаше по-скоро да почувства над себе си и в себе си тежестта на тялото му.

— Зак... — името му прозвуча като дихание. Бе истинско чудо, че още можеше да говори. Пръстите ѝ се впиха в раменете му. — Зак, моля те!

Той надигна глава да я погледне. Чертите на лицето му бяха напрегнати. Очите му я изгаряха. Уловена в техните мрежи, Ранди не бе в състояние да отмести своите. Жаждата, отразена в зениците му, трябваше да я изплаши, но вместо това тя разбра, че от този момент насам никога повече няма да бъде хладна и безчувствена. Неговата страст я топлеше, достигаше дълбоко в сърцето ѝ.

Зак леко се приближи. Той сведе устни над нейните. Целуна я. Тя се вкопчи в раменете му, усещайки напрежението на неговите мускули,

докато се навеждаше над нея. Телата им се сляха. Зак го направи безкрайно внимателно, без да бърза. Ранди имаше усещането, че ще се самовзриви от напирещите чувства. Дори тази нежна инвазия да бе причинила болка, тя не можеше да стигне до съзнанието ѝ.

Зак бавно започна да се движи. Тялото ѝ потръпна от лекотата на тласъците му. От копринения допир бедрата ѝ се извиваха в сладостно очакване. Дъхът му галеше ухото ѝ. Движенията му забързваха своя ритъм. Ръцете му я придърпваха все по-плътено в люлката на неговия skut.

Край нея и в нея изтрещя гръмотевица. Озова се в сърцето на бушуващата буря. Вихърът я въртеше, обръщаше, изнасяше до неподозирани височини, за каквито дори не бе и мечтала. Един последен умопомрачителен талаз я изтика на върха на планината и отвъд него. После тялото ѝ замря за миг и започна бавно и свободно да пропада през времето, пространството... Единственото устойчиво нещо, което ѝ служеше като опора в тази диво въртяща се, загубила своя център, вселена, бе Зак.

Когато се почувства отново на земята, Ранди все още се намираще в обятията му. Притисна лице в рамото му.

— Ти си знаел? — шепотът ѝ прониза тишината. — Знаел си, че ми е за първи път. Че с никого...

Не можа да завърши изречението си. Не знаеше как да изкаже с думи онова деликатно нещо, което искаше да сподели. Пресипналият ѝ глас я издаваше. Зак прибра влажния кичур от скулата ѝ. Ранди плахо вдигна очи. В тях се съчетаваше учудване и благодарност. Харесваше я такава — мека, нежна, свенлива...

— Не бях сигурен — призна той. — Първоначално смятах, че е невъзможно. Но не можех да рискувам. Дойде ми като гръм от ясно небе, Ранди Пиърс!

Тя затвори очи. В съзнанието ѝ изплува нежната плахост, с която я беше обладал. Гърлото ѝ се сви.

— Зак — прошепна Ранди.

До устните ѝ се докоснаха топли пръсти.

— Шшт! — пошушна той. — Не казвай нищо повече, Ранди. Обяснения не са ми нужни.

Тя целуна пръстите му. Очите ѝ изразяваха онова, пред което думите бяха безсилни. Зак се обърна и я притегли до себе си. Ранди

целуна голото му рамо и се отпусна върху него. Не искаше да мисли за утрешния ден. Нито да анализира случилото се помежду им. Когато се намираще в неговите прегръдки, нямаше и помен от ужасяващата тъмнина, от ледените пръсти на студа. Усещаше се в безопасност. Всичко останало беше без значение.

На следващата сутрин Ранди отвори очи. Пещерата бе огряна от бледи лъчи. Тя се разбуди моментално, усещайки леко нервно потръпване.

Нещо не беше наред. Чувстваше се така, сякаш в съзнанието ѝ бе подадена команда „Тревога“. Затаи дъх и се опита да си изясни какво я смущава.

Тогавя разбра. Въздухът навън беше напълно неподвижен. Дъждът беше спрял. Бурята — отминала. До слуха ѝ достигна тихият протяжен вой на вятъра...

Зак спеше дълбоко. Врълхлетя я споменът за изминалата нощ. Топла вълна заля цялото ѝ тяло. Спомни си горещото убежище на ръцете му. След това се бяха любили. О, не. Тя го бе помолила да я люби!

Но за терзания нямаше време. Не можеше да се отърве от чувството, че нещо не е наред. Изпълзя от спалния чувал и грабна радиото — опитите ѝ за свръзка пропаднаха. Чуваше се единствено леко бръмчене. Остави настрана апарата и се облече бързо, без дори да сплете косата си.

Навън от пещерата я посрещна мъгливо слънце. Погледна чистото синьо небе — не можеше да повярва, че снощи е вилняла такава буря.

Решително пое по пътеката нагоре. Пещерата гледаше на изток. Зад гърба ѝ се извисяваше каменна стена, която стигаше сякаш чак до небето. На север мрачно се издигаше върхът. Ранди тръгна натам.

Не се наложи да върви дълго, за да открие онова, което търсеше. Премина през една козирка. Вятърът я блъсна в лицето — бръснец, оставящ я без дъх. Беше студен и влажен. Духаше от югозапад — сигурен признак, че времето се разваля. Като допълнително потвърждение на мрачното ѝ предположение по небето пълзяха облаци.

Ранди цялата настръхна. Сякаш бе попаднала в ледник. Обърна се и тичешком се върна обратно. Спъваше се и се подхлъзваше — досегашната увереност я беше напуснала.

Зак я чакаше в пещерата буден и облечен. Тъкмо навличаше якето си и изглеждаше навъсен като буреносен облак.

— Къде, по дяволите, ходиш?

— Нагоре към върха — задъхано отвърна тя. — Зак...

— Към върха? Сама? — той застана пред нея. — Да не си луда? Гарет може да е някъде там!

Гарет, рече си тя побесняла. В момента Гарет бе последната ѝ грижа.

— Трябва да се махаме, Зак. Веднага! — тя коленичи и се зае с ципа на чувалите.

Зак я хвана за ръката и я вдигна нагоре.

— По дяволите, Ранди! Не ме ли чу! Изкара ми ума — събуждам се, а теб те няма! — ако не беше безумният ѝ страх сигурно щеше да почувства скритата болка в гласа му.

Опита се да измъкне ръката си, но той я държеше здраво.

— Нищо не разбираш — извика тя. — Приближава нова буря! Не можем да останем тук!

Зак присви очи.

— Защо? Нали това направихме снощи.

Непоклатимото му спокойствие ужасно я дразнеше. Тя пое дълбоко дъх, за да овладее напирания гняв.

— Това е друго. Нямаме достатъчно храна. Освен това нахлува студен фронт!

— Студен фронт? — в гласа му звучеше най-вече изненада. Той погледна към радиото, което лежеше върху раницата му. — Не съм чул да получаваш съобщение за времето.

Нещо в нея прецрака. Тя изтича пред пещерата и му посочи надвисващите тъмни облаци. Зак я последва, макар и неохотно.

Вятърът грабна косата ѝ.

— Не може да се разчита на радиото. Много сме високо и сме ужасно отдалечени. Безсмислено е да оставаме тук. Няма никаква полза! — очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Защо не ми вярваш? Утре по това време целият този връх ще е затрупан от сняг! Тук горе не

Гарет, а времето решава всичко. И ако веднага не тръгнем обратно, пак ще се случи най-лошото. Точно както преди!

Зак се изненада от истеричните нотки в гласа ѝ. Целият се стегна — в съзнанието му се прокрадна неясна мисъл.

— Какво? — беше си наложил гласа му да изразява спокойствие. — Какво ще се случи пак?

— Същото, като с Кевин! — изкрещя Ранди. — Бурята, снегът... Веднъж виелицата ме догони. Втори път няма да го позволя. Чуваш ли, Зак? Няма да позволя!

Тя побесня и го задърпа, трепереща от ужас. Крещеше, плачеше, ругаеше, но онова, което го покърти, беше животинската уплаха в очите ѝ.

„Ще стане същото, като с Кевин“. Викът ѝ отекна многократно в съзнанието на Зак. Като погребален звън. Мозъкът му започна да сглобява картината на случилото се тогава. И Дан, и тя бяха казали, че Ранди е преустановила работата си като планински водач заради инцидент с неин близък. Този близък е бил Кевин.

Ранди е била пряк свидетел на нещастieto.

Зак почувства отвращение към самия себе си. Аз я доведох тук, укори се той. Несъмнено бе виновен за тревогата ѝ. Трябваше да се опита да облекчи болката, която сам бе предизвикал. Стига да е възможно, рече си мрачно той. Стига да е възможно.

Като в мъгла видя, че Ранди го блъска с юмруци по гърдите. Хвана китките ѝ в ръцете си.

— Ранди! — тя въобще не го чуваше — хълцаше и се опитваше да се освободи.

Зак затвори очи, обгърна с ръце треперещото ѝ тяло и двамата коленичиха. Беше толкова крехка в ръцете му. Струваше му се, че всеки миг ще се разпадне на милион парченца. Разтърси я леко — най-сетне оцъкленият ѝ поглед изчезна. Тялото ѝ потрепери и тя се строполи отгоре му.

Зак притисна главата ѝ към гърдите си. Безмълвно започна да я успокоява. По шията си почувства горещите ѝ сълзи.

След малко тихо прошепна името ѝ.

— Ранди.

Тя бавно повдигна глава. Погледна го със замъглени от болка очи.

— Не мога да остана тук, Зак — плахо промълви тя. — Особено, когато приближава буря... Моля те, просто не мога...

От вида на треперещите ѝ устни сърцето му се сви.

— Знам — той прибра един паднал кичур зад ухото ѝ, потискайки желанието си да продължи.

Не искаше друго — само да я положи върху спалния чувал като снощи — да прогони от очите ѝ този поглед, за да заблестят от страст. Въздъхна тежко. Взе ръцете ѝ в своите. Вдигна я на крака, но не я пусна.

— Тръгваме ли? — попита тя.

Стисна по-силно ръцете ѝ.

— Кажете само една дума и поемаме, скъпа госпожице.

Върху лицето ѝ се изписа облекчение. В очите ѝ се появи влага. Зак едва не изруга.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Надигна се и го целуна. Целувката ѝ бе нежна и кратка. Ранди отстъпи назад и той имаше възможност да я огледа. Сякаш в този миг осъзна, че привличането им съвсем не е само физическо. Случилото се предишната нощ бе отворило очите му.

Не, не се стремеше към благодарността ѝ. Дълбоко в себе си осъзнаваше, че иска повече от нея — мислите ѝ, желанията ѝ, нейните надежди и мечти.

Може би повече от онова, което тя бе готова да му предостави.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През останалата част на деня говориха много малко. Ранди наложи изтощително темпо — нямаше време за мислене. Спряха само за да приберат провизиите, оставени в базовия лагер. Когато решиха да пренощуват, вече беше съвсем тъмно. Ранди отново спа в ръцете на Зак, но само толкова. И двамата бяха уморени до смърт.

Зак се събуди рано на следващия ден. Лежеше безмълвно и се наслаждаваше на тежестта на Ранди върху ръката си.

Мислите му се отпавиха към предстоящия ден. Бяха слезли от високата част на планината. Предстоеше им отново среща с цивилизацията.

Завръщането го изпълваше със смесени чувства. От една страна с нетърпение очакваше да разбере как е Лари. При спомена за жестокостта на Гарет, Зак почувства как гневът го завладява с нова сила през тези няколко дни на търсене решимостта му да намери престъпника се беше удвоила. Той не си правеше илюзии. За него преследването се бе превърнало в лично отмъщение. Желанието да намери Гарет, да го накара да плати за стореното на Лари, направо го изгаряше.

Ето сега и Ранди. Какво, по дяволите, щеше да прави с нея? Тя не беше от жените, с които е лесно да се разделиш.

Изпитваше известна горчивина. По-добре никога да не я бе докосвал, да се бе държал на разстояние, както първоначално възнамеряваше. Но не можеше да се освободи от нейния образ. От начина, по който го бе гледала онази нощ — с преливащи от ужас очи. Сякаш още бе пред него — изплашена, копнееща за човешка близост. Да пренебрегне тази нейна нужда бе непосилно. По-лесно щеше да му е да прободете сърцето си с нож.

Не, този спомен не можеше да бъде изтрит, забравен или пренебрегнат. Отново щяха да спят заедно — това бе неизбежно.

Когато Ранди се събуди, погледнаха навън и видяха, че през нощта е завалял сняг. При други обстоятелства Зак можеше да очаква,

че ще я види тържествуваща и надменна. Ранди обаче избягваше да го гледа в очите. Едва прошепна, че трябва да побързат. Реакцията ѝ го обиди. Не проронваше нито дума за нощта, когато се бяха любили. Зак изключваше няколкото реплики, разменени още тогава. Странно, но въпреки всичко я разбираше.

Снегът значително забави темпото им. Предишния ден успяха да осъществят радиовръзка и да съобщят приблизителния час на пристигането си. След падналия дъжд земята бе мокра и хлъзгава, но късно следобед стигнаха мястото на срещата.

Ранди видя първа колата на полицията. Извика и замаха с ръка. Затича се напред, право към Дан Паркър, без да се страхува от хлъзгавия терен.

Когато възрастният мъж я притисна до себе си, Ранди едва не се разплака.

— Толкова се радвам да те видя, момичето ми — развълнуваният му шепот сякаш мина край ушите ѝ.

Ранди зажумя и зарови лице в рамото му. В момента не бе в състояние да направи нищо друго. Дан се отдръпна и бутна назад шапката си. Огледа я внимателно.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма — отвърна тя с плаха усмивка.

Дан я пусна, едва когато приближи Зак. Протегна ръка към младия мъж.

— Вие двамата здравата ме изплашихте. Ако не знаех, че радиовръзката в планината често прекъсва, сигурно щях да си помисля най-лошото.

— Точно това и стана — Зак пусна самара на земята и разкърши рамене. — Онзи ден ни връхлетя буря и дъжд. Наложих се да я изчакаме в една пещера.

Погледът му се плъзна нагоре по пътя, който бяха извървели. Виждаха се само ниските зъбери на планината, а върховете бяха обвити в плътни облаци. Зак докосна устните си.

— Сега ми се струва, че трябваше да изчакаме и тази буря.

Гърбът на Ранди се стегна. В гласа му се долавяше нескрито недоволство. Лицето му изглеждаше като издялано от камък. По него се четеше непоколебима решителност, която наболата брада само подсилваше.

— Не можем да рискуваме — сухо се обади тя. — А и храната свърши.

Зак обърна поглед. Присъствието на Дан сякаш беше забравено. Погледите им гневно се срещнаха и дълго се гледаха.

— Не съм казал, че вината е твоя — най-сетне промълви съдията.

Ранди не беше съвсем сигурна. Обърна се, за да прикрие болката и пристъпи към колата.

Атмосферата по обратния път към града съвсем не беше ведра. В долината нямаше и следа от сняг, но дъждът спускаше плътната си завеса. Ранди гледаше оловносивия пейзаж наоколо. Зак разказа на Дан за скривалището с храна в пещерата, за срутването на камъните и за усещането, че някой ги наблюдава.

— За жалост, докато не хванем Гарет няма как да разберем той ли е бил причината.

— Значи не се отказваш, така ли? — попита Дан.

Настана тишина, нарушавана само от шума на чистачките.

— Не — с равен, безизразен, донякъде плащещ глас каза Зак. — Щом времето се оправи, ще се върна. Той е наблизо. Усещам го.

Дан не възрази. Чувството му беше познато. Не можеше да го отхвърли с лека ръка. Никой не се изненада, когато съдията помоли да го оставят пред болницата. Шерифът спря близо до входа и Ранди почти не чу тихия им разговор.

Зак слезе от колата и тръшна вратата в самото ѝ лице. Как смее, изкрещя вътрешният ѝ глас. Държеше се толкова хладно, направо студено, сякаш изминалите няколко дни не значеха нищо за него...

Вратата на колата се отвори отново. Вътре нахлу влажен въздух, примесен с капки дъжд. Нечия дълга ръка докосна рамото на Ранди. След миг се подаде лицето на Зак.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита тихо той.

Вече не изглеждаше ядосан, а само много угрижен. Толкова угрижен, че сърцето ѝ се сви. Тя кимна с пресъхнало гърло.

— Когато пристигнах, оставих багажа си в канцеларията на шерифа — Зак погледна към Дан за потвърждение.

Той кимна с глава.

— Колата на Ранди е още там.

Зак взе ръцете ѝ в своите.

— Искам да видя Лари и да остана малко при жена му. Можеш ли да ми прибереш багажа и да дойдеш да ме вземеш по-късно?

Очите му бяха пълни с безмълвни думи, думи, които тя се опитваше да отхвърли, ала не можеше. Сърцето ѝ се разтуптя. Разбра смисъла на неговия въпрос — погледът му недвусмислено го изразяваше. Той не ѝ затваряше вратата. Искаше да остане с нея. Желаше я.

Кевин, помисли си тя безпомощно. Моля те, прости ми.

Ръцете му се стегнаха около нейните.

— Моля те, Ранди — гласът му беше тих и дрезгав от желание.

Не можеше да му откаже. Бог да ѝ е на помощ, не можеше.

— Добре — прошепна тя.

Зак се наведе напред и я целуна набързо по устата.

— Ще се видим по-късно.

Видя го как се изправя и тръгва към входа на болницата. Проследи го чак докато се скри зад вратата. Въздъхна уморено и се облегна назад. Чак тогава забеляза, че Дан я наблюдава в огледалото над кормилото.

Не, помисли си тя втрещена. Само това не! Без съмнение Дан бе чул молбата на Зак. Беше си направил и съответните изводи. Почувства срам и съжаление.

— Дан — рече тя безпомощно, — аз...

Шерифът се обърна.

— Не гледай така — обади се той тихо. — Няма защо да се чувстваш виновна.

Искаше ѝ се да мушне юмрук в устата си, да се разреве.

— Аз... Не знам какво да кажа. Не знам как да...

Той поклати глава.

— Недей, Ранди. Ако нещо се е случило между двама ви горе си е ваша работа. Престани да си толкова строга към себе си. Крайно време е да заживееш отново живота си — на лицето му се появи лека усмивка. — Винаги съм те обичал като дъщеря, Ранди. Единственото, което искам, е да си щастлива. Това не се е променило и никога няма да се промени.

Тя почувства, че нещо в гърдите ѝ се стяга. Не заслужаваше неговото разбиране и загриженост. Въпреки това се вкопчи в тях с всичка сила.

Пое плахо дъх.

— Винаги знаеш какво да кажеш, Дан Паркър. Може би тъкмо затова откакто се помня имам особено отношение към теб — тя се наведе напред и го целуна по набръчканата буза. После едва чуто прошепна. — Благодаря ти!

Няколко часа по-късно Ранди седеше в чакалнята на болницата и прелистваше някакво списание. Чакаше Зак. Той беше в стаята на Лари заедно с Пеги. Малко по-рано Пеги и Зак пиха кафе с Ранди в кафенето на партера. Предложиха ѝ да се качи, за да се запознае с Лари, но тя отклони поканата. Не знаеше дали той е готов за това. Не искаше да се натрапва.

Според Пеги, мъжът ѝ се подобрявал бързо. Готвеха се след няколко дни да го транспортират с хеликоптер до някоя болница в Портланд. Щеше да лежи там още известно време и после можеше да се надява на изписване.

Личеше, че Пеги е преживяла кошмарна седмица. Докато говореха, гласът ѝ час по час ставаше дрезгав от сълзите. През първите два дни опасността била петдесет на петдесет. Докато слушаше, Ранди изпитваше съчувствие. Пеги потърси ръката на Зак. И Ранди изведнъж го видя от много различен ъгъл. Като мъж, на когото могат да се облегат... Знаеше това му качество и от личен опит. Беше го запомнила като че ли в друга роля — тази на ловеца. Колко пъти през изминалите дни си бе мислила, че е жесток и упорит?

Не си справедлива, каза си наум. Ако понякога е проявявал грубост, било е наложително. Но той бе държал ръката ѝ. Беше я топил и бранил от нощния мрак. Беше ѝ открил тайните на физическата любов с неподражаема нежност. Дори Кевин едва ли би могъл да го направи по-добре. До този момент успяваше да не мисли за онази нощ в пещерата. Зак не беше виновен за случилото се. Тя помоли да го направи. Мисълта за Зак накара гърдите ѝ приятно да се напрегнат. Спомни си докосването на устните и ръцете, бягащи по цялото ѝ тяло, близостта на кожата му, топлината, с която я изпълваше и довеждаше до екстаз. Чувството беше прекрасно и точно така трябваше да бъде. Крайният акт. Крайната близост... Крайното

предателство. Не можеше да попречи на част от съзнанието си да не изпитва вина, че е изменила на Кевин.

Друг глас обаче ѝ напомняше — Кевин е мъртъв. Загубен е завинаги.

Какво щеше да стане със Зак? Съдбите им се срещнаха, но само тук и сега. Не можеше да си позволи да се сближи с него. Него скоро просто нямаше да го има.

Чуха се стъпки. Ранди вдигна глава и видя на вратата високата фигура на човека, обсебил мислите ѝ.

— Здравсти — тихо каза той.

— Здравсти — Ранди мушна ръце в джобовете на джинсите си. Изпитваше необяснимо притеснение и срам. Зак прокара ръка по наболата си страна. Бавната му смутена усмивка я развълнува.

— Чудя се как ти и Пеги ме търпите до себе си. Не приличам на човек.

В слабините си почувства възела на желанието. Очите му бяха почти прозрачни на фона на тъмната брада. Горното копче на ризата му бе разкопчано и тя съзря здравите мускули на гърдите му. Стори ѝ се прекрасен. Първичен, мъжествен — много сексапилен. Но имаше невероятно уморен вид. Искаше ѝ се да сложи ръката си на лицето му. Да приглади леките бразди отстрани върху напрегнатите му устни.

— Какво чакаме тогава? Вкъщи имам чудесна баня — гласът ѝ прозвуча безгрижно, но с едва доловимо вълнение. — Мисля, че дори бих могла да намеря самообръсначка.

— Ей, ти оплакваш ли се? — изсмя се той тихо, хвана ръката ѝ и я допря до бузата си.

Пръстите ѝ погалиха брадата му. Ниските остри косми приятно бодяха дланта ѝ. В гърдите ѝ се надигна силно — почти болезнено чувство.

— Не — прошепна тя, усещайки как я залива нов прилив от желание.

Очите ѝ потъмняха, той свали ръката ѝ от лицето си и посегна към другата. Бавно вплете пръстите си с нейните. Погледите им се срещнаха. Проникващи. Напрегнати.

— Сигурна ли си?

Вибриращото нетърпение в гласа му я смая. Зак беше висок, силен, самоуверен — неин пълен антипод. Но когато я докосваше,

сякаш силата му се пренасяше в нея. Очите ѝ го гледаха изпитателно. Когато най-сетне проговори, гласът ѝ едва се чуваше.

— А ти?

Пръстите му се стегнаха.

— Да. Да, разбира се.

Повече не ѝ беше нужно. Ранди се усмихна бавно и нежно — той онемя.

— Значи и аз — тихо каза тя.

Зак се чувстваше напълно доволен. Горещият душ и топлата храна — можеше да се закълне, че никога вече няма да ги подценява — го караха отново да се чувства част от човешката раса. Докато Ранди приготвяше обета, той стъкна огъня в голямата каменна камина в дневната. Отначало тя като че ли се притесняваше. Зак имаше добра идея, свързана с присъствието на куфара му в нейната спалня. Но, когато започна безмилостно да я дразни, че ще го храни пак със суха храна, Ранди най-сетне се отпусна.

Ако беше започнала да увърта, да се опитва да игнорира случилото се помежду им в пещерата, нещо в него щеше да се пречупи. Зак не можеше да си обясни как и защо тя бе започнала да означава толкова много за него, но това беше факт. Истинска лудост бе да остане при нея. Даваше си сметка за това. Спомнеше ли си как бе викала Кевин, как го бе сънувала и плакала за него, чувстваше горчивина в устата си.

Тя не беше забравила този мъж. По странен и необясним начин Кевин още я владееше. Въпреки това Ранди бе протегнала ръка към него. Към Зак. Той я бе държал в обятията си през дългата тъмна нощ. С всяко ново докосване бе долавял, че му става все по-невъзможно да я пусне.

Заедно измиха и избърсаха съдовете. След това седнаха пред камината — Зак — на земята с гръб, опрян на дивана. Ранди — сгушена в ръцете му. Чувстваха се толкова удобно, сякаш от години правеха само това. Беше невероятно тихо и спокойно. Само от време на време някоя съчка изпукваше в камината. Зак изпитваше лека вина, че Гарет е толкова далеч от съзнанието му, но дори и тази мисъл не можа да го разтревожи.

— Зак?

По бузата си почувства дъха от шепота на устните ѝ.

— Хм? — той си играеше с кичур коса на нейното рамо.

— Разкажи ми за... там, където живееш.

Зак премигна. Пръстите му се спряха.

— Където живея ли?

— Да. Искам да кажа, имаш ли къща? Или апартамент? — Ранди говореше бързо, сякаш искаше час по-скоро да се освободи от въпросите. — Чудех се как ли изглежда?

Той повдигна вежда.

— Това разпит за финансовото ми положение ли е? — тя го бутна закачливо по гърдите. Той се усмихна. — Преди три години купих една къща. Не е нова, нито пък нещо специално. В по-голямата си част е от дърво и стъкло.

— В града ли е?

— В предградията. Сред природата е, макар и не твърде далеч. Има много борове и един малък поток в самия край на двора. На мен ми харесва — завърши Зак.

— Звучи прекрасно.

Той я погледна с любопитство.

— Е, нямам такава гледка като твоята тук с планини до самия праг. Всъщност с гледката няма да имам проблеми стига да знам, че не трябва...

Тя помръдна толкова рязко, че Зак едва не падна.

— Не ми завиждай — гласът ѝ прозвуча неочаквано остро. — Съвсем не изпитвам възторг, че съм толкова близо до тази планина! Ако можех, бих се махнала. Понякога мечтая да си стегна багажа и да се махна, без дори да се обърна.

Зак се прокле за болката, която неволно бе събудил в душата ѝ. Безсмислените му дрънканици я бяха наранили. Напълно бе забравил, че там, в планината, Ранди бе загубила нейния Кевин.

Протегна внимателно ръка и нежно погали гърба ѝ под фланелката.

— Съжалявам — тихо каза той. — Просто не се сетих... — поколеба се за миг. — Онова, което ми каза за твоя годеник... — Ранди се раздвижи. Притисна колене към гърдите си. Не беше нужно да ѝ

напомня. Ръката му продължаваше да я гали по гърба. — Има обаче нещо, което не разбирам. Щом мразиш всичко тук, защо не се махнеш?

Зак почувства как тя трепна. Разделяха ги само няколко сантиметра, но с всяка изминала минута разстоянието се увеличаваше. Тя обърна настрани главата си.

— Не е толкова лесно.

Той я гледаше настойчиво. Нейното отдръпване не го разубеждаваше, напротив.

— Всичко зависи от теб.

Ранди рязко обърна глава.

— Лесно е да се каже — сопна се тя. — Не мога да се чувствам като беглец! Просто не знаеш...

— Така е — прекъсна я той, — не знам! Защо не ми кажеш?

Зак я обърна към себе си, за да може да я гледа в очите. Тя срещна настойчивия му поглед, без дори да трепне. С напълно безизразно лице.

— Кажи ми — тихо прошепна той и стисна ръката ѝ. — Какво те задържа тук? Магазинът ли? Би могла да го продадеш или да го дадеш под аренда.

Тишината ставаше все по-напрегната. Ранди го гледаше с тъмни измъчени очи.

— Моля те, недей — прошепна тя. — Остави нещата такива, каквито са.

Гласът ѝ бе развълнуван.

Зак отпусна ръце. Въздъхна, опитвайки се да надмогне своето безсилие. Ако продължаваше да я убеждава, Ранди само щеше да се затваря все повече и повече в себе си. Тя се изправи и той не каза нищо. Загледа се в играещите пламъци на огъня. Знаеше, че ако я погледне, няма да може да прикрие горчивината и болката си.

Ранди дълго не помръдна, впила очи в гърба му, в силните рамене. Искеше да му каже толкова много. Но как да обясни, че сама не познава достатъчно себе си? Че таи всичко дълбоко в душата си? Беше сигурна, че ако сподели нещо със Зак, независимо какво, той ще намери начин да я утеши. Имаше чувството, че само ако я докосне, тя ще избухне в сълзи и няма да може никога да ги спре.

Стоеше и се бореше със себе си. Със себе си и с него.

— Защо не си легнеш? — попита я, без да обръща глава, Зак. — И аз идвам след малко.

Неочакваната му кротост и примиреност я удивиха. Ранди се обърна и излезе от стаята, сигурна, че би умряла от срам, ако се наложи да остане още дори минутка.

Зак затвори очи. Разбираше, че я е наранил. Но и тя го бе наранила. Искаше му се да вярва, че Ранди ще се отпусне, ще му се довери. Знаеше, че за да стане това, е нужно време.

А те имаха всичко друго, само не и време.

Зак потърка уморено врата си. Чувстваше изтощението от деня и напрежението на нощта. С чувство на неизбежност той стана, угаси лампите и тръгна към спалнята на Ранди. Как, по дяволите, би могъл да се държи като че ли нищо не се е случило? Може би най-добре и за двамата щеше да бъде, ако преспи на дивана. Под вратата обаче се виждаше светлина. Той я откряна и спря на прага.

Ранди с нищо не показа, че го е чула. Седеше пред тоалетната масичка напълно облечена. Очите ѝ бяха затворени. Главата — сведена напред. С едната си ръка се държеше за гърдата. Пълната непроницаемост на нейната поза го смая. Зак прекрачи през стаята и сложи ръце на раменете ѝ. Тя бавно повдигна глава, сякаш боейки се от онова, което ще съзре в огледалото. Там, върху стъклото, погледите им се срещнаха.

Пълната безперспективност, изписана на лицето ѝ, го смая. Приличаше на загубило се момиченце. Без да се колебае, Зак я завъртя и обърна към себе си. Повдигна с пръст брадичката ѝ, за да може да го гледа в очите.

— Добре ли си?

Ранди кимна. Опитваше се без успех да преглътне заседналата в гърлото ѝ бучка. Зак погледна ръката ѝ. Тя все още стоеше на гърдите ѝ.

— Какво стискаш там? — попита той любопитно.

Тя прехапа устна и отмести поглед. Има почти гузен вид, констатира намръщено Зак. Леко се усмихна.

— Е? — подкани я той.

Пръстите ѝ бавно се разтвориха и тя показа дланта си. Усмивката на Зак се стопи. В дланта ѝ имаше малка електрическа крушка.

— Ранди — той внимателно я взе и я остави на масичката. Заговори тихо, нежно, но категорично. — Скъпа, това не ти трябва. Нали съм тук.

Така е, помисли си тя. Но в констатацията ѝ нямаше нищо успокоително. Напротив — усети единствено как я обхваща тревога. Но докога? Скоро ще си тръгне, мислеше Ранди.

Зак, изкреця тя мислено. Какво ще правя, като си отидеш?

С ням вик тя се хвърли към него. Неговите силни ръце я обгърнаха и привлякоха към топлото му тяло. Тя се притисна безмълвна, приемайки сигурността на ръцете му.

От тази гледка сърцето на Зак се сви. Държеше я в обятията си. Галеше я и докосваше с устни копнинената коса на челото ѝ. Най-после мушна пръсти в косата ѝ и подръпна леко главата ѝ назад. Част от напрежението бе изчезнало от лицето на Ранди. Устните ѝ обаче все още потрепваха едва доловимо. Зак знаеше само един начин да спре това треперене.

Бавно наведе глава. Тя отвърна на целувката му — отначало плахо, после — с нарастващ плам. Ръцете ѝ се увиха около рамото му и Ранди се притисна отчаяно. Почувства неудържимата ѝ, почти дива жажда... Потребността ѝ да гали и да бъде галена. По свой начин Зак изпитваше същото преливащо желание. Още там в пещерата го измъчваше едно съмнение. Дали не мисли за Кевин, дали не копнее за него, когато той — Зак, я целува? Когато се люби с него? Тази мисъл не му даваше мира. Изгаряше от желание Ранди да вижда неговото лице, а не лицето на Кевин. Копнееше да я чуе да извика неговото име в треската на акта. Желанието му беше дълбоко и неудържимо.

Ръцете му се плъзнаха под ризата ѝ — търсеха копнинения допир на кожата ѝ.

— Отвори очи, скъпа — дрезгавият му глас издаваше огромното усилие, с което се владееше. — Отвори очи и ме погледни.

Клепачите ѝ се повдигнаха. Очите ѝ се разшириха. Зак разбра, че огромното му вълнение не ѝ бе убягнало. Ранди не се обърна. Пръстите му се зареяха в косата ѝ. Целуваше я с отворени очи и виждаше как желанието прогонва сенките от лицето ѝ. Целуваше я пак и пак, езикът му се впускаше все по-надълбоко — останаха без дъх. Кръвта му бушуваше. Зак я вдигна и я постави в люлката на своите бедра.

В бързината, докато я събличаше, едно от копчетата на ризата ѝ отхвъркна настрани. Когато се строполиха на кревата, и двамата трепереха. Нейната реакция го подлудяваше. Ласките на ръцете му просто я съживяваха. Зак улавяше с устни кратките ѝ стонове. Докосването на ръцете му я караше да забрави всичко. Виеше ѝ се свят, едва дишаше. Цялото ѝ същество се стремеше към Зак, към целувките по гърдите ѝ, към пръстите между бедрата ѝ, довеждащи я почти до лудост. Зак я облада.

Този път преживяването бе дори по-страхотно от преди. Тялото ѝ се изви на дъга. Не ѝ беше нужно подканяне — тя преплете краката си в неговите, търсейки ритъма, който да издигне него и нея до небесата. Когато спазмите на оргазма я отхвърлиха встрани, тя уви ръце около врата му и се вкопчи с всичките си сили — не искаше да загуби това безценно, проникващо щастие. Ръцете му върху бедрата ѝ се стегнаха. Последно движение и двамата политнаха над рая.

Той дълго лежа с лице върху рамото ѝ. Тя слушаше как сърцата им бият едно до друго. Чудесно беше да лежи така до него. Чувстваше се защитена и спокойна — нищо и никой не можеше да я нарани отново. Пръстите ѝ браздяха тъмнорусата му коса и чувстваха как сковаността бавно напуска тялото му.

— Зак — прошепна тя. — О, Зак, аз... — искаше ѝ се да му каже какво чувства, но не намираше точните думи.

Той бавно повдигна глава. Пръстите му прибраха косите от пламналите ѝ страни. Започна да целува шията ѝ, брадичката и чак тогава устните. Припряността бе изчезнала от целувките му. Вместо това в тях имаше толкова нежност, че Ранди направо се разтапяше. Зак разбра — той винаги се бе стремил към това, към този миг, към тази жена. Съвършенството щеше да бъде постигнато, стига тя да бъдеше негова.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващата сутрин Ранди прекара в магазина с Чък. Както и предполагаше, всичко беше наред. Жегна я чувството за вина, когато Чък отвори счетоводните книги на бюрото ѝ. Спомни си думите на Зак от предната нощ. Чък беше чудесен търговец и управител. Справяше се с магазина отлично и без нейна помощ.

Късно след обяд дъждът престана. Скоро след това небето се изясни. Несъмнено снегът по високите части на планината също бе спрял. Затова Ранди започна приготвянията за следващия преход. Знаеше, че щом времето се оправи, Зак ще иска да поднови издирването на Гарет.

Сутринта я остави пред магазина и продължи с колата до болницата, за да види Лари. Около обяд ѝ позвъни от канцеларията на Дан, но се видяха чак вечерта. Докато вечеряха, настроението му бе мрачно. Мълчеше почти непрекъснато и Ранди реши да започне тя първа.

— В колко часа смяташ да тръгнеш утре заран? — рече тихо.

Очите му блеснаха. Гледаше я изумен, с чаша във въздуха. Бавно остави чашата на масата.

— Как разбра?

Тя леко се усмихна.

— Няма да оставиш Гарет да се измъкне. Това ми беше ясно от самото начало.

Зак я погледна бавно и замислено.

— Обвиняваш ли ме?

— Не — отвърна тя след кратко колебание. — Само че бих предпочела да не го правиш.

Грабна чиниите и ги отнесе на мивката.

Зак я гледаше безмълвно. Имаше моменти, когато Ранди не можеше да скрие какво ѝ е на душата. А друг път, колкото и да се мъчеше, Зак не разбираше нищо. Така беше и сега. Искеше му се да проумее какво влага тази жена в думите си. Да повярва, че е загрижена

за него... Просто не смееше. Въпреки случилото се предишната вечер, не беше сигурен дали той не е само едно допълнение в нейния живот.

Ранди се обърна. Зак я гледаше вторачено. В очите му прочете вълнение, което ѝ бе трудно да разгадае. Или може би не искаше.

— Би ли тръгнал, ако те помоля да останеш? — прошепна едва чуто тя.

Зак вдигна очи и въздъхна.

— Налага се. Това ми е работата.

Ранди изтри ръцете си и застана пред него. Погледът ѝ загатваше плахо обвинение.

— Не е само това.

— Права си — бавно отвърна той. — Наистина си права.

Някакво непознато чувство я стисна за гърлото. И жена му ли бе изпитвала същото?

— Твоята работа — плахо попита тя... — винаги ли е толкова опасна?

— Много рядко — отвърна Зак. — В повечето случаи е съвсем обикновена.

— Но нали вече са те прострелвали веднъж?

Смехът му прозвуча малко пресилено.

— Два пъти на едно и също място не пада гръм. Надявам се този малшанс да не се повтори.

— Не, не говори така. Дори не си го помисляй!

Нейната разпаленост го изненада. Той стана и прегърна стегнатото ѝ тяло.

— Ей — нежно каза той, — всичко ще бъде тип-топ. Ще видиш. Няма да позволя да ти се случи нищо лошо.

— Не се тревожа за себе си! Аз... изпитвах такова чувство първия път — гласът ѝ леко трепереше.

Той повдигна лицето ѝ.

— Какво чувство?

Тя пое дълбоко дъх.

— Че ще се случи нещо ужасно там горе. Знам, че звучи идиотски, но ти си прав... Имахме късмет. Ами ако стане нещо? Ако...?

Точно в този момент иззвъня телефонът. Ранди се поколеба — почувства някакъв страх. Зак пристъпи и вдигна слушалката.

Търсеха него. Кой знае защо Ранди не се изненада особено. Разговорът беше къс. Докато чакаше, Ранди усети, че я обзема усещането за някаква обреченост. Сякаш най-лошите й предчувствия току-що се бяха материализирали. Когато Зак затвори телефона, по лицето му бе изписано вълнение.

— Дан иска да отидем незабавно при него — той я хвана за ръката и бързо тръгна към вратата. — Има новини за Гарет.

По пътя Ранди се молеше Мариан да не си е вкъщи. Вярваше, че Дан няма да я вкара в някаква сложна ситуация. Затова и се реши да напусне домашния си уют.

Слава Богу, излезе права. Дан ги посрещна на предната тераса и каза на Зак, че жена му я няма. Ранди разбра, че думите му всъщност са предназначени за нея. Въпреки това й бе нужна много сила, за да пристъпи отново прага на този дом. Не беше идвала след нещастieto с Кевин.

Тук нямаше промени. Всичко изглеждаше толкова познато, че й идеше да закрепчи от болка и яд. Диванът в ъгъла бе все така отрупан с разноцветни възглавнички. Колко часове бяха прекарвали там в игри и смях? Погледът й се плъзна към плота над камината. Едва не падна. Снимката на Кевин от завършването на колежа все така стоеше на челно място.

Дан ги поведе към кухнята. Ранди едва движеше краката си.

Зак закрачи из стаята. Благодарение на неговото присъствие можа да се концентрира и успокои.

Старият шериф сложи на масата някакъв внушителен документ и кимна на Зак.

— Един от моите хора току-що го донесе. Ловец на име Лес Картър днес се прибрал и видял снимката на Гарет във вестника. Миналата нощ спал на палатка и при него нахълтал някакъв мъж, който го изгонил със заплахи. Картър явно се уплашил. Решил да си вдига багажа и да се прибира.

Очите на Зак блестяха.

— Гарет?

— Описанието съвпада. Картър е деветдесет процента сигурен, че е бил той.

— Това става снощи така ли?

Дан кимна.

— Къде?

Старият шериф мълчеше. Погледът му спря на Ранди. Зак присви очи. Между тях ставаше нещо. Изведнъж атмосферата в стаята се изпълни с напрежение. Този път проговори Ранди.

— Къде, Дан? Къде е станало? — макар и тих, гласът ѝ изразяваше непоколебима воля.

Сякаш мина цяла вечност, докато Дан отговори.

— При запустялата златна мина на Маунт Хоуп — тихо отрони той.

Двамата безмълвно размениха погледи. Зак не разбираше какво значение има името на върха, който споменаха. Каквото и скрито значение да се съдържаше в него обаче, то явно означаваше много за Ранди. Тя не бе в състояние да прикрие това. Ръцете ѝ, макар и на масата, съвсем не бяха спокойни. Зак усети почти физически тревогата ѝ.

Тогава си спомни, че Кевин бе умрял на Маунт Хоуп.

Обзе го нерешителност. Как щеше да помоли Ранди да се върне там? Там, където я дебнеше старата сърдечна болка? Вече го бе направила веднъж. Зак бе видял с очите си резултата. А дори не стигнаха Маунт Хоуп. Друг избор обаче нямаше. Единствено този... И можеше да се окаже фатален за цял живот.

Настъпи тишина. Изглежда никой не знаеше нито какво да каже, нито какво да направи. От Зак зависеше да хване конците и да ги дръпне. Той обаче се чувстваше почти вдървен.

— Не можем да си позволим никаква грешка — гласът му най-сетне наруши дългата тишина. — Трябва да държим под око всички бази в случай, че Гарет тръгне обратно към пещерата, където са провизиите му...

Погледна към Дан.

— Възможно ли е да отиде там някой, който да го посрещне в случай, че се появи?

— Един от моите хора търси доброволци — Дан замълча.

— Ако пратим хеликоптер, това би означавало да се откриеш за Гарет, от което следва, че е най-добре да се качиш пеша...

Шерифът се намръщи.

— Аз лично ще съм много по-спокоен, ако ми позволиш да организирам хайка.

— Многого хора ще изплашат Гарет — прецени Зак. — Ако е разбрал, че сме го преследвали, може да е решил, че сме се отказали. Хукне ли цялото кралско войнство, той ще изчезне, преди да сме се появили. Много по-лесно ще бъде да го изненадаме.

— Искам да вземеш поне двама души. Не повече.

Зак погледна решителното му лице и бързо каза.

— Един човек, освен мен и Ранди — после се облегна и зачака.

Дан го гледаше внимателно.

— Няма да промениш решението си, така ли?

Ранди наблюдаваше разговора им, без да помръдва. Първоначалното ѝ вълнение бе изчезнало. Изненадващо дори за самата нея, се чувстваше спокойна и съсредоточена.

— Зак е прав — обади се тихо тя.

После посегна към молива и простряната върху масата релефна карта:

— Многого хора горе ще елиминират изненадата. Но ако минем по западния склон, над мината има един дял — тя загради някаква точка... — където бихме могли да се прикрием.

— Това ли имаш предвид? — посочи една линия на картата Зак.

— Да.

— Вижда ми се доста разумно — бавно каза Дан.

— Значи така и ще направим — Зак погледна и двамата.

— Предлагам да тръгнем утре призори...

Задната врата се отвори и някой влезе в стаята. Три чифта изненадани очи се насочиха натам. Мариан замръзна на място.

— Извинявайте — прошепна тя. — Не знаех, че не си сам, Дан.

Погледът ѝ се плъзна отвъд съпруга ѝ, към крехката фигура, седнала до масата.

Мариан зяпна от учудване. Въздухът в стаята сякаш се наелектризира. Ранди замръзна. Стомахът ѝ се сви на топка.

Като през мъгла чу гласа на Дан:

— Мариан — спокойно се обади той. — Знам какво ще кажеш, но тук сме по работа.

— Работа! — просъска Мариан с очи, вперени в Ранди. — Не ме интересува.

Дан пристъпи към жена си.

— Влез, моля те, в стаята си. Ще свършим след малко.

Ранди се почувства оплетена в невидима паяжина. Искаше ѝ се да отмести поглед от Мариан и да тича, докато отмалее, но не можеше да го направи. Изведнъж пред очите ѝ изникна Кевин, треперещ от студ... Мариан бутна ръката на Дан и посочи Ранди.

— Не, няма да изляза, тъй да знаеш! Това е моята къща и няма да търпя тук тази кучка! Заклех се в деня, когато погребяхме нашия син, че няма да ѝ простя. Защо си я домъкнал тук!?

Зак скочи толкова рязко, че столът му се прекатури.

— Чакайте един момент — разпалено рече той. — Това може да е вашата къща, но нямате право да наричате Ранди...

— Недей, Зак — умолително извика Ранди и го стисна за ръката. — Моля те, тя и без това е достатъчно съсипана, недей и ти.

Зак отвори уста, но Дан вече държеше Мариан за ръка и я теглеше към вратата.

— Зак, по-добре тръгвайте веднага. Ще се видим утре сутринта — той викаше, за да заглуши крясъците на Мариан.

— Как можа да го направиш! Да я доведеш тук! Заради нея синът ни е мъртъв! Тя го завлече в онази проклета планина, за да не се върне никога вече. Тя го уби. Уби нашия Кевин!

В съзнанието на Зак името отекна като ехо — Кевин... Кевин.

Изведнъж му просветна. Беше толкова ясно, че недоумяваше как не се е сетил досега. Неуловимата връзка между Дан и Ранди, напиралните полутонове, които бе доловил, когато тримата се срещнаха с Мариан в кабинета на Дан в деня на неговото пристигане. Старият шериф дори му бе казал, че Ранди е спряла да се занимава с туризъм, защото била загубила много близък човек.

Този човек беше Кевин — синът на Дан Паркър.

Зак нямаше спомен как са напуснали къщата на Дан и как са се прибрали у Ранди. Тя се държеше като зомби — не вдигаше поглед и мълчеше. Погледна го, едва когато я улови за ръка и я изведе от колата. Той свали палтото ѝ и запали лампата в хола. Неподвижността ѝ го влудяваше. Би трябвало да е бясна от яд и отвращение. Най-малкото да е потресена от подлостта и злобата на Мариан. Защо не даваше воля на чувствата си, каквито и да бяха те? В този момент дори сълзите биха помогнали.

Взе лицето ѝ в ръцете си и я накара да го погледне.

— Недей да мълчиш, Ранди.

Тя преглътна. По бледото ѝ лице пробяга сянка на празнота и устните ѝ се стиснаха. Зак разбра, че Ранди се бори, но не можеше с нищо да ѝ помогне.

Точно когато реши, че повече не е в състояние да понася ужасното напрежение, жената затвори очи и протегна ръцете си към него. Обви кръста му и се притисна с всичка сила. Гласът ѝ прозвуча приглушено.

— Аз... Не знам откъде да започна — заекна тя.

Зак приближи до дивана и двамата седнаха. Ранди посегна безпомощно за ръката му. Жестът ѝ беше трогателен и мил. Той нежно приглади косата зад ухото ѝ.

— Разкажи ми за Кевин — тихо помоли Зак. — Син е на Дан, така ли?

— Да, на Дан и Мариан — гласът на Ранди пресекна за миг.

Зак отбеляза колко е силна волята ѝ. А същевременно беше толкова уязвима.

— Живеехме в съседна къща до тях — продължи тя. — Кевин беше само няколко месеца по-голям от мен. Израснахме заедно. Цялото ми детство е свързано с него. Мисля, че и двамата знаехме, че един ден ще се оженим.

Зак доближи лицето ѝ до своето.

— Но той никога не те е докоснал — едва чуто промълви. — Защо, Ранди?

Лицето ѝ почервения.

— Аз... И двамата мислехме, че не е редно — обясни задъхано тя. — Нямахме да мога да погледна Дан и Мариан в очите. Мисля, че и Кевин чувстваше същото към моите родители. По-късно решихме да отложим за известно време брака. Той искаше да става лекар. Първо трябваше да завърши колеж, после медицинския факултет. Отсъстваше почти през цялата година — Ранди затвори очи. — Не беше лесно да живеем разделени. Но и аз се захванах с магазина. Баща ми ми го остави, преди да заминат за Аризона. С Кевин бяхме прекарвали толкова много време заедно. Мислехме си, че ни предстои още повече.

Копнежът в гласа ѝ го прониза като с нож. Чувството му от последните няколко дни, че тази жена е с него, бе нарушено. Жегна го

съмнение. Дали не съжаляваше, че именно той бе първият ѝ мъж, а не Кевин? Искаше да я попита. Но ако се надяваше Ранди някога да стане негова, трябваше да лекува раните ѝ, не да ги възпламенява.

Усети как го полазиха мравки. Спомни си думите „Маунт Хоуп“.

— Кевин си дойде един уикенд през септември. Беше ходил няколко пъти из планината с мен, но не беше толкова запален. Най-малкото — нямаше толкова време. Онази събота специално искаше да го заведе до златната мина. Времето изглеждаше чудесно. Почти през целия път нагоре бяхме по блузи.

Ръката ѝ все така държеше неговата. Пръстите ѝ бяха побелели от силното стискане. Чувстваше как цялото ѝ тяло е напрегнато. Гласът ѝ едва се чуваше.

— Докато обикаляхме из мината, Кевин падна и си изкълчи глезена. Едва вървеше. Искях да сляза да търся помощ, но той настоя да остана, каза, че ще се справи. Само че... не се справи. Докато разбере, че трудно ще слезе до долу, мина много време, вече беше невъзможно да го оставя сам.

Ръката на Зак се плъзна по облегалката на дивана. Наклони главата ѝ към рамото си.

— Бяла смърт ли? — попита той тихо.

Тя кимна немощно.

— В началото на септември много рядко вали сняг, но аз все пак мислех, че съм подготвена. За всеки случай. Имахме палатка, храна, вода и спални чували. Беше ужасно, Зак. По-ужасно нещо не бих могла да си представя. От снега и вятъра на сутринта палатката бе почти затрупана. Трябваше да се приютим в дупка в снега.

Гласът ѝ зазвуча още по-измъчено.

— Мислех, че бурята никога няма да утихне. Направих опит да тръгна да търся помощ за Кевин, но направо не виждах кое е дясно и кое ляво, къде е небето и къде — земята. Имах късмет, че въобще можах да намеря обратния път. Господи, беше толкова студено, толкова тъмно! Загубих представа за време. Не знаех ден ли е или нощ.

Зак почувства как от вълнение в гърлото му засяда бучка. Прегърна я по-силно. Болката ѝ сякаш преливаше в него.

— Бурята продължи три дни. Спасителният отряд беше доволен, защото ни откри почти веднага след началото на издирването. Но то бе

започнало прекалено късно — гласът ѝ пресекна. — Кевин беше мъртъв.

Зак почувства как го обхваща вътрешно спокойствие.

— И Мариан Паркър обвинява теб. Понеже Кевин умря, а ти оживя.

Тя стисна клепачи. Друг отговор не му трябваше. Обзе го силна омраза към Мариан Паркър. Думите му сякаш изпревариха съзнанието му.

— Днес у Дан, защо ѝ позволи да се държи така с теб? Защо не я постави на мястото ѝ, Ранди? Просто седеше и мълчеше — той говореше ядосано. — Знам, че имаш сили за много повече. Защо не ѝ отвърна?

За миг тя остана като вцепенена. Неговият гняв направо я смая.

— Разбирам какво си мислиш — прошепна тя. — Мариан ме напада от обич. Защото е уязвена. Загуби единствения си син, Зак, единствения си син.

Зак гневно скочи. Без да си дава сметка, дръпна Ранди и я принуди да стане.

— Същото се отнася и за Дан. Само че той не пуска отровни стрели по теб! Нищо чудно, че още се боиш от тъмното. Не можеш да забравиш смъртта на Кевин, защото Мариан не те оставя на мира!

— Ти не разбираш — настоя Ранди. — Ако не бях завела Кевин на Маунт Хоуп, той щеше да е още жив.

— Това не се знае! — възрази Зак. — Оттогава можеха да се случат много неща. Катастрофа с кола, със самолет. Всичко е възможно!

Ранди клатеше глава. Чувството за самообвинение отдавна бе станало непоклатимо в нея. Обзе го песимизъм, по-силен от гнева му.

— Виждаш ли? — тонът ѝ беше глух. — Опасността не беше в Гарет. Ти се оказа прав по отношение на мен. Аз знам какво правя. Но кажи ми, имаше ли чувството, че държиш живота в собствените си ръце, когато се остави да те вода нагоре в планината? Ти тръгна с уби...

— Не! Не! — чу се отчаяният му вик. Ръцете му я хванаха за раменете. Устните му спряха думите ѝ. Прегръдката му бе почти жестока, навяваща отчаяние.

С тих стон той зарови ръка в косата ѝ и наведе главата ѝ назад. Не знаеше, че може да се чувства толкова безпомощен.

— Не се съсипвай — умолително каза Зак. — Не съсипвай и мен. Ти не си виновна за смъртта на Кевин. Престани да се самообвиняваш. Забрави идиотските внушения на Мариан. Било е нещастен случай. Настръхва ми косата, като си помисля, че същото е можело да стане и с теб.

Зак се тресеше. Тя — също. Той я притисна отново, почти не съзнавайки какво прави. Мускулите ѝ омекнаха и Ранди се отпусна върху него. Опитваше се да превъзмогне силната съпротива на съзнанието си. Нямахше сълзи. Господи, как му се искаше тя да заплаче! Изведнъж Ранди се вкопчи в него с почти същото отчаяние и сила.

Зак затвори очи и с мъка произнесе:

— Ако в началото знаех какво ще ти коства всичко това, нямахше да ти позволя да стъпиш в планината — изпитваше ужасното чувство, че се раздвоява. — Сега Гарет е на Маунт Хоуп. Как бих могъл да те помоля да тръгнеш с мен утре?

Ръцете ѝ се притиснаха към гърдите му. Зак повдигна лицето ѝ — знаеше, че всичките ѝ чувства са изписани на него. Тя нямахше никакво желание да се връща на върха. Същевременно се страхуваше, че със Зак ще се случи нещо ужасно, ако не го придружи. Може би най-малко тя беше човекът, който можеше да го опази, но трябваше да се опита. На всяка цена! Огледа строгите му черти.

— Страх ме е — призна тя, спирайки поглед на силната му мускулеста шия. — Но ако не възразяваш, бих искала да съм с теб утре.

Зак възкликна нетърпеливо.

— Разбира се, че искам да си с мен! Но аз също се боя. Не ми се ще да ставаш жертва на нищо и на никого. Независимо дали то е в миналото, или в сегашното — той повдигна лицето ѝ. — Аз ти вярвам, Ранди.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Вярвам ти, Ранди. Чак сега си даде сметка, че отдавна копнее да чуе тези думи от устата му. Да можеше от това да ѝ олекне. Напротив, думите му събудиха нов, много по-дълбок страх от всякога. И Кевин ѝ беше вярвал. Кевин бе умрял с вяра в нея.

Как щеше да живее, ако нещо се случеше и със Зак?

Точно в този момент Дан Паркър извади малък куфар от дрешника и го остави на леглото. Ключалките изщракаха силно в тишината на стаята.

Лекият шум зад вратата го предупреди, че там е Мариан. Без да поглежда към нея, той започна да крачи от гардероба до леглото и обратно. Далеч в съзнанието си разбираше, че по този начин я изолира. Така бе постъпвала и тя през последните три години.

— Дан — пристъпи плахо тя. — Дан, какво правиш?

Мислите му бяха цинични като никога. Тя не крещеше, нито ругаеше. Може би трябваше да ѝ е благодарен. Ситуацията е идиотска, безчувствено помисли той.

— Събирам си багажа — каза с равен глас и продължи заниманието си.

— Събираш си багажа? — като ехо повтори тя. — Но защо?

— Защо? Защото ще спя в кабинета си. Утре изпращаме група до Маунт Хоуп за онзи престъпник, Джон Гарет. Аз също тръгвам.

Лицето на Мариан побеля.

— Затова ли бяха тук онзи съдия и Ранди? Защо не ми каза, че и ти ще ходиш?

— Сега го реших.

— Но това е опасно! А Маунт Хоуп е... Дан, как можеш да постъпиш така?

Той изкриви горчиво устни.

— А Ранди и Зак Корбет? Те също поемат риск, дори по-голям. Предполагам, да мислиш за тях, най-вече за Ранди, е твърде много за теб — ключалките се затвориха. — Когато всичко приключи, ще дойда да си взема останалите дрехи и ще си потърся квартира.

Тя го гледаше с разширени очи.

— Напускаш ли ме? — не можеше да повярва.

— Да.

— Защо? — извика Мариан. — Защо постъпваш така? За Бога, Дан, захвърляш почти четирийсет години брачен живот.

— Не съм казал такова нещо — гласът му беше остър. Обидата в очите ѝ го пронизваше. — Трябва ми време, искам да си помисля. Ще

ми се да остана сам.

— Трябва ти време далеч от мен. Това ли искаш да кажеш? — тя се отпусна в стола до вратата. — Заради това, което стана снощи, нали? Защото изгървах нервите си? Съжалявам. Не исках да те излагам пред...

— Мариан — тихо се намеси той, — тази нощ мислих за доста неща, само не за някакво си засрамване. Ако някой трябва да изпитва срам, това си ти, не аз.

Тя наведе очи — не издържа на вперения му поглед. Стисна ръцете си в скута.

— Просто не разбирам как би могъл да постъпиш така, Дан. Цял живот сме заедно. Мислех, че ме обичаш.

— Обичам те, Мариан. Точно затова останах при теб последните три години. Надявах се, че един ден ще разбереш какво причиняваш на себе си, на мен... — той замълча за миг. — И на Ранди — като чу това име, очите ѝ проблеснаха от гняв. Дан я прекъсна спокойно. — Когато Кевин умря — той изговаряше отчетливо думите, — аз загубих единствения си син. Това бе удар за мен, както и за теб. Тогава си казах, остана ми Мариан. Все още си принадлежим — Дан поклати глава. — Ти обаче виждаше нещата по друг начин. Започна да избягваш приятелките си. Когато се отдръпна и от мен, не ми беше лесно. Опитах се да те заведа при адвокат, за да се оправим. Ти все отказваше. Понякога си мислех... — той избърса търкулналата се по бузата му сълза, — освен Кевин, за нея не съществува никой друг. И понеже Кевин вече го няма, аз просто съм във от играта. Ти стовари на гърба на Ранди ужасна вина, Мариан, и с времето продължаваш да я задълбочаваш. Нима си доволна от това? Нима то те прави щастлива? Ти просто не искаш да се освободиш от Кевин. Не позволяваш и на нея да се освободи.

Лицето на Мариан беше посивяло.

— Дан, като те слушам, всичко изглежда толкова...

— Грозно? Точно така е — гласът му стана груб. — При това не ти казвам нищо ново. Този разговор сме го водили хиляди пъти. Винаги без резултат. Не се надявам на промяна — старият шериф гледа един дълъг миг лицето ѝ. — Не искаш да си дадеш сметка какво причиняваш на това момиче, Мариан. Жената, за която се ожених,

никога не би могла да постъпва толкова жестоко — Дан вдигна куфара и тръгна към вратата.

— Дан! — вкопчи се в ръкава му Мариан. — Какво ще стане с нас?

Гласът ѝ прозвуча сподавено. За миг в очите му проблесна надежда.

— Бих искал да мога да кажа, че всичко зависи от теб — той въздъхна тежко, — но в момента нищо не знам, Мариан. Просто не знам.

Вратата се отвори и затвори зад гърба му без звук.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Дан ги чакаше на паркинга.

Когато каза, че възнамерява да тръгне с тях, Ранди скочи като ужилена. Спори с него, умолява го, шмекерува, но старият шериф си остана непреклонен.

Най-сетне Зак я дръпна встрани. Стояха в синкавата светлина на утрото. Той сложи ръка на рамото ѝ.

— И на мен не ми харесва това — тихо рече той. — Но преди да предприемем каквото и да било, искам да те попитам нещо. Какво ще кажеш, ако предложи ти да останеш тук?

Ранди потръпна.

— Не бих го понесла — призна си тя. — Да чакам, да гадая, да съм в неведение. Точно това се опитвах да ти кажа снощи. Въпреки чувствата ми към Маунт Хоуп, оставането тук за мен ще е по-лошо, отколкото ако съм горе.

— Мисля — тихо каза Зак, — че така се чувства и Дан.

Ранди прехапа устни.

— Знам, че си прав — призна тя, — но ако Дан е с нас, ще се тревожа още повече.

— Така е — той я гледаше сериозен. — Бих искал да мога да те уверя, че шерифът ще се справи с всякакви трудности. Де да бях в състояние да кажа същото и за себе си — Зак се усмихна леко. — Но се съмнявам, че въобще съществуват хора напълно сигурни в себе си.

Ранди почувства как думите му неочаквано я жегват — подобни неща се въртяха и в нейната глава. Сякаш нечий юмрук се бе стоварил в самото ѝ сърце. След смъртта на Кевин не бе разчитала на никого, дори на родителите си. Единственото, което ѝ оставаше, бе да заключи чувствата и душата си в един студен склад.

Когато срещна Зак обаче, ледът в сърцето ѝ започна да се топи. Отначало я накара да се държи непохватно, после сърдито и в постоянна отбрана. Но първите признаци бяха на лице. Също като при измръзване, процесът на затопляне бе болезнен. Обичаше ли Зак? О,

Господи, само това не! Не биваше. Той много скоро щеше да си замине.

Палецът му леко погали скулата ѝ.

— Следващите няколко дни няма да са лесни за нас. Не ни остава друго, освен да се надяваме на щастлив изход.

Щастлив изход. Колко просто звучеше. Ранди се страхуваше дори да се надява. Но не смееше и да не се надява.

През целия ден тримата навлизаха все по-навътре в планината. Въздухът беше кристален и студен, небето — ясно, синьо, осеяно с бухнали облаци. Слънчевите лъчи грееха, но не топлеха. По дърветата имаше навят сняг. Приличаха на някакви призрачни фигури. От време на време Ранди се изпълваше с възхищение от заобикалящата ги природа, но гледаше да не дава израз на това. Пред очите ѝ се извисяваше Маунт Хоуп, покрит с дебел сняг. С всяка измината стъпка се доближаваха все повече до върха.

През целия ден между тримата цареше напрегнато мълчание. Никой не желаше формални разговори. Спряха само веднъж да разгледат някакви стъпки в снега. Бяха на животно, най-вероятно елен.

Късно следобед стигнаха малко закътано място на склона на планината. Дан имаше изморен вид, макар да не го признаваше. Ранди реши да обяви край на прехода. Погледна към Зак, сякаш очакваше възражения. Той само кимна и свали самара на земята. Скоро палатката бе опъната и на примуса къкреше тенджерка с консервирана яхния.

— Колко време ще ни трябва, за да стигнем хребета над мината?
— наруши тишината, в която се хранеха, Зак.

Ранди неволно вдигна очи към небето. Сякаш по зла прищявка на съдбата вечерните лъчи на слънцето се прокрадваха през облациите. Върхът блестеше в златно розови оттенъци.

Апетитът ѝ изчезна — Ранди остави металната чиния на скалата, върху която седеше.

— На хребета ще сме утре рано следобед — отговори тя, без да гледа към Зак.

Дан замислено потърка брадата си.

— Може би утре вечер трябва да направим бивак там и да се промъкнем до мината призори на другия ден.

Зак кимна.

— Смятам, че това е разумно — той взе в ръка пушката и погледна към Ранди. — Знаеш, че Гарет е въоръжен. Няма да те е страх да използваш това, ако се наложи, нали?

Ранди изпита странно желание да се изсмее истерично. Познаваше добре огнестрелните оръжия и те не я плашеха. Наистина ли Зак си мислеше, че една пушка би могла да защити, както нея, така и тях, от опасностите в планината?

Още когато чу за бягството на Гарет, започна да я преследва натрапчивото усещане, че в планината ще се случи нещо ужасно. Когато се прибраха със Зак от първото изкачване, си помисли, че се е заблудила. Сега това чувство бе по-остро и силно от всякога.

Някой щеше да остане тук завинаги. Имаше усещането, че участва в игра на живот и смърт, нещо като руска рулетка. Кой от тях? Тя, Зак, Дан или Гарет?

В списъка на зложниците имаше още един човек. Или бъркаше? Гарет можеше въобще да не е тук. От ужасното напомняне ѝ се зави свят. Можеше да е на десет мили или на сто. Значи оставаха само тримата...

— Ще използвам пистолета, ако ми се наложи — промълви тя.

Зак я гледаше настойчиво.

— Добре. Защото когато с Дан тръгнем за Гарет, всеки ще се движи сам.

— Сам ли — повтори тя механично. — Искаш да кажеш, че аз ще остана, а вие двамата...

— Точно така — прекъсна я Зак. — Настоявам да останеш в бивака.

— Но аз бих могла да ви помагам. Зак, аз съм добър стрелец. Питай Дан.

— Достатъчно те излагах на опасност досега. Повече рискове по отношение на тебе не мога да поема.

Безапелационният му тон я накара да скочи на крака. С ръце на хълбоците и блеснали очи Ранди за втори път настояваше и молеше. И отново — без резултат. Точно щеше да обърне гръб и да влезе в палатката, когато ѝ хрумна нещо.

— Не можеш да ме оставиш — каза тя с мил глас. — Нали помниш какво ти казах за маршрута до пещерата?

Зак присви очи. Стана и се изправи пред нея, с изписано на лицето подозрение.

— Какво?

— Минава по западната стена на онзи връх — тя посочи нагоре. — Пътят е два пъти по-къс, но е и два пъти по-стръмен. Освен това е два пъти по-тесен.

Зак пребледня. Ранди едва се въздържа — искаше ѝ се да извика победоносно. Точно когато мислеше, че е спечелила битката, той кръстоса ръце пред гърдите си и повдигна вежди.

— Щом съм минал веднъж, ще успея и втори път. Този път ще се държа за ръката на Дан, не за твоята.

Ранди зяпна. Хитрата му усмивка я вбесяваше, но очите му я предупреждаваха, че няма да промени решението си. Без повече приказки тя грабна фенера, обърна се и влезе в палатката.

Още бе ядосана, когато Дан пропълзя в убежището им. То беше малко тясно за трите спални чувала, затова Ранди се притисна поплътно към външната стена. Намръщи се, когато разбра, че Зак остава навън.

— Зак няма ли да влиза? — макар и тих, гласът ѝ издаваше раздражение.

Дан се мушна в чувала до насрещната стена.

— Ще остане на пост известно време. Аз ще го сменя след няколко часа. Ако Гарет наистина е наблизо, не трябва да се рискува.

Той изгаси фенера и палатката потъна в мрак. Ранди изпитваше вина. Зак ли се инатеше или тя? Щом Дан е наблизо, Ранди не се боеше, но имаше нужда от Зак. Не можеше да понесе мисълта, че той ѝ е сърдит. Какво толкова лошо виждаше в това тя да му помогне? А как ли се чувстваше Дан? Спомни си каква ужасна безпомощност бе изпитвала самата тя след смъртта на Кевин. Не искаше да преживее същото.

В тъмното прозвуча гласът на Дан. Сякаш бе доловил мислите ѝ.

— Знаеш ли, Зак е прав. Ако Гарет е в мината, за теб е най-добре да си колкото се може по-далеч.

Ранди се обърна и се подпря на лакът, опитвайки се да види нещо в мрака.

— Разбирам, че се стараете да ме защити — призна тя неохотно. — А какво ще стане с вас двамата? Имам ужасно предчувствие, Дан.

Трудно ми е да ти го обясня. Струва ми се, че ако мен ме няма там горе, ще се случи нещо много лошо. Няма да намеря спокойствие, ако знам, че съм можела да го предотвратя... — гласът ѝ съвсем изтъня. — За Бога, Дан. Аз още не мога да гледам Мариан в очите. Не мисля, че ще ме намрази повече от сега, но ако и ти пострадаш, тежко ми.

— Няма да го допусна, Ранди. Обещавам ти.

В гласа му наред със самоувереността се чувстваше и нещо, което Ранди не можеше да определи. В този миг отново чу Дан.

— Освен това, искам да ти кажа следното. Предпочитам да го чуеш от мен вместо от друг — той замълча за миг. — Когато приключим с тази акция, няма да се прибера вкъщи.

Сърцето на Ранди заби ускорено. Не можеше да повярва на ушите си.

— Мисля, че не те разбирам — плахо каза тя.

Той въздъхна.

— Най-малко на теб би трябвало да обяснявам — с мъка продължи Дан. — Изнасям се за известно време. Трябва ми спокойствие, за да размисля. Мариан страхотно се промени след смъртта на Кевин. Стана зла. По-рано се държеше съвсем иначе. Беше толкова нежна, толкова внимателна. Опитвах всичко, за да я накарам да проумее грешката си. Или не става, или не иска. И аз... — той се поколеба. — Аз май не мога да живея повече с нея. Налага се да взема решение.

Настана напрегнато мълчание. Ранди не вярваше на ушите си. Гласът му бе пълен с болка и безнадеждност.

— Съжалявам — прошепна тя. — Дан, направо нямам представа какво да кажа...

Старият шериф протегна ръка и докосна рамото ѝ.

— Не трябва да казваш нищо — тихо промълви той. — За Бога, недей да се самообвиняваш и за това. Не знам дали можеш да разбереш колко съжалявам за нейното държание към теб. Тя отхвърли от живота си и двама ни. Единственото, за което се моля, е да го разбере, преди да е станало твърде късно.

Тонът му, противно на думите, казваше всичко много ясно. Той намираще, че вече е твърде късно. Чу го да измърморва „лека нощ“ и да се обръща на другата страна. Не след дълго дишането му стана дълбоко и равномерно.

С Ранди обаче не беше така. Колкото повече лежеше, толкова тежестта, притискаща гърдите ѝ, ставаше по-голяма. „Не се вини“ — беше ѝ казал Дан. Но Ранди не можеше да не се вини. Мариан се бе променила тъкмо заради нея. Тази мисъл я прободеше много дълбоко.

В палатката изведнъж въздухът сякаш изчезна. Без да си дава сметка какво прави, Ранди напипа отвора и изпълзя навън.

Седна, притисна с ръце лицето си, поемайки на глътки ледения нощен въздух. Почувства присъствието на Зак, чак когато я обгърна нежно с ръце. Тя се сви в обятията му, зарови лице в силното му рамо.

След малко той се отдръпна леко и я погледна в очите. На лунната светлина чертите му изглеждаха остри и силни. Но докосването на пръстите му ѝ се стори невероятно нежно. Ранди дори не помисли да се дръпне. Между тях вече не можеха да съществуват преструвки, лъжи, полуистини.

— Какво има? — попита нежно Зак.

— Като се върнем — един глас, който тя пренебрегна, я изкушаваше да каже „ако“ — Дан напуска Мариан.

Зак занемя от изненада.

— Напуска я, така ли? Значи, ще се разведат.

— Казва... — заекна Ранди. — Казва, че още не знае какво ще прави.

Зак присви очи.

— Ясно — бавно изрече той. По всичко личеше, че наистина му беше ясно.

Пръстите му се впиха в рамото ѝ.

— Кога ще престанеш с това?

Тонът му беше сърдит. Ранди се стресна, после направо занемя от изненада. Опита се да се измъкне от ръцете му, но не успя.

— Позволяваш на Мариан да стоварва върху теб вината за смъртта на сина ѝ. Сега, когато бракът на Дан е пред разпадане, пак обвиняваш себе си.

— Не мисля, че вината е моя — каза тя с равен глас. — Но го чувствам. Сама поставих началото на тази верижна реакция. Цялата ситуация около мен отчужди Дан и Мариан. В това няма съмнение? Щеше ли Мариан да се държи по този начин, ако не бях...

— Не го казвай! — гневно я прекъсна Зак. — Дори не си го помисляй, защото въобще не е вярно. Ако нещо е дало старт на

верижната реакция, това е смъртта на Кевин, не ти! — той забеляза болезненото ѝ свиване, но продължи. — Как Кевин е умрял, това е без значение. Не можеш ли да разбереш? Фактът, че той не е вече жив, е причина за нейното състояние!

Ранди го гледаше безмълвно. Зак леко я раздруса.

— Да не мислиш, че не разбирам какво става? Не можеш да мръднеш отук заради Мариан. Тя те държи като с примка на шията.

— Нищо не разбираш — проплака тихо младата жена. — Все едно родната ми майка да е настроена срещу мен. Как да се правя, че не ме интересува?

Строгите му черти се смекчиха.

— Нямам отговор за всички въпроси, Ранди. Но така не може да продължава. Ако не започнеш отново да живееш заради самата себе си, ще стигнеш до нейното положение.

— Лесно е да се дават съвети, Зак. Какво предлагаш?

— Ти вече знаеш отговора — с равен глас рече той. — Можеш да направиш онова, което отдавна искаш. Да се махнеш от тук.

Смехът ѝ прозвуча остро и пресилено.

— Не мога да живея отново с родителите си, Зак. Щом ме погледнат и виждат до мен Кевин, Дан и Мариан. Чета в очите им само съжаление. Не желая никой да ме съжалява, Зак, никой!

Той я притисна до себе си.

— Не ти казвам да отидеш при тях! Моля те да дойдеш при мен. Да забравиш Кевин и Мариан. Когато това тук приключи, тръгни с мен!

Тишината бе ужасяваща. Ранди не можеше да отмести поглед от лицето му. Безмълвната молба в очите му бе наистина трогателна. Де да беше толкова лесно, отчаяно помисли тя.

Измъкна ръцете си и притисна слепоочията си. Беше ѝ се събрало много, при това — наведнъж.

— Не мога — прошепна тя. — О, Зак, просто не мога. Не виждаш ли?

Тишината около тях сякаш вибрираше. Съдията не помръдваше. Само гневът в очите му издаваше неговото вълнение.

— Заради Кевин, нали? — попита той сякаш на шега. — След толкова време ти още си влюбена в него.

— Не, не е така, Зак. Кълна се! Свикнах с мисълта за смъртта му...

— Наистина ли? — челюстите му се стегнаха. — Аз мислех, че между нас има нещо, Ранди. Въобразявах си, че то не е само едно допълнение към твоята непресъхваща скръб. Лъгал ли съм се?

Тя потръпна от обвинението. Какво би могла да каже? Чувствата ѝ бяха невероятно объркани. Как може да се обясни нещо, което самата тя не разбира до край? Тръгни с мен, беше ѝ казал. Но за колко? Животът се изнизваше и тя го знаеше много добре. По същия начин се стопяваше и любовта. Не, не и нейната! Колко дълго щеше да я желае Зак? Още ден? Седмица? Година?

Боеше се от чувствата, които той събужда в нея. Плашеше я желанието, изникващо от дълбините на тялото ѝ. Беше по-скоро физическо и точно това ѝ се струваше най-лошото. Може би се боеше да обича отново и отново за загуби любовта си. Ръцете ѝ се отпуснаха безпомощно. Съвсем се обърка. Боеше се да се разкрие напълно, а и нямаше желание да се прикрива повече от необходимото.

— Притискаш ме — изстена тя и гласът ѝ изразяваше силна болка. — Що за насилие!? Не ми е приятно! Дявол да го вземе, не знам какво искаш от мен!

Думите ѝ прозвучаха ужасно. Разбра го в мига, когато ги изрече. Нещо хвърли сянка върху лицето му — гняв или болка — Ранди не беше сигурна. Зак я гледаше с напрегнат, направо пронизващ поглед. Прииска ѝ се да побегне, да избяга колкото се може по-далеч.

Зак го разбра. Мечтаеше да ѝ помогне. Наистина... Тя просто не му позволяваше. Беше силна, но не чак толкова, колкото си въобразяваше той. Щом не можеше да забрави, нито да прости на самата себе си, значи е слаба.

Името на Кевин, проникнало ненадейно в мислите му, ги направи още по-мрачни. Това ли хората наричат „вечна любов“? Как би могъл той — Зак да се състезава с нея? Себично се вкопчи в мисълта, че е първият мъж в живота ѝ. Този факт означаваше, че нещо от нея не принадлежи на никой друг. Дори на Кевин. Но победа от подобен род бе половинчата. Зак искаше сърцето ѝ. То принадлежеше на друг. Нямаше да я моли отново да тръгне с него. Знаеше, че Ранди няма да промени решението си. Почувства, че тя го наблюдава, че

вътрешно се разкъсва от съмнения точно както и той. Този път обаче болката ѝ сякаш не го засягаше.

Чувствата, които го завладяха, бяха силни, неудържими. Зак мразеше Кевин. Мразеше и себе си заради своята омраза. Изпитваше към Ранди гняв. Наистина ли тази жена не можеше да разбере, че има точно толкова бъдеше, колкото и минало. Изгаряше от желание да я грабне в ръцете си, да я омагьоса с ласките си така, че тя да не го забрави никога. Искаше да вземе всичко от нея, да го скъта някъде в себе си за времето, когато няма да е вече с нея.

Но не предприе нищо. Обърна ѝ гръб и се загледа в мрака на нощта.

— По добре си лягай — тихо каза Зак. — Сутринта ще се става много рано.

Ранди остана на мястото си. Той стоеше изпънат и стегнат като войник. Разбираше, че го е засегнала и това ѝ причиняваше ужасна болка. В очите ѝ напиреха сълзи.

— Зак, моля те, опитай се да разбереш...

— Опитвам се — думите му я пернаха по-силно от камшик. — Лека нощ, Ранди.

Фразата проехтя в съзнанието ѝ като ехо. Сякаш студен арктически вятър бе обвил сърцето ѝ. Прошепна ѝ „Лека нощ“, но всъщност ѝ казваше „Сбогом“.

И двамата го знаеха.

На следващия ден нямаха кой знае какво да си кажат. Говореха главно Ранди и Дан или Дан и Зак. Сякаш над групата се бе спуснал смъртен покров. Времето — толкова ясно и слънчево предишния ден — бе мрачно отражение на тяхното настроение. Край върха като глутница се събираха оловни облаци. Светът наоколо бе потискащ и сив. Дори снегът, чист и блестящ предишния ден, бе загубил своята красота. Ранди чу как до нея Дан започна да се задъхва. Погледна го внимателно. Лицето му бе тебеширено бяло, с изключение на две ярки розови петна на скулите. Големите кълба пара, които излизаха от устата му, се разнасяха от вятъра. Склонът, по който се изкачваха, бе обрасъл с вечнозелена растителност, ниска и изкривена под напора на

неспиращия вятър. Хвана ръката на Дан и го подпря на стеблото на едно огънато дърво.

— Спираме — каза тя с решителен тон.

— Не — задъхано рече той. — Не искам да ви бавя.

Гласът ѝ прозвуча безапелационно.

— Пет минути по-рано или по-късно, няма значение. Зак! — подвикна тя на високата фигура пред тях.

Той не даде никакъв признак да е чул.

— Зак! — беше ѝ все едно дали държанието ѝ се възприема като налудничаво. — Ще правим почивка.

Зак се обърна и безмълвно я изгледа. Не се върна — остана на мястото си. Ранди стисна устни. Извади термоса от раницата си и наля горещо кафе в чашката. Подаде я на Дан и погледна към Зак. Той въобще не ѝ обръщаше внимание — оглеждаше околността с непроницаемо строго лице. Отново се бе превърнал в хладния, строг непознат, чиято единствена цел бе да хване Джон Гарет.

Ако можеше да се откъсне от Дан, Ранди щеше да види колко напрегнат е Зак. Той мушна пушката под мишницата си, а дългите му пръсти с обигран жест обгърнаха стоманената цев. Сякаш всяка фибра от тялото му бе опъната като тетива.

След миг Зак приближи и каза отсечено:

— Да тръгваме.

— Дан има нужда от почивка! — просъска тя. — Толкова ли не виждаш?!

Очите им се срещнаха. В неговите проблесна нотка на извинение. Когато се извърна към Дан, изражението му се смекчи. После отново заоглежда планината високо горе.

— Знам — отвърна той, без да прекъсва огледа. — Но тук е много открито. Да отложим почивката, докато стигнем заветно място.

— Той е прав, Ранди — обади се Дан. — Освен това, нищо ми няма — усмивката му беше малко вяла, но за нейна радост, цветът на лицето му започваше да се връща.

Продължиха напред. Ледникът над главите им бе прорязан от голяма цепнатина. Ранди вървеше колкото може по-далеч от нея и оглеждаше за още пукнатини. Цареше тишина. Чувахе се само тежкото им дишане и хрущенето на коравата снежна покривка под краката.

Всичко стана толкова бързо, че тя нямаше никаква възможност да го предотврати. Вървеше близо до Дан, на по-малко от метър след него. Внезапно той се наклони напред. Чу се глух шум от падане. Светът се завъртя и тя полетя напред. Пейзажът изчезна заедно с Дан. Сякаш някакъв невидим подземен властелин бе протегнал ръка, за да го сграбчи.

— Дан! — вятърът понесе ужасения ѝ крясък.

Зак се появи веднага и я издърпа до себе си.

— Господи — прошепна той с побеляло лице. — Къде, по дяволите, е той?!

Кръвта на Ранди замръзна.

— Навалелият сняг е прикривал цепнатина в ледника!

Зак понечи да тръгне, но Ранди го сграбчи за ръката.

— Чакай! — изкрещя тя — Остави на мен! Аз съм по-лека!

С треперещи ръце Ранди хвана навитото около рамото ѝ и кръста въже. Бързо го овърза около себе си, сложи единия край в ръцете на Зак и легна по корем. Започна да пълзи сантиметър по сантиметър, докато стигна мястото, където бе пропаднал Дан. Тук снегът беше твърд. С пресъхнало гърло Ранди се изправи на колене и погледна през тясната цепнатина.

— Дан! — изкрещя тя. — Дан, чуваш ли ме?!

Отвърна ѝ гробна тишина. Не! — проехтя в главата ѝ. Стомахът ѝ се сви от страх. Това бе невъзможно! Първо Кевин, а сега — Дан! Как можеше съдбата да бъде толкова жестока...

— Тук съм, Ранди — гласът идваше точно под нея — слаб, но уверен.

Сълзите ѝ се превърнаха в сълзи от облекчение. Зак се появи зад гърба ѝ и двамата видяха една голяма снежна топка, която едва помръдваше.

Дан бе паднал в един улей на повече от четири метра под тях.

— Удари ли се? — провикна се тя притеснено.

— Сигурно съм си изкълчил коляното. По дяволите, откъде да знам! — в гласа на Дан преобладаваше гневът.

Ранди се обърна към Зак:

— Трябва да го измъкнем от там, Зак. Веднага!

Очите ѝ святкаха трескаво. По гласа ѝ се усещаше, че е на границата на истерията. Сърцето на Зак се сви. Спомни си, че Кевин

също първо си бе изкълчил крака. Аналогията между онова, което се е случило преди време с него, а сега с баща му, се натрапваше от само себе си — едва ли силите на Ранди щяха да ѝ стигнат, за да се справи.

Зак свали ръкавицата и сложи ръката си на лицето ѝ. Тя вдигна очи и той видя в тях напирещите ѝ чувства. Има нужда от мен, даде си сметка съдията. Също както аз от нея. Ранди просто не искаше да си го признае.

— Ще го измъкнем — тихо каза той. Погледът му спря на вързаното на кръста ѝ въже. — Хайде да свалим въжето и да вържем Дан.

Изведнъж се чу гръм — беше пушечен изстрел.

— Я, зарежете — прозвуча зад тях груб мъжки глас, от който мравки полазиха по гърба на Зак. — Това въже ще ми трябва за други цели. Колкото до Дан, не виждам смисъл да го спасявате. Изправете се! — заповяда мъжът. — Вие двамата... И се обърнете съвсем бавно!

В този миг Зак го осени някакво странно чувство за неизбежност. Още преди да се подчини на непознатия, разбра, че най-после са открили преследвания.

Само дето не те се бяха оказали в ролята на ловеца.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ранди почувства сковващ страх. Мъжът пред очите ѝ беше като скала. Правата му коса стигаше до раменете. Лицето му почти не се виждаше от гъстата рижа брада. Огромните му ръце стискаха пушка, насочена към Зак.

Това беше Джон Гарет. Ранди щеше да го познае по интуиция, дори да не беше виждала снимката от архива в кабинета на Дан. С периферното си зрение забеляза, че Зак леко мръдна с глава, посочвайки към Дан.

— Не сме ти сторили нищо лошо — обади се той с равен глас. — Защо не ни помогнеш да го измъкнем? Може да е ранен.

Ранди трескаво гледаше ту единия мъж, ту другия. Досещаше се какво прави Зак. Искаше да убеди Гарет, че нямат представа кой е той.

Гарет не кълвеше. Захили се, разкривайки грозните си жълти зъби.

— Така ли? Не знам защо ми се струва, че лично за мен ще е най-добре, ако оставя шерифа да изгние там долу.

Лицето му изразяваше злорадство.

— Що се отнася до вас двамата — погледът му обхождаше Зак и Ранди, — знам, че сте от правосъдието. Наблюдавах ви с дни. Не съм толкова глупав, за да не се сетя, че сте тръгнали да ме гоните.

Зак стисна юмруци.

— Свличането на камъните при дърварския лагер беше твоя работа, нали?

— Можеше да стане и без мен — смехът на Гарет прозвуча зловещо. — Само малко помогнах.

— А пещерата? — попита Зак. — И в нея си бил, нали? Складирали си там провизии.

— Точно така — Гарет явно злорадстваше. — Ако бяхте дошли няколко часа по-рано, щяхте да ме изненадате.

Дебелите му устни се изкривиха в нещо като усмивка.

— Не се отказайте. Сега ще си платите.

Малките черни очички блестяха със зли огънчета. Месестите му пръсти многозначително гладеха спусъка на пушката. Всичко това недвусмислено подсказваше намеренията му.

Зак не отстъпи пред безпощадните му погледи.

— Защо не се откажеш, Гарет? Ако ни убиеш, съдът ще бъде още по-безмилостен спрямо теб.

— Съдът ли? Какво, по дяволите, ми дреме за съда? — надсмя му се Гарет. — Освен това, вече пречуках един.

— Не, не си! Той е жив, Гарет! Съдията, по когото стреля, е жив.

Чу се викът на Дан:

— Така е, Гарет! Сега е момента да сложиш край на всичко!

Очите на Зак не помръдваха от изкривеното лице на престъпника.

— Помисли — настоя той. — Ако ни направиш нещо, само ще утежниш присъдата си...

— Така ли, дявол да го вземе! Няма да ме затворят, чувате ли? Мога да се укриям из планината с години и никой не може да ме пипне.

— Така ли мислиш? Но ние те намерихме. При това само за няколко дни.

От тънкото дразнене на Зак, Гарет се оживи.

— Значи трябва да те взема с мен, негоднико! Ще те взема, и ако някой се приближи, ще... — той млъкна изведнъж. Настана злокобна тишина. — Не — поправи се с леден глас. Погледът му се спря на Ранди. Ухили се и тя за част от секундата разбра смисъла на тази вълча усмивка. — Няма да взема теб... — сега беше ред на Гарет да дразни Зак. Очите му оставаха заковани върху Ранди.

Зак пребледня.

— ... а нея — той я сграбчи за шията и я притегли към себе си. — Какво ще кажеш, правнико? Сецаш ли се какво ще се случи с малката ти сладка спътница, ако някой реши да ме преследва?

Пръстите му се свиха болезнено. Ранди едва дишаше.

— Бъди проклет, Гарет! — гласът на Зак беше тих и гневен. — Не я намесвай. Тя няма нищо общо. Тя е просто водач...

— Млъкни! — Гарет се извъртя и насочи пушката към гърдите на Зак.

Сърцето на Ранди се сви. Зак не искаше нищо друго, освен да му отмъсти. Разбираше това по блясъка в неговите очи. Какъв беше шансът срещу гигант като Гарет, особено когато е в толкова близък обсег на пушката му? Искаше й се да падне на колене, да плаче и да моли за живота на Зак. Ужасът обаче я беше сковал. Чувстваше се като парализирана.

— Недей! — успя да се обади тя. — Моля те, не му прави нищо! Ще дойда с теб! Ще правя каквото поискаш!

Зак пристъпи напред. Гласът му проехтя като гръм.

— Ранди, не! Не си даваш сметка какво...

Хладното твърдо желязо го блъсна в гърдите.

— Казах ти да млъкнеш! — от злобата на Гарет кръвта й сякаш замръзна. Зак стисна зъби с леден поглед.

Гарет тихо изцъка.

— Нали я чу, господине? Тя иска да дойде с мен — Гарет придърпа Ранди напред. Пушката все така бе насочена към Зак, докато с другата си ръка той я погали по бузата. Тя усети как в гърлото й се надига гняв и злъч.

Гарет дръпна ръка.

— Свали това въже и се хвани за него — заповяда той. — Ще вземем и приятеля ти на малка разходка.

Нервите на Ранди се опънаха до скъсване. Трепереше толкова силно, че едва можа да свали въжето от кръста си. Когато най-сетне приключи, цевта на пушката изведнъж се озова зад гърба им.

— Мърдай! — излая Гарет.

Зак пристъпи напред. Лицето му издаваше бунтовните му мисли. Ранди пристъпи до него, но Гарет я дръпна назад при себе си. Не знаеше какво смята да прави със Зак. Все повече я обсебваше смразяващ страх.

Не чака дълго. Изкачиха се малко нагоре по склона до едно превито от снега борче. Гарет блъсна с ръка Зак и го накара да коленичи.

— Свали си якето — извика той.

Съдията стисна устни. Започна да сваля дрехата, без да отмества поглед от Гарет. Пусна я пред краката му.

— Сега седни долу и се облегни на дървото. Сложи ръцете си отзад.

Ранди почувства, че Гарет я подбутва напред.

— Свали му обувките и чорапите — нареди ѝ той, — после му завържи краката при глезените. Като го направиш, хвани китките и ги стегни зад дървото.

В съзнанието ѝ се мярна ужасна мисъл. Да не би Гарет да възнамерява да...

— Защо? — сопна му се тя. — Защо искаш това от мен?

— Защото иначе ще те оставя и тебе тука. Затова! Изпълнявай, жено, и не се мотай!

Кръвта във вените ѝ се вледени.

— Но ти му взе якето и обувките. Той ще измръзне така!

Устните на Гарет се изкривиха в зловеща усмивка.

— Умно момиче — отбеляза той и усмивката му изчезна. — Върви сега да го вържеш. И знай, че наблюдавам всяка твое движение, затова без номера!

Той я блъсна да коленичи. Ранди гледаше Зак с ужасени очи. Предпочиташе Гарет да го бе застрелял. Това щеше да е по-хуманна присъда. Зак я наблюдаваше с напълно безчувствено лице. Как може да е толкова спокоен, чудеше се тя. Да се подчинява толкова лесно?

Свали механично ръкавиците си. Усещаше главата си празна. Само така можеше да командва ръцете си и да обвие с въжето глезените на Зак. Пръстите ѝ работеха автоматично — примки, възли, стягане. Когато приключи с краката, Гарет се наведе да провери какво е направила. Очевидно доволен от свършеното, той кимна с глава да продължи завързването на китките му. Ранди мина зад него и се наведе към земята. Сърцето ѝ се късаше от мъка. Никога не се бе чувствала толкова безпомощна, дори когато Кевин умираше в ръцете ѝ. Чак когато приближи краят му, тънката нишка на надеждата се беше скъсала. Сега нямаше дори надежда за Зак и Дан. Дан никога нямаше да се измъкне от цепнатината без чужда помощ. А измръзването щеше да покоси Зак само след...

Откъде ѝ хрумна идеята, Ранди така и не разбра. Изведнъж си спомни за вечерта, когато бе показала на Зак възлите, използвани при катерене. Молеше се само и той да си ги спомни. Да можеше да му предаде някакво съобщение! Но Гарет беше толкова близо — във всички случаи щеше да я чуе.

— Готово — коства ѝ известно усилие да вложи в гласа си ненавист. Изправи се, без да сваля очи от Зак.

— А шерифът? И него ще го оставиш да измръзне, така ли?

Гарет се изсмя дрезгаво. Ранди не му обърна внимание. Беше изцяло погълната от своите мисли. Номерът бе успял. Той погледна набързо омотаните около китките на Зак въжета. С върха на обувката си подритна якето към краката на Зак. Зловещата усмивка не слизаше от лицето му. После подритна обувките и чорапите.

— Желая ти спокойна и топла нощ, правнико — очите му се вдигнаха към Ранди и той отново се изсмя. — За моята нощ не бери грижа.

Гарет метна пушката през рамо, хвана я за ръката и я затегли след себе си. Ранди изви глава към Зак за последно, но дори това не ѝ бе позволено. Гарет я сграбчи грубо за врата и не ѝ даде да се обърне. Не ѝ беше нужно много време, за да разбере, че се насочват към златната мина. Мислеше как да се измъкне, как да побегне, но скоро се отказа от тези намерения. Тук, на ледника, тя представляваше твърде лесна мишена. А прехвърлеха ли хребета, по тясната пътека към мината нямаше къде да бяга. Оставаше ѝ единствено надеждата, че Зак ще съумее да развърже ръцете си.

По хлъзгавата скала Ранди леко загуби равновесие. Погледът ѝ попадна на зейналата от лявата страна дълбока пропаст. Обзе я пълно отчаяние. Наистина, какво значение имаше дали Зак ще се развърже, или не? Въобще не мислеше дали ще тръгне след нея. Чувстваше с цялото си същество, че няма да я изостави. Въпросът обаче беше, ще съумее ли да се справи. Щеше ли грижата за нейната безопасност да надделее над страха от височината? Ако се добереше до тук, трябваше да преодолее и тази опасна отсечка. При това сам, без чужда помощ.

Докато стигнат до мината, Ранди капна, макар че умората ѝ бе по-скоро емоционална, отколкото физическа. Чак сега осъзна, че раницата ѝ е останала долу — с нея и радиото. По пътя си мислеше, че при възможност би могла да се обади за помощ. Сега дори тази надежда отпаднаше. Облегна се на една скалиста издатина и затвори очи, опитвайки се да се пребори с отчаянието.

Почувства на лицето си нечия сянка. Отвори очи. Гарет стоеше пред нея.

— За жена доста добре го даваш — промърмори той. — Очаквах, че ще трябва да те тегля нагоре.

Той я огледа от главата до петите. Ранди се вцепени.

— Истина ли е това, което каза онзи, служителят на закона? Че си планински водач?

Ранди не мигна пред погледа му. Допускаше, че Гарет е човек, който би забелязал всеки признак на слабост и не би се поколебал да го използва в своя полза.

— Да — отвърна тя рязко.

— Значи вече си била тук.

Ранди хвърли поглед към неголямото заснежено сечище и зейналия отвор в склона на планината. Това бе входът на шахтата. Тялото ѝ неволно потръпна.

Гарет свали шапката си и избърса потното си чело.

— Би трябвало да съм сърдит като звяр, затова че довлече ония двамата в планината — той я погледна замислено. — Но право да си кажа... — захили се похотливо... — ... може твоето присъствие тук да вземе да ми хареса.

Ранди нервно навлажни устните си. Жадният поглед в очите му я плашеше. Разбираше, че се лови за сламка...

— Слушай — заговори тя с тих глас. — Защо просто не ме пуснеш да си вървя? Няма да кажа на никого къде се криеш. Дори ще ти дам пари, заклевам се.

Помисли си, че е напипала нещо — очите му светнаха.

— О, аз си падам по парите, вярно. Защо, мислиш, обрах онези банки? Защото не обичам да се трепя за стотинки.

— Тогава нека да ти платя...

Той поклати глава.

— Не — отсече. — Още не мога да кажа какво ще правя с теб. Знам само какво ми се прави... — похотливата усмивка отново се появи на лицето му. — Но това ще почака. Сега имам работа и не мога непрекъснато да те дебна. Щом си била вече тук, знаеш, че има само един начин за измъкване. Така че поне в това отношение ще съм спокоен — няма да се опитваш да ме преметнеш.

Тя побесня от неговото самодоволство. Гневът ѝ бързо отстъпи място на ужаса, когато я улови за ръката и я поведе към отвора на мината. Ранди пребледня.

— Не ме води там — извика тя. — Ще стоя само тук, обещавам ти. Моля те, няма да мръдна оттук!

Пристъпиха в тъмния вход.

— Наистина няма да мръднеш — измърмори той и я задърпа навътре в тунела без видимо усилие, въпреки нейната съпротива.

Блъсна я до една студена каменна стена.

— Никакво мърдане, ясно ли е? — лошият му дъх я удари в лицето. Ранди се отвърна настрана. — Мога да направя живота ти и черен, и лек като перце — предупреди я той. — Ти избираш.

Ранди преглътна мъчително. Стъпките на Гарет се отдалечиха. Ужасът, обзел цялото ѝ съзнание, започна да изчезва. Слава Богу, не я заведе навътре в шахтата. В отвора бе тъмно и влажно, но все пак горе просветляше светлинка.

Ранди се облегна на стената. Наоколо тегнеше гробна тишина. Мислите ѝ естествено се насочиха назад във времето. Тук, припомняше си тя, започна ужасният кошмар с Кевин. Как стана така, че отново е тук? Кръгът се затвори.

Аналогиите бяха необясними. Спомни си за Дан, ранен и затрупан в улея. Напълно възможно бе и тримата — тя, Дан и Зак — да останат тук, на Маунт Хоуп, без всякаква надежда за помощ.

Колкото по-дълго седеше сама, толкова по-ясно разбираше... Толкова по-силно се боеше от връщането тук, от спомените за Кевин. Само че сега съзнанието ѝ бе изцяло изпълнено със Зак. Не можеше да мисли за друго. Дали беше добре? Дали бе открил възела, който тя нарочно остави поразхлабен? Свиваше се от мъка, като си мислеше как седи безпомощен на ледения планински въздух. А и Дан... Господи, колко изтерзана се чувстваше от мисълта за двамата!

Гърлото ѝ пресъхна. Не биваше да ги загуби. Точно тук и сега... отново. Молеше се дано Зак се освободи, преди да е станало много късно и за тримата.

Зак дълго се взира в далечината — там, където се изгубиха от погледа му Гарет и Ранди. Чуваше как Дан вика, но от разстоянието и вятъра не разбираше думите му. Беше скован от ужас, при това не от страх за себе си. Боеше се за Ранди.

Какво щеше да прави с нея Гарет? Само като си помислеше, кръвта му изстиваше. Дали ще я използва, за да се пазари? Или ще реши, че не си заслужава да си прави труда да я убива? Но какво щеше да стане с нея междувременно?

При един порив на вятъра на сантиметри от босите му крака падна дърво. Духаше толкова силно, че скоро от следите по снега край него не остана и помен. После се чу тих стон. Тялото му потръпна от ужас. Сякаш чуваше отчаяните викове на Ранди. А не бе в състояние да направи нищо, абсолютно нищо, за да я спаси.

Вятърът биеше в лицето му, рошеше косите му. Очите му пареха. Вятърът ще ме убие, рече Зак обладан от необяснимо злоещо спокойствие. Като леден смъртен покров той го обгръщаше с хладните си пипала, проникваше дълбоко в него. Краката му вече се вкочаняваха. Едва усещаше пръстите си. Пръстите...

Пръстите на ръцете. Помръдна ги леко зад гърба си и тогава усети нещо... Въобразяваше ли си или наистина въжето бе разхлабено? Спомни си лицето на Ранди, точно преди Гарет да я дръпне напред. В очите ѝ се четеше нещо като молба, упование. Разумът му възразяваше, но тялото имаше своите амбиции. Протегна пръстите на дясната си ръка и докосна намотаното въже. Опита се да мушне пръсти през примката. Усилието бе непохватно, заради измръзналата кожа. Подръпването на възела не даде резултат. Опита пак, и пак, и пак...

Въжето се разхлаби около китките му.

Зак се залови с възлите на краката си.

— Ранди — изтръгна се от гърлото му името ѝ. Викът му приличаше едновременно на хлипане и смях. — О, Ранди, обичам те!

След няколко минути краката му също бяха свободни. Грабна ръкавиците, чорапите и обувките. Ако имаше време, щеше да разтърка и стопли измръзналите си крайници, но не можеше да си го позволи.

Изправи се на крака и пристъпи към ледника, в който се намираше Дан.

— Дан! — изкрещя той. — Дан, идвам! — краката му още бяха безчувствени. Той падна. Снегът проникваше в дрехите му, но Зак успя да се изправи и тръгна напред.

— Дан! — легна по корем на ръба на цепнатината. — Добре ли си?

Дан вдигна очи нагоре. Лицето му бе бледо от страх и студ.

— Господи, какво стана там горе? — дрезгаво попита той. — Чух как Гарет ти вика да вървиш и после настъпи тишина.

Зак завързваше въжето около кръста си, както бе направила Ранди.

— Гарет накара Ранди да ме върже за едно дърво, ей там — той посочи с глава назад. — После изчезна заедно с нея.

— Как, по дяволите, успя да се измъкнеш?

На устните му се появи лека усмивка.

— Ранди е оставила единия възел хлабав, успех някак си... — Зак пусна въжето в процепа. — Завържи се и да те измъквам от там.

Пет минути по-късно Дан се строполи ничком до него. Зак го хвана и опита да го изправи на крака. Беше невъзможно да не се види болезнената гримаса върху лицето на стария шериф. Ръката на Зак го крепеше за раменете.

— Не можеш да се придвижваш с това контузено коляно — категорично каза той. — Да се махнем от този вятър, да оставим крака ти да си почине. Бих искал да се обадиш по радиото и да повикаш помощ.

Бледите сини очи го гледаха изпитателно.

— След Ранди ли тръгваш?

Зак кимна.

— Ако Гарет се крие в мината, несъмнено са тръгнали натам.

Стори му се, че мина цяла вечност, докато открият заветно място за Дан. Намериха защитена от вятъра ниша в скалите. Кожата на стария шериф имаше болезнено блед оттенък. Цялото му тяло се тресеше от студ, напрежение и умора. Зак го настани колкото е възможно по-удобно. Нямаше желание да го оставя сам, но друг изход не виждаше. Залови се да опъва палатката. Дан взе да протестира. Млъкна чак след като му каза, че така по-лесно ще го забележат от въздуха.

Канеше се вече да тръгва, когато Дан го дръпна за ръката.

— Върни я, синко. Но каквото и да правиш, внимавай — лицето му стана мрачно. — Тази планина може да убива.

После стисна окуражително рамото му. Зак пое нагоре. Възрастният мъж остана назад. Стомахът на Зак се сви на топка от притеснение. Не можеше да има доверие на Гарет. Кой знае какво го

очакваше горе. Изпитваше огромен страх, че въобще няма да намери Ранди.

Вдигна очи. Маунт Хоуп се издигаше пред него като огромен тъмен призрак. Върхът се криеше в гъсти сиви облаци. Изпълниха го мрачни предчувствия. Нищо чудно, че Ранди мразеше да идва тук. Навсякъде дебнеше смъртна заплаха, зловеща опасност.

Тази мисъл го подтикваше да върви напред. Единствената му амбиция бе да върне Ранди цяла и невредима. Слава Богу, Гарет бе допуснал небрежност. Очевидно се е чувствал абсолютно сигурен, че никой няма да ги последва. Не си бе правил труда да заличава следите.

Зак нямаше представа колко време измина. Беше му все едно.

Въпреки студа, по кожата му бе избила ситна пот. Дробовете му изгаряха от всяка нова глътка леден въздух. Но и през ум не му идваше да спре. Лицето му изразяваше стоманена решителност. Стигна голата стена на комина. От нея се подаваше тясна издатина, която продължаваше напред и надолу край няколко ръбести скали. Ранди им беше казала, че мината е точно под тях.

Но с това се изчерпваше всичко, което знаеше. Устната на Зак пресъхна от страх. Издатината можеше да се преодолее единствено като се мине над зейналата отляво пропаст. Тя сякаш стигаше до самите земни недра. Как би могъл да го направи? Едно подхлъзване, моментна разсеяност и край с него. Край на всичко. Трябва да минеш, нашепваше му вътрешният глас. Представи си, че нещо се случи с Ранди? Ако онзи ѝ направи нещо? Ако я убие? Ще можеш ли да живееш спокойно с мисълта, че си можел да го спреш?

Гарет щеше да победи.

Зак стисна очи. Събра всичката смелост, която имаше. Дръж се, Ранди, шепнеше си той. Почти стигнах, любов моя. Идвам.

Първата стъпка бе най-трудната. От силното стискане на челюстите, зъбите го боляха. На места корнизът беше не по-широк от една негова стъпка. Движеше се бавно като охлюв. Презираше се за това, че се хваща за всяка издатина по пътя. Зад комина корнизът се разширяваше и извеждаше на малка площадка. Тук Зак спря. Нервите му, подобно на издраните ръце, бяха изтощени до крайност.

Чу наблизно шум като от падане на парче дърво. Всичко в Зак се затаи в очакване. Той приклепна и бръкна под якето за револвера. С напрегнати мускули изведнъж се обърна и огледа площадката. В

склона на планината се чернееше грозна дупка — вероятно входа на мината. Точно пред него се виждаше кръг опушени камъни — място за огън. До склона бе струпана малка купчина дърва.

От Ранди нямаше и следа. Гарет беше с гръб към Зак. С ръце на хълбоците престъпникът се вираше в отвора на мината. Зак присви очи. Нима Гарет я беше затворил в шахтата? Представи си я свита на земята в тъмния студ. Сърцето му се сви при мисълта в какво ужасно състояние се намира. Разумът и съчувствието за миг се счепкаха. Все пак щеше да е много по-лесно да се справи с Гарет, ако Ранди се намираше по-далеч.

Това беше в обсега на плановете му. Зак знаеше, че сега е моментът — докато Гарет приближава входа на мината. Като войник, готов за бой, той изскочи иззад скалата и извика:

— Не мърдай, Гарет! — гласът му проехтя в тишината.

Гарет бавно се обърна. По лицето му се изписа изненада. Зак обаче нямаше време за разсъждения. До купчината дърва беше подпряна пушка. Тръгна натам.

Преди да стигне обаче, зад гърба на Гарет се чуха стъпки. На входа се появи Ранди. Светлината я заслепи.

— Зак! — извика тя с радост, съзирайки го. — О, Зак, знаех си...

Гарет се хвърли към Ранди. Зак изруга гневно. Нямаше време да стреля. Престъпникът хвана плитката на Ранди и я издърпа пред себе си. Мушна ръката си под брадата ѝ и я притисна до себе си.

Тънката зла усмивка на лицето му направо вбеси Зак.

— Я да видим сега кой ще дава нарежданията? — присмя се Гарет. — Пусни пистолета и го ритни встрани!

На Зак му причерня пред очите. Над дебелия ръка на Гарет очите на Ранди бяха изпълнени с ужас. Започна бавно да навежда дулото на пистолета. Молеше се онзи да повярва, че се предава и да пусне Ранди.

Гарет я стисна по-силно. Ушите ѝ запищяха, погледът ѝ се замъгли. Сграбчи ръката му, опитвайки се да си поеме дъх.

Зак хвърли пистолета. Почувства как в гърдите му се надига отвращение. Едва се удържа да не се хвърли към престъпника. Силният му инстинкт търсеше отмъщение, както за това, което Гарет причиняваше на Ранди, така и за стореното на Лари.

— Браво бе — присмя му се Зак, — да я използваш като щит. Толкова ли те е страх от мен?

Лицето на Гарет стана тъмночервено.

— Млъкни! — изкрещя той. — Чуваш ли? Мълчи!

Ударът бе попаднал в целта. Зак почувства, че цялото му същество тържествува. Номерът мина! Помръдна леко и зае почти безгрижна поза. Вътрешно обаче всяка фибра бе напрегната и готова за действие.

— Ти ли ще ми кажеш! — заядливо се обади той. — Ти ли? Ти си страхливец, Гарет. Ако беше поне малко мъж, нямаше да разчиташ да те брани една жена.

— Не можеш да ме уплашиш, правнико — озъби се Гарет.

Зак се засмя. Точно на това се бе надявал. Гарет побесня. Блъсна Ранди встрани. Тя падна на земята. С разперени ръце и изкривено лице Гарет се втурна насреща му като разярен бик. С края на окото си Зак видя как Ранди седна на снега.

— Махни се от там! — изкрещя й Зак, като се отмести пъргаво от връхлитация Гарет.

Ранди не го чу. Тя се дръпна назад, но повече не помръдна. Примряла от страх наблюдаваше борбата, която се разиграваше пред погледа й.

Очите на Гарет горяха налудничаво. Зак знаеше, че го превъзхожда по ръст и тегло. Разчиташе обаче на неговия гняв — той щеше да го подтиква към неразумни ходове. Планът действаше отлично. Гарет удряше сляпо на всички страни. Зак го дразнеше и предизвикваше, обикаляйки в кръг около него. Не забеляза обаче камъните около огнището. Спъна се, политна и Гарет го стигна. Стовариха се тежко на земята.

Зак гъвкаво изви тяло и се изправи на крака. Приклекна в готовност. Видя как Гарет бавно се вдига. Гледаха се внимателно. Всеки откриваше в противника си нещо, което не бе подозирал. Гърдите им тежко се издуваха и отпускаха. Дишането в условията на острия алпийски климат приличаше на дрезгаво хълцане.

После изведнъж нещо се промени. Обстановката се натегна до краен предел. В един и същи миг и двамата съзряха подпряната на дървата пушка, точно зад Ранди. Зак веднага прецени ситуацията. Гарет бе по-близо, но беше уморен и замаян.

Въпреки това се втурна напред.

Във въздуха се разнесе приглушен вик. Ранди почти не разбра, че той идва от нейното гърло — надигна се и инстинктивно подложи крак.

Беше обаче късно. Гарет не можеше да бъде отклонен. С една ръка той я блъсна настрани. Когато падна върху скалата, главата ѝ изпука ужасяващо. Странно, но нямаше болка. Поне тя не чувстваше. Строполи се на ледената земя като кукла, чиито конци са били отрязани.

Не! — изкрещя нещо в съзнанието на Зак. Стана за част от секундата. Тялото му се понесе, водено от неудържим гняв, Гарет тъкмо бе хванал пушката, когато Зак със силен удар я изби от ръцете му. Оръжието се превъртя във въздуха и падна в пухкавия сняг на няколко метра от тях.

Зак скочи върху Гарет, започна да го налага и двамата полетяха на земята сред облак сняг. Бореха се, търкаляха се, без да забелязват колко близо са до издатината, която Зак едва бе преодолял.

Изведнъж се озоваха там. Продължаваха да си разменят удари и да се блъскат. И двамата се мъчеха да се изправят на крака. Зак още не съзнаваше, че скалистата пропаст е само на сантиметри от тях. Гарет изкриви устни. Налудничаво усмихнат се хвърли върху съдията. Борбата продължи с нова сила...

Ранди гледаше занемяла. Тя не видя ужаса в очите на Гарет, когато изгуби почва под краката си, нито отчаяния опит на Зак да го задържи.

Не чу ужасяващото ехо от крясъка на политналия към своята смърт престъпник.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На летището чакаше тълпа угрижени хора. Дузина мъже, някои от които — в униформи, се бяха скупчили около площадката за хеликоптери. Лицата им бяха напрегнати. Една линейка и екипажът ѝ стояха наблизко и чакаха. Говореха тихо, от време на време поглеждаха небето на запад.

Встрани от групата стърчеше женска фигура — слаба и тънка, свита под напора на ледения вятър. Тя не говореше с никого. Не сваляше очи от оловносивото небе.

Жената първа забеляза приближаващата от хоризонта точка. Напрегна слух да чуе далечното бръмчене на вертолета.

— Пристигат! — провикна се някой.

Хеликоптерът се озова над летището сякаш изведнъж. Въздухът се изпълни с пищящото бучене на мотора му. Машината направи широк полукръг над върховете на дърветата и започна да се спуска. Кацна сред облаци прах. Моторът заглъхна. Настъпи тишина. Няколко души се втурнаха и отвориха плъзгащата се врата.

Мариан почувства, че сърцето ѝ спира. Един от пътниците надникна и кимна към лекарския екип.

— Имаме пациент с контузия на главата — провикна се той.

По тялото на Мариан полази страх. Дан, трескаво си помисли тя. Дан, само това не!

На входа се показа човек. Беше старият шериф. Мариан стоеше като закована. Някой му помогна да слезе. Забеляза, че коляното му не се сгъва. Все пак беше жив и нищо друго нямаше значение. От обзелото я успокоение почувства слабост. Успя обаче да намери сили и бавно пристъпи напред.

Дан направи нещо, което тя не очакваше. Накуцвайки, той тръгна насреща ѝ.

Мариан въобще не я беше грижа кой ги гледа. Обгърна с ръце врата му и се притисна към него. Единствената ѝ мисъл в този момент

бе колко го обича и как за малко не го загуби, благодарение на собствената си глупост.

— Вече мислех, че никога няма да те видя — гласът ѝ трепереше. — Чух в апаратната повикването от вертолета. Обадих се на Мич. Беше хванал съобщението, но със смущения. Разбрал само, че някой е контузен. Толкова се боях, да не ти се е случило нещо! — думите се откъсваха сякаш от сърцето ѝ. — О, Дан, знам, че сега не е моментът, но трябва да ти кажа, че сбърках. Разбрах го в мига, когато си тръгна. Признавам, че много те нараних... — тя се задави от сълзи и млъкна.

— Нищо ми няма, Мариан — гласът на Дан бе дрезгав от вълнение.

Галеше я по косата и сякаш искаше да каже още нещо. В този момент усети зад гърба си движение. Мариан надникна над рамото му. Един висок мъж слизаше от вертолета. Позна Зак Корбет. Той мигновено се обърна и протегна ръце към вътрешността на машината.

Мариан забеляза разрошена тъмна плитка да се люшка от носилката. Лицето на Ранди бе бледо, а устните ѝ — без капчица кръв.

Усети, че се вълнува. Колко пъти тайно се бе молила Ранди да изчезне от лицето на земята? През цялото време си бе повтаряла, че не може да я понася. Но явно не беше така. Дано Бог ѝ помага, прошепна Мариан. Не можеше да не си даде сметка, че Ранди съвсем не ѝ е безразлична. От срам и угризения едва не коленичи.

— Не — прошепна тя. — Само не това...

Не можеше да откъсне очи от носилката, докато я качваха в линейката. Не смееше дори да погледне към Дан. Боеше се от онова, което ще открие в погледа му. Когато вдигна глава видя, че той я гледа напрегнато. С неимоверно усилие на волята Мариан успя да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Как е тя? Моля те, кажи ми! — гласът ѝ заглъхна за миг. — Никога няма да си простя, ако...

Той спря думите ѝ с ръка.

— Мисля, че ще се оправи. Удари си много лошо главата. На няколко пъти губи съзнание.

Един от полицаите приближи и се изкашля.

— Шерифе, лекарите казаха да се отбиеш в болницата. Трябва да ти направят снимка на коляното.

Дан кимна разсеяно и отново се обърна към жена си.

— Мариан, ще дойдеш ли с мен? Като свърша, ще се приберем вкъщи.

Очите ѝ се навлажниха. Нейната усмивка през сълзи — това бе най-милата гледка, която някога старият шериф бе виждал. Пръстите ѝ стиснаха ръката му.

Дан нямаше нужда от друг отговор.

След няколко часа Дан бавно се придвижваше по широкия болничен коридор. Жена му бе останала в чакалнята на долния етаж. Попита я дали не иска да дойде с него до стаята на Ранди. Мариан отбеляза, че ще е най-добре за всички, ако я посети след известно време. Дан не настоя. Този път я разбираше.

Стаята на Ранди бе полутъмна. Старият шериф не се изненада, когато завари до леглото ѝ Зак. Лицето ѝ бе обърнато към прозореца, но Дан видя, че очите ѝ са затворени. Не даде признак да е чула отварянето на вратата. Само Зак стана и приближи.

— Как е тя? — тихо попита Дан.

— Както предполагаме. Мозъчно сътресение — плахо се усмихна Зак. — Дадоха ѝ някакво приспивателно. Лекарите искат да спи до сутринта. Няколко дни почивка и ще се оправи — погледът му не се отместваше от лицето ѝ.

Възрастният човек въздъхна облекчено.

— Така и предполагам — промърмори той, — но все пак е друго да го кажат докторите.

После се опря на дръжката на вратата.

— Щом спи, ще си ходя.

Зак го последва по коридора.

— Как е коляното ти?

— По малко от всичко. Ще трябва да нося накованка известно време. Докторът каза, че ако не му обръщам много внимание, след няколко седмици няма да ми създава грижи — той се изсмя. — Изглежда ще трябва да си дам почивка, ща не ща.

— Вкъщи ли ще си бъдеш?

Дан кимна. Настъпи миг на неловко мълчание. После погледна към стаята на Ранди и бавно каза:

— Колкото и да беше ужасна цялата история с Гарет, случи се и нещо хубаво. Мариан най-сетне прогледна.

Зак не каза нищо.

— Е — обади след малко Дан, — слизам долу при Мариан. Ще се отбия сутринта да видя как е Ранди. До утре...

— Няма да бъда тук, Дан — Зак го гледаше в очите. — Тръгвам си след по-малко от час. Уредих да се върна с кола до Портланд тази нощ.

Дан зяпна от изненада.

— Ще тръгнеш, без да й кажеш довиждане? — той посочи с ръка към стаята на Ранди.

В гласа му прозвуча остро неодобрение. Зак премигна.

— Повярвай, така е по-добре — решително каза той.

— По-добре? — Дан стисна челюсти. — Може би искаш да кажеш по-лесно? По-лесно за теб да я зарежеш?

Зак не помръдваше под гневния поглед на възрастния мъж.

— Така ли изглежда? — попита той. — Че аз зарязвам Ранди?

— Да, дявол да го вземе! Тя е влюбена в теб, човече! Нима не виждаш?

Зак пристъпи към стената напълно объркан.

— Не — прошепна той с мъка в гласа си. — Не знам. И право да ти кажа, Дан, не съм сигурен, че Ранди е наясно какво иска. Във всеки случай това май не съм аз.

Смаян от пораженческото настроение на Зак, Дан дълго мълча.

— Можеш да ми отвърнеш, че не е моя работа — обади се най-сетне той. — Но как го разбра?

— Тя сама ми го каза. Е, без много обяснения, разбира се. Помолих я да дойде с мен, когато приключи всичко. Тя отказа.

— Тогава я накарай да промени решението си!

Зак не можеше да скрие огорчението си.

— Опитах. Чувството за вина към сина ти я държи тук, Дан. И двамата го знаем. Не мога да я насилвам за нещо, което смята, че не е редно да прави. Същото се отнася и за теб. Ако някога си тръгне оттук, трябва да стане по нейно желание. И право да ти кажа — гласът му се сниши, — не съм сигурен дали бих искал да е другояче.

Дан го гледаше в лицето. Имаше уморен, отчаян вид. Сърцето му се сви от мъка. Нищо не причинява по-силна болка от несподеляната

любов.

Потупа Зак по рамото.

— Не се отказвай — окуражи го той, — още не си я загубил.

Усмивката на Зак беше безмилостна.

— Как бих могъл да я загубя — измърмори той, — когато не вярвам, че съм я спечелил?!

На сутринта Ранди се събуди, мъглявостта на съзнанието ѝ бе изчезнала. Още преди да отвори очи, разбра, че се намира в болнична стая. Спомняше си призрачни фигури около себе си и шепот на гласове, ту строг и настойчив, ту припрян и съвсем тих. Добре поне, че главата не я болеше толкова.

Извика тихо и седна в леглото. Слънцето грееше ослепително. Примижа с очи, а ръката ѝ заопипва удареното място отстрани на главата ѝ.

Силни, но нежни ръце я натиснаха назад към възглавницата.

— Я гледай ти — възкликна успокояващ женски глас. — Скоро ще ви вдигнем на крака, чаровна госпожице.

Ранди видя една хубава млада сестра.

— Главата ми...

— На мястото си е. Все още — изсмя се сестрата и сложи ръката ѝ върху плътната превръзка над дясното ухо. — Виждате ли? Имахте там едно доста голямо цепване. Трябваше да ви обръснем малко, за да може докторът да го зашие. Косата ви закрива мястото, така че освен вас никой няма да знае тази подробност.

Върху лицето на сестрата се появи усмивка.

— Проспахте закуската, но ще видя дали не мога да измисля нещо за хапване.

Думите съвсем не вдъхнаха кураж на Ранди. С тях нахлуха страшните спомени. Последното, което помнеше, беше как Зак падна. Сигурно тогава бе наранила и главата си. После до слуха ѝ бе достигнал вик... Не, не си го въобразяваше. Помнеше го много добре. Кой бе извикал? Гарет? Или Зак? Смразяващият кръвта звук още отекваше в главата ѝ. Тя уплашено сложи ръка на устата си.

— Не — прошепна тя, — за Бога, само не Зак.

Сестрата се върна с поднос храна и доста се учуди. Дори ѝ се скара за липсата на апетит. Ранди беше прекалено уплашена, за да може да се храни. Сестрата точно вдигаше таблата, когато вратата отново се отвори.

Дан се усмихна смутено и пристъпи в стаята. Въпреки внезапната пулсираща болка в главата, Ранди седна и го прегърна силно.

— Как си? — прошепна тя. — Добре ли си?

Дан се отдръпна и набързо ѝ разказа за коляното си. Тя стискаше пръстите му — не искаше да го пусне.

— А Зак? Добре е, нали? Вчерашният ден ми е като в мъгла. Последното, което помня, е как Гарет се хвърли за пушката...

— Гарет падна в пропастта, Ранди. Умря. А на Зак му няма нищо — той стисна ръцете ѝ окуражително.

Добрите новини я омаломощиха. Тя се отпусна доволна на възглавниците. Изскърца стол — Дан приседна до леглото ѝ. След миг Ранди дръпна завивката до брадичката си. Смущаваше се от Дан, но в същото време не можеше да се сдържа повече.

— Той тук ли е?

Пръстите ѝ нервно опипваха превръзката.

— Не — промълви едва-едва шерифа. — Снощи замина за Портланд.

Ранди с мъка удържа сълзите си. Искеше да каже нещо, каквото и да е за да прекъсне дългото мълчание. Но през гърлото ѝ не можеше да излезе нито звук. Дан се наведе към нея и сложи ръцете си върху нейните.

— Той стоя, докато се увери, че при теб всичко е наред, Ранди.

Тя затвори очи, преди възрастният човек да е видял в тях напиралните сълзи. Значи все пак е стоял, мислеше си тя мрачно. Не бе очаквала и толкова. Не го заслужаваше. В края на краищата Ранди го бе лишила от всякаква надежда да я чака. Би трябвало да е благодарна. Тя обаче чувстваше единствено празнота.

След малко Дан си тръгна с обещанието, че на другия ден ще дойде отново. Ранди се почувства като изстискан лимон — физически и емоционално. Кимна му едва, копнеейки отново да потъне в божествената забрава на съня. Когато се обърна настрани, цялото тяло я болеше.

Но болката в сърцето ѝ бе най-силна от всичко.

На следващата сутрин лекарят разреши Ранди да бъде изписана. Тя се обличаше механично. Чувстваше тялото си тромаво и бавно. Когато приключи, уморено се отпусна на ръба на болничното легло. Идеята скоро да се прибере къщи въобще не я радваше. Винаги бе мразила да лежи, дори когато боледува. Мислите ѝ изведнъж поеха в съвсем друга посока. Може би не беше толкова чудно, че Зак прави любов с нея там горе. Но щеше ли да може някога да заспи сама в собственото си легло, без да си спомни за близостта и споделените ласки? За успокояващата сила на прегръдките му. За това как я притискаше и прогонваше нощните сенки? Тези мисли не ѝ даваха мира.

Зак, какво ще правя без теб?

На вратата се почука. В стаята надникна Дан. Ранди му кимна да влезе.

— Сестрата на регистрацията ми каза, че те изписват днес — усмихна се той доволно.

— Идваш точно навреме — рече Ранди. — Готов ли си да ми бъдеш шофьор?

— Всъщност — отвърна той, — защо не!?

В очите му проблесна нещо, което Ранди не можа да разгадае.

Дан отиде до вратата, отвори я и махна на някого отвън. В стаята влезе Мариан.

Ранди се стъписа. Гледаше онемяла как Мариан бавно приближава. Възрастната жена изглеждаше доста смутена. Имаше чувството, че от сърцето ѝ е отчупена някаква частица, от която цялото ѝ съществуване бе като вцепенено. Не съществува друг начин да сложа край на цялата работа, мислеше си Мариан. Спря се, чак когато стигна до Ранди.

Тишината просто запищя от напрежение. Сякаш целият свят затаи дъх.

— Мариан — името звучеше странно в устата на Ранди. — Мариан, какво правиш тук?

— Дойдох... — след дълго мълчание се обади Мариан, — защото не можех повече да стоя настрана.

Вратата изщрака. Двете жени не забелязаха, че Дан ги бе оставил насаме. Ранди отмести поглед. Беше напрегната. Чувстваше, че ще

избухне при най-малкия натиск. Когато заговори, гласът ѝ бе тих и дрезгав.

— Сама ли реши? Или Дан те накара?

Съкрушеният поглед на Мариан я прободеше като с нож.

Почувства се виновна и трябваше да си напомни, че тази жена не я бе щадяла. Имаше пълно основание да внимава с нейните подбуди и намерения.

— Знам какво си мислиш — наруши тишината възрастната жена, — но не е вярно, кълна се. Дан ми каза да изчакам няколко дни, но аз... Аз просто трябваше да те видя.

Смущението ѝ бе искрено, тонът — умолителен. Ранди не можа да ѝ откаже. Мариан седна на края на леглото. Постави ръцете си на коленете и затвори очи.

— Толкова ми е трудно! Знаех, че ще е така, но се надявах. Имам толкова много за казване, а не знам откъде да започна!

Ледът в сърцето на Ранди започна да се топи. Видът на Мариан, крехкото ѝ самообладание, направо я разтърси.

— Мариан — нежно каза Ранди. — Мисля, че се досещам какво искаш да ми кажеш, така че не е нужно...

Без да се замисля, тя протегна длан и хвана слабата ѝ ръка.

— Нужно е — бързо отвърна Мариан, — не само за теб, Ранди, но и заради мен — гласът ѝ звучеше самоуверено, въпреки че се държеше за ръката на Ранди като за спасително въже. Погледна я с плаха усмивка. — Винаги си имала невероятната способност да ме ободряваш. Винаги знаеш какво да кажеш... Това твое качество много ми харесваше.

— Докато не умря Кевин — промълви сподавено Ранди.

Усмивката на Мариан изчезна.

— Да — съгласи се тя. — Току-що си дадох сметка, че не ти, а аз съм се променила. Ако Дан не ми бе казал, че не може повече да живее с мен, такава каквато съм сега... Трябваше да ме напусне, за да се вгледам истински в себе си — тя млъкна за миг. — Онова, което открих, не ми хареса.

Изражението на Ранди се смекчи.

— Но Дан се върна, нали така?

Мариан кимна и отново се усмихна. Очите ѝ пак потъмняха.

— Толкова се изплаших вчера за вас тримата. Чух, че един е ранен и ужасно се зарадвах, когато разбрах, че не е Дан. После те видях теб — бледа и безжизнена на носилката. За миг помислих, че не си жива. Изведнъж разбрах колко съм те огорчила, колко съм се лъгала. О, Ранди — Мариан стисна ръката ѝ, — толкова ме е срам. Разбираш ли колко съжалявам?

По хлътналите бузи на Мариан се стичаха сълзи. В Ранди нещо сякаш се счупи. Чак в този момент разбра, че също плаче. Протегна длан и хвана и другата ѝ ръка. Усмихна се през сълзи.

— Разбирам — прошепна Ранди.

Дан надникна в стаята и попадна точно на тази сцена. Затвори вратата и влезе. Търпеливо им подаде по една кърпичка.

— Ако трябва да поискам от сестрата кофа — опита се да се пошегува той. Гласът му обаче издаваше вълнението му. Покашля и погледна към Мариан. — Каза ли ѝ новината?

Мариан поклати отрицателно глава. Бършейки страните си, тя му се усмихна загадъчно.

— Мислех, че ще го направим двамата.

Дан се размекна, вдигна я от леглото, обви с ръка рамото ѝ и погледна към Ранди.

— Решихме да продадем къщата, Ранди. Много е голяма за двама души.

— Време е да се преместим — довърши Мариан с изненадващо спокоен глас.

Ранди не можеше изведнъж да възприеме чутото.

— Шашната съм, право да ви кажа — тя се изсмя плахо. — Имам чувството, че откакто свят светува живеете в тази къща.

Мариан размени погледи със съпруга си.

— Целият ни брачен живот мина в нея — прошепна тя. — Имаме безброй хубави спомени... Но и двамата мислим, че е време за промяна.

Ранди премигна.

— Какво смятате да правите? Да купите по-малка къща ли?

Спогледаха се отново без думи. Мариан отвърна:

— Всъщност още не сме решили къде ще се установим, след продажбата.

— Във всеки случай няма да останем тук, в Бенд — добави Дан.

Мариан мушна ръката си в неговата.

— Така е — съгласи се тя. — Дан реши да се пенсионира след Коледа. Може би ще си купим каравана и ще попътуваме. Така че, когато разговаряш с родителите си следващия път, можеш да ги предупредиш да не се изненадват, ако някой ден Дан и аз похлопаме на вратата им.

Докато слушаше, Ранди си спомни деня, когато се запозна със Зак. Тогава Дан бе споменал, че за всички тях най-хубаво би било да напуснат града завинаги. През цялото време бе чувствала, че е прав. Поглеждаше ту единия, ту другия.

— Радвам се за вас — каза Ранди доволна. — Мисля, че няма да съжалявате.

Мариан пристъпи и я прегърна.

— Това бе най-трудното решение, което някога съм вземала — призна тя. — Толкова бях потънала в миналото, в загубата на Кевин... Почти бях забравила за съпруга си. А имаме още доста години пред себе си — Мариан погледна към Дан и се усмихна. После обърна глава и гласът ѝ потрепери. — Едва не съсипах брака си — прошепна тя. — Никога не прави такава грешка.

В мозъка на Ранди сякаш светна сигнална лампа. Мариан ѝ говореше за Зак. Влезе сестрата.

— Когато сте готова, елате да подпишете документите.

— Защо не дойдеш у нас за няколко дни? — попита Мариан. — Докторът поръча да почиваш известно време — тя я докосна по рамото. — Хайде, Ранди. Много ще се радваме.

Младата жена се поколеба миг-два. Идеята я изкушаваше, но нещо я караше да се въздържи. Мариан и Дан току-що бяха преодолели трудно изпитание. Нужно им бе време. И усамотение. Поклати глава и любезно отказа:

— Благодаря за поканата. Но мисля, че... Искам да бъда известно време сама.

— Сигурна ли си? — смръщи вежди шерифът.

— Напълно — без колебание отвърна Ранди. — Време е и аз да помисля... — на устните ѝ се появи усмивка. — И да направя своя избор.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ранди прекара следващите няколко дни тихо и спокойно. Отби се в магазина, но за кратко. Всеки път, когато се сещаше за Чък, на устните ѝ се появяваше дяволита усмивка. Нейното отсъствие въобще не го притесняваше. Напротив, новите задължения му се отразяваха много добре. От друга страна, времето, което прекарваше сама, беше въпрос на неин личен избор — не на принуда.

Няколко дни след изписването от болницата, един следобед, Ранди гостува на Дан и Мариан. Помогна на Мариан да прегледа вещите на Кевин — доста закъсняла работа. Седяха на пода в неговата стая, говореха, ровеха се в спомените, смееха се. Мариан се разплака, Ранди я взе в прегръдките си да я утешава. И за двете обаче това бе време на лекуване на старите рани.

Късно вечерта в леглото Ранди си спомни думите на Зак, казани за Кевин. „След толкова изминали години ти все още си влюбена в него.“ Не беше така. Когато си мислеше за него, в съзнанието ѝ изникваха спомени, но не и чувства. В сърцето ѝ имаше само един-единствен мъж. Тя принадлежеше на Зак. С Кевин никога не бяха имали такава връзка.

— Не — каза тя на глас и повтори. — Не! Обичам теб, Зак, теб!

Обичаше го с цялото си сърце. Беше нахълтал в живота ѝ толкова неочаквано. Като истинска вихрушка. По същия начин бе и изчезнал.

На сутринта Ранди бе взела решение. Знаеше точно какво ще направи. Молеше единствено да не ѝ изневери смелостта.

Три дни по-късно Ранди надничаше през прозореца на едно такси. Беше вечер. Центърът и магистралата до Портланд се намираха вече зад гърба ѝ. От двете страни на шосето растяха високи борове. Пътят обикаляше по завоите край ниските хълмове. Валеше ситен дъжд — прочутият Орегонски дъжд. На Ранди обаче ѝ се струваше, че

от него спокойната пасторална картина става по-студена и негостоприемна.

Таксито зави по тесен павиран път. Беше точно според описанието на Зак — близо до природата, без да е много далеч от града. Колата спря пред дълга едноетажна къща от истински кедр. Към широката ливада гледаха високи тесни прозорци. Някъде навътре в къщата светеше лампа.

— Тук е, госпожо — думите на шофьора ѝ прозвучаха възмутително весело.

Да, помисли си тя. Това е. Беше в Портланд. Пред къщата на Зак шофьорът обърна и я погледна въпросително. Ранди излезе от таксито. Чувстваше, че краката ѝ се подкосяват. Ръцете ѝ трепереха. Едва можа да извади пари от портфейла си. Когато шофьорът ѝ подаде куфара, тя му тикна една тлъста банкнота и рече:

— Ето. Задръжте рестото.

Таксито замина. Ранди стоеше с куфара в ръце. Не помнеше откога не се бе чувствала толкова плаха и неуверена. Мобилизира цялата си решителност и пое по алеята. След миг почувства, че стомахът ѝ се свива на топка. Ами ако Зак го няма? Какво ще стане, ако я завари свита на прага като малко бездомно куче? Може би трябваше да се обади. Отначало смяташе да постъпи точно така, но после се отказа. Не защото изгаряше от желание да го изненада. Просто му бе отказала веднъж. Нямахше да понесе, ако воден от своята гордост, той ѝ обърнеше гръб.

Натисна звънеца и чу как звукът му проехтя в къщата. Идваше сякаш от много далеч. Ранди гледаше голямата внушителна врата и чакаше. Времето бе като разпънато от мъчителна тишина. Почувства в душата си хиляди съмнения. Ами ако Зак не желае присъствието ѝ тук? Ако съжалява за случилото се помежду им? Знаеше, че го обича, но дали и той я обичаше? Беше я молил да тръгне с него, но никога не спомена, че е влюбен в нея. Ами ако чувствата му не са били толкова силни, както си е въобразявал? И както се надява Ранди? Бе жертвала сърцето си — за какво? Риск, който може да струва животът ѝ?

Вратата се отвори.

Тя гледаше Зак.

Зак гледаше нея.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Видът му не бе много по-различен отколкото в планината — джинси, карирана риза. Само гладко избръснатите му страни бяха различни. Искаше ѝ се да протегне ръка и да го докосне, да плъзне пръсти по скулите му, по приятно грубата кожа на лицето му.

— Здравсти — едва рече тя, овладяла малкото си останало самообладание. — Бас държа, че те изненадах.

Зак се усмихна. Изненада. Думата беше много далеч от това, което чувстваше.

— Здравей, Ранди — той отвори вратата. Взе куфара ѝ и я покани в хола. Ранди слезе по няколко стъпала — стаята беше по-ниско. Просто недоумяваше как краката ѝ още я държат. Остана права, защото беше твърде нервна, за да седне.

Зак бе застанал пред голямата каменна камина.

Ранди се огледа. Кожената мебелировка бе гостоприемна и подканяща. Гредите на тавана създаваха атмосфера на селска простота. Стаята се простираше по цялата ширина на къщата. Широка столоча в единия край завършваше с висок прозорец. Отвън се виждаше тъмното нощно небе над алея с борове, както и малкото поточе, за което ѝ беше споменавал.

— Тук е хубаво — тихо каза тя. — Харесва ми.

— Благодаря — обади се непринудено той, но погледът му беше тъмен и сериозен.

За миг вниманието ѝ се насочи към куфара до вратата. Нарочно ли го беше оставил там? Ранди с усилие овладя напиралците в душата ѝ стракове. Видя как Зак мушна пръсти в джобовете на джинсите си. Очите му не се отместваха от лицето ѝ. Явно очакваше нещо от нея.

— Предполагам — най-послед проговори тя, — се чудиш защо съм тук.

Усмивката му беше едва доловима, почти не съществуваше. Единственото, което попита, беше:

— Как ме откри?

— С помощта на Дан. Завъртя няколко телефона и ми намери твоя адрес. Мислех да ти се обаждам — добави тя бързо, — но после реших, че ще е по-добре да дойда направо и да се опитам да ти обясня...

По дяволите! Не излизаше както си го бе мислила. Не ѝ оставаше нищо друго, освен просто да си каже всичко.

— Толкова ми беше мъчно, когато замина, без да кажеш сбогом, без въобще да кажеш нещо — думите започнаха да се леят, преградите рухваха една след друга. — Доста мислих. Не ми трябваше много време, за да разбера, че си бил прав. Можела съм да си замина от Бенд след смъртта на Кевин, но не го направих. Явно това е било нещо като вид самонаказание. Сега, когато най-последно мога да гледам Мариан в очите...

— Мариан! — отрони се от устните му тихо. Лицето му изразяваше недоумение. — Не ми казвай, че тя е причина за идването ти.

— В известно отношение да, Зак. Тя дойде при мен. Каза ми, че съжалява загдето ме е обвинявала за смъртта на Кевин.

— Това едва ли би могло да компенсира твоите мъки — стисна устни той.

— Трябваше да ѝ простя, Зак. Защото само така бих могла да бъда отново свободна. Вече съм свободна. Обявих къщата за продан, продадох магазина на Чък...

— Продаде си магазина?

Той не вярваше на ушите си. Дали това бе за добро, или за зло, Ранди не можеше да прецени. Не намираше смелост да го погледне в очите.

— Да — гърлото ѝ се стегна. — Веднъж ти спомена, че още съм влюбена в Кевин. Но не съм, Зак, не съм! — в очите ѝ напиха сълзи. — Не искам да те лъжа. Със зъби и нокти се борих срещу чувствата си към теб. Исках да се преборя с тях! Беше много болезнено. Не исках... — тя заекна, — да те обичам. Може би наистина изпитвах вина към Кевин, но ако е било така, то бе само в началото. Не затова не заминах с теб, когато ме помоли.

Най-последно намери сили да го погледне, очите ѝ се замъгляваха от сълзи.

— Кевин е част от миналото ми — прошепна тя. — Но ти... ти си моето бъдеще. Дойдох тук, защо не искам да бъда никъде другаде. Моля те, Зак... — устните ѝ започнаха да треперят. — Не ме отпращай.

Зак почувства треперенето на гласа ѝ като физическа болка. Звукът направо го разкъсваше. Очите ѝ бяха разтворени и пълни с

копнеж. От изписаната по лицето ѝ слабост, сърцето му се преобърна.

Протегна към нея ръце.

— О, Ранди — в гласа му имаше и стон и смях. Притисна я до сърцето си — там, където всъщност беше истинското ѝ място. Разбираше какво ѝ е струвало да дойде при него. И още повече я обичаше. — Не мога да повярвам, че си тук. Но щом наистина е така, знай, че нямам намерение да те пусна да си отидеш — той обгърна с длани лицето ѝ. — Ти оставаш тук.

От начина, по който я гледаше и я докосваше, Ранди се разтрепери. Всичко ще бъде наред, мислеше тя отмаляла. Зак приближи лицето си до нейното. Загледа се в очите ѝ.

— Имаш ли представа — попита той тихо, — колко те обичам?

Пламенният му поглед и тонът му разтърсиха душата ѝ. Усети прилив на радост. Ръцете ѝ обгърнаха врата му, пръстите ѝ се заровиха в косата му.

— Можеш ли да си представиш — заекна тя, — колко ми беше нужно да чуя тези думи?

Зак се отдръпна леко, за да я вижда по-добре.

— Да — отвърна той. — Наистина! Представям си.

Последва тишина. Ранди го гледаше, без да мига, трогната от изписаната на лицето му слабост и очакване. Тя го целуна по устните.

— Обичам те!

Веднъж започнала, не можеше повече да се сдържа. Притисна се в него, отдавайки се изцяло на чувствата си. И за двамата моментът бе зареден с вълнение. Ранди се усмихна със сълзи в очите. Зак си помисли, че никога не е виждал нищо по-красиво. Тази усмивка щеше да носи в сърцето си докато е жив.

Над огъня в камината кръжаха рояк искри и се издигаха към комина. Танцуващите пламъци леко осветяваха стаята и хвърляха по стените призрачни сенки. В ъгъла на дивана седяха две фигури и тихо си говореха. С глава на рамото на Зак, Ранди му разправяше, как Дан и Мариан са взели решение да продадат къщата си.

— Не мога да повярвам, че Мариан най-сетне се вразуми — прошепна той. — След толкова време.

— Според мен решението на Дан да я напусне я е разтърсило много силно. Това я е подтикнало да се вгледа в себе си — тя се усмихна. — Аз също бях шокирана.

Несъмнено, помисли си Зак. Той с болка си спомни колко разтревожена бе Ранди онази нощ. Мушна пръсти в копринената ѝ коса.

— Мислиш ли, че всичко ще се уреди помежду им?

Ранди го погледна в очите.

— Колкото и да е странно — бавно каза тя, — според мен от цялата тази работа те станаха по-близки. Мисля, че отсега нататък ще се разбират по-добре.

От усмивката ѝ дъхът на Зак спря. Сенките бяха изчезнали от очите ѝ, празнотата — също. Цялото ѝ лице сияеше от щастие, за което дори не бе мечтал.

Той наведе глава и притегли лицето ѝ към себе си. В целувката им нямаше напрежение и припряност. Беше изпълнена с безкрайна сладост и доволство.

— А ти? — промърмори той. — Мислиш ли, че ще ти хареса тук?

Погледът на Ранди се устреми към големия прозорец. В далечината блестяха светлините на града. Мрачните облаци бяха изчезнали. По небето блещукаха безброй звезди.

Тя сложи дланта на Зак върху лицето си.

— Ще ми хареса. Но не колкото ми харесваш ти — прошепна.

Той погали с палеца си устната ѝ.

— Няма ли да ти пречи моята работа? Обикновено не е опасна, но понякога възникват и по-сложни проблеми.

Тя се притисна към ръката му.

— Всички поемаме някакви рискове, Зак. Предпочитам да бъда с теб, когато поемам моите.

На лицето на Зак се изписа невероятна нежност. Едва преглъщаше от блесналите в очите ѝ чувства. Потърси устните ѝ за нова целувка. Когато най-сетне тя свърши, Зак опря чело на нейното. Ранди изненадано видя в очите му закачливо пламъче.

— Трябва да ти призная нещо, Ранди.

— Вече? — отвърна тя сякаш на шега.

Зак стана и взе от масата плик. Пусна го в ръцете ѝ и отново седна.

— Какво е това? — попита озадачена тя.

— Отвори го и виж.

Така и направи. Когато прочете съдържанието му, очите ѝ щяха да изхвъркнат.

— Самолетен билет! Възнамерявал си да дойдеш при мен и то със самолет! — в гласа ѝ личеше изненада и радост.

— За жалост, да.

Тя отново погледна билета.

— Но тук няма дата за връщане.

— Няма, защото не знаех дали въобще ще се върна някога — на устните му се появи неловка усмивка. — Знаех обаче, че без теб няма да тръгна обратно. Повярвай ми, бях готов на всичко. Само и само да дойдеш с мен.

— Отвлечането е противозаконно деяние, Зак Корбет — сбърчи тя нос. — Не би трябвало аз да ти напомням това.

— Е, надявах се, че чак дотам няма да се стигне. В противен случай обаче, щях да ти напомня, че не е изключено да си бременна. Всъщност, надявам се да е така.

— Бременна! — възкликна Ранди. — Така ли мислиш?

Зак я погледна доволен.

— Никой от двамата ни не бе подготвен да го предотврати. Така че ти ще кажеш.

— Не, още е много рано — смути се тя.

Не обърна внимание на смеха, който предизвика реакцията ѝ. Тя замечтано гледаше корема си. Зак постави собственически ръка върху него.

— Нещо ми подсказва, че идеята ти харесва.

— Така е. Всъщност... Винаги съм мечтала за голямо семейство, а вече съм почти на трийсет. Искам да имам бебе. От теб, Зак.

Харесваше му задъханото ѝ смущение.

— Ще работим по въпроса по време на сватбеното ни пътешествие.

Дрезгавата нотка в гласа му я развълнува. От целувките по врата ѝ почувства тежест в стомаха си. Пръстите ѝ се заровиха в златистата му коса.

— И къде ще е то?

Тялото ѝ легна на дивана. Зак я последва. Целуна я по трапчинката зад ухото.

— Някъде наблизно — измърмори. — Да го направим някъде наблизно.

— Зак не бива да пътуваш със самолет — напуши я смях. Не можеше да не го подразни поне малко:

— Значи изключваме Австралия, така ли? — Зак въздъхна и се надигна на лакът. — Както кажеш, любов моя. Приемам всичко.

— Наистина?

— Наистина.

— Тогава да не си правим труда да стягаме багажа — тя притегли лицето му към своето, — защото аз вече имам всичко, за което съм мечтала — Ранди се усмихна широко. — И то е тук.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.